

ச மூ க இ ல க் கி ய சி னி மா அ ர சி ய ல்

25 ஆண்டுகளின் முன் தொடங்கிய கண்ணீர்
இன்னும் முடியாமல்...

— உத்தமசோழன்

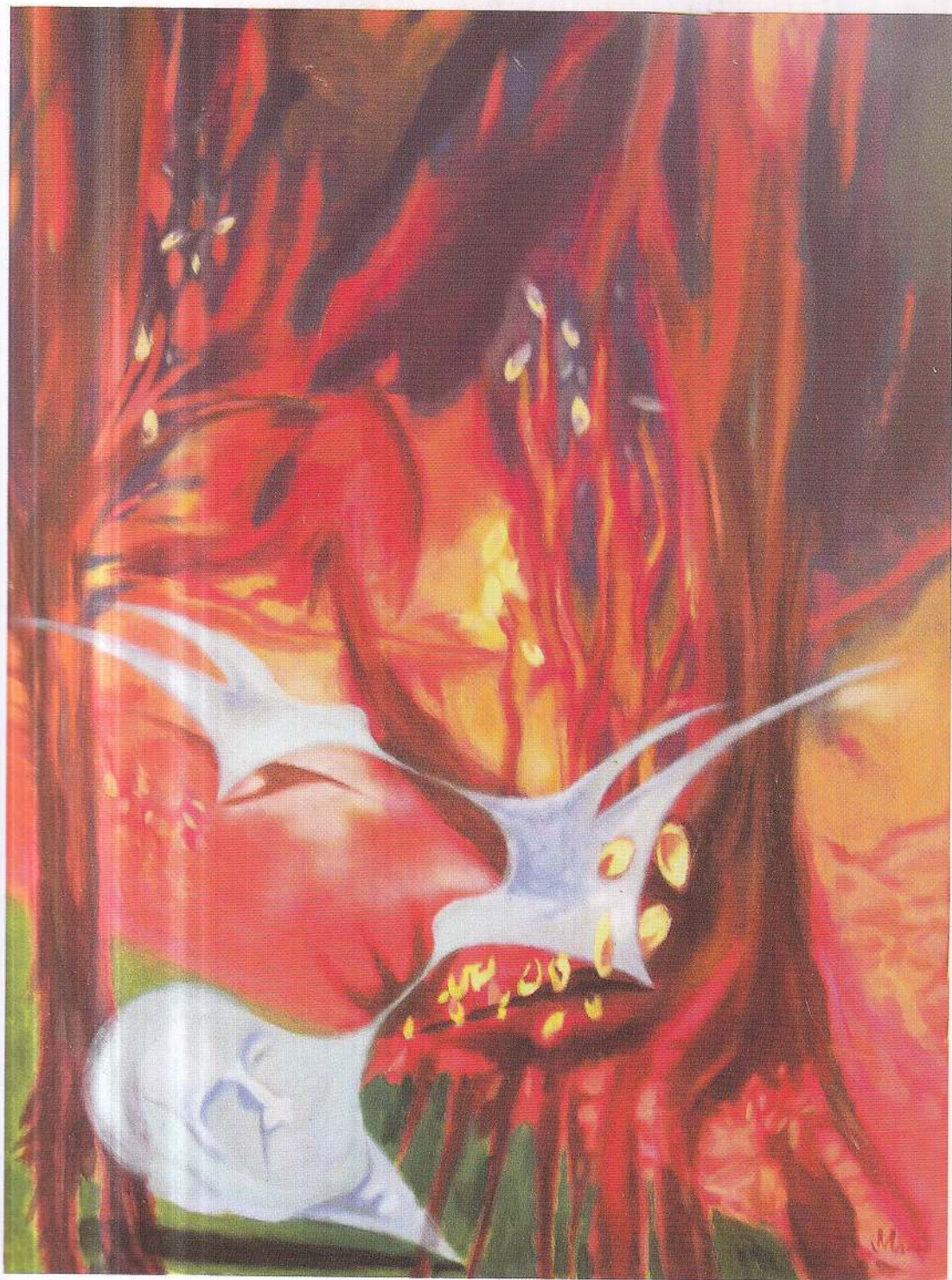

சிங்களத்துடன் இணைந்து செயற்படும்போது
தமிழ் தன் தனித்துவத்தை
இழந்துவிடுமேன
முதலில் உணர்ந்தவன் நான்.

— எஸ்.பொ

இலங்கைக்கான தமிழ்த்திரைப்படம் உருவாகாமைக்கு
இலங்கைத் தமிழரே காரணம். என்பது கசப்பான உண்மையே.

- பாலுமகேந்திரா

ஓவியம் மணிவண்ணன்

புவரசி

செவ்வார்த்தி இலக்கு
2012 - ஜனவரி

வெளிப்பு

சூரியன் பம்ஸ்கேசன் (ரி) நிமிஷம்

சூரியன்

எழுப்பாணி (செவ்வார்த்தி திபம்)

செவ்வார்த்தி திபம்

மாநிலம் செவ்வார்த்தி

செவ்வார்த்தி

0081 9000131345

email:

editor@puovarashi.com

puovarashi@gmail.com

இலக்கு 271 யதார்த்தம்
மலர்மலர் விடு, செவ்வார்த்தி
வெவ்வார்த்தி, இலக்கு

இலக்கு, 130 என் & ரி செவ்வார்த்தி
மலர்மலர், செவ்வார்த்தி - 95
தமிழ்நாடு, செவ்வார்த்தி

சூரியன்

மலர்மலர்மலர்

செவ்வார்த்தி

செவ்வார்த்தி

செவ்வார்த்தி

செவ்வார்த்தி

செவ்வார்த்தி

செவ்வார்த்தி

செவ்வார்த்தி

20/2, இலக்கு காலம்

மலர்மலர்

செவ்வார்த்தி

செவ்வார்த்தி - 94

தமிழ்நாடு, செவ்வார்த்தி

செவ்வார்த்தி: www.puovarashi.com

செவ்வார்த்தி
செவ்வார்த்தி திபம்...?

செவ்வார்த்தி
செவ்வார்த்தி...

செவ்வார்த்தி திபம்...
செவ்வார்த்தி...

செவ்வார்த்தி
செவ்வார்த்தி...

செவ்வார்த்தி
செவ்வார்த்தி
செவ்வார்த்தி திபம்...?

செவ்வார்த்தி
செவ்வார்த்தி திபம்...?

செவ்வார்த்தி
செவ்வார்த்தி திபம்...?

செவ்வார்த்தி
செவ்வார்த்தி திபம்...?

மக்களுக்கு என்னதேவை?

எம்முள்ளே கட்டாயமான சமூகப் பணிகள் விரிந்து செல்கின்றன. இதில் எதை நாம் செய்கின்றோம்? நாம் ஏன் செய்ய வேண்டும்? அடுத்தவன் செய்ய வேண்டியது தானே என்ற விவாதங்களோடு விடாமல் கடந்தும் நடப்பதன் மீது மனச் சாட்சியுடன் பேசும் நாடகம் மிகக் குறுகியே போய் முடிந்த நிலை தான். அப்போது அல்லாதவர்கள் மீதான குற்றங்கள் இன்னும் ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. வெற்றி கொண்ட படைகள் மீதான சீரழிப்புக்குள்ளே இருக்கும் செயலாசை இன்னுமான் நிகழ்வுகள் நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

மக்களுக்கு என்னதேவை? நல்ல சாப்பாடு அகதி முகாம் திறப்பாளை விட கொஞ்சம் வசதியான குடிசை, கொழுந்து போக்க சிலைகளிலிருந்தும் முள்ளோசிற்குள் உயிர்வாங்கி நிற்கும் வாழ்க்கை, இதுதான்! எப்பொழுதும் ஒளித்துக் கொண்டிருக்கிறது உலக நாடுகளின் அனுதாபக் குரல்களும் அண்ணா நாடுகளின் அள்ளி வீசப்படாத வாக்குறியில் பிடிவாதமுறமாய், இவற்றையே பிரகடனப்படுத்தி "கடச்சு அடுக்கப்படுகின்ற தீவாள் இனிப்புகள் மாதிரி இன்னுமொரு இகழா என்ற சூழ்நிலையிலும் ஈழப் பிரச்சனைகளை எதிர் அணிக் கொழுந்தி உயிர்நீட்டிப் போதும் என்கங்கள் மத்தியில், இன்னுமொரு சிறப்பத்திரிகையாய் புவரசியின் தேவை அவசியம் தான்! என்ற குரல்களை மே வி ஈழத்த இன்னுமொரு மரமாய் புத்தகங்கள் காந்தியின் பிழைத்திருக்கிறது. என்னதான் போர் ஓய்ந்தாலும் மூன்று நாடா சகாப்தங்களின் ஒலங்களும் ஊற்றப்பட்ட கொடூரங்களும் மண்ணோடு ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும். மண்ணின் துள்ளலில் தாளை மறம் மறந்தும், புவரசியும் விஜயபாடங்களினதும், ரசாயன அமிலத் தன்மைகளினதும், மன ஒலங்களினதும் தன்மைகள் ஊற்றப்பட்டே யிளைக்கிறது. சில காலமாய் இத்தன்மைகளின் விளைத்து கிந்த முகவையாய்

ஆறாத காயங்களோடு சுமந்த பொதிகளை இன்னுமே இறக்கி வைக்க முடியாத நிலையில் உலாவித் திரியும் ஓலங்களின் பதிவுகளே தொகுக்கப் படுகிறது. இதற்காக இன்னுமொரு தளம் அவசியமா? என்ற உங்களின் கேள்விகளுக்கு நிச்சயமாக அவசியம் என்று புவரசி உணர்த்திச் செல்லும் என நிச்சயமாக நம்புகிறேன்.

நம்பிக்கை தான் வாழ்வின் அடிப்படை என்பதற்கு மேலாய் நம்பிக்கை மட்டும் தான் நமக்கு ஆதாரம் என்றே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

உலகளாவிய புலம் பெயர்ந்தவர்களாய் சொல்லிக் கொண்டு வெறும் காசுக்கும் உயிருக்கும் என நடமாடிக் கொண்டிருக்கும் யடங்களின் உணர்வுகள் பேசவும், இன்னும் முட்கம்பிகளுக்கான வாழ்க்கைக்குள்ளிருந்து மீண்டு, மீண்டும் பின்னப்பட்ட வளையங்களுக்குள் மாட்டிச் சீரழிக்கப்படும் நம் ரத்த உறவுகளின் நிலைகள், உண்மை நிலைகள் பேசப்பட வேண்டும்.

மிக ரகசியமான சம்பவம், தமிழ்நாட்டில் பணிபுரியக் கூடிய இலங்கையின் தூதரகக் குழுவின் ஒரு நபருடன் ஏற்பட்ட தொடர்புகளால் கருத்துகள் பரிமாற்றப்பட்டன. அந்த நபர் இவங்க எல்லாம் சும்மா ரொம்ப புழுகிறது தானே, இப்பிடியா அங்க நடக்குது கிறீஸ்கத்திக்காரன் எண்டுறது எல்லாம் சும்மா தானே, நீங்க இதை எல்லாம் எழுதணும், உண்மைய சொல்லணும் என்றார். நான் அப்பொழுது அவர்களிடம் சூழ்நிலையால் மாட்டியிருந்தேன், என்னால் என்ன செய்யமுடியும்? நானும் விடவில்லை. என்னதான் இருந்தாலும் அந்த மீதி உணர்வாவது எஞ்சி ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறது என்ற ரீதியில் மகிழ்சிதான். பெண்களின் அங்கங்களையும் அந்தரங்க ஆடைகளையும் மேய விட்டு அதைப் பொய்ப்பித்து பல தமிழர்கள் மனப்பிராந்தி, பைத்தியம் பிடித்தவர்களாயிருக்கிறார்கள் எனப் பரப்ப துவர்கள் முயற்சி செய்து கொண்டேயிருக்கிறார்கள். அந்த பய உணர்வையும், கலக வாழ்வையும் தொடராக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதில் ஊடகங்களும் ஊடகவியலாளர்களும் சுதந்திரச் செயற்பாட்டின் விகிதாச்சார அடிப்படையில் குறிபார்க்கப் படுகிறார்கள் என்ற உண்மையிலும், புவரசி தன் தலையீடுகளைத் தாண்டி சுதந்திரத்தோடு செயற்பட முயன்று கொண்டேயிருக்கும்.

ஆசிரியர்

ஈழவாணி

போருக்குப் பிந்திய நமம்

-தீபச்செல்வன்

நம நிலம் உட்பட முப்பது ஆண்டுகளாக நடந்த போருக்குள் பல்வேறு சூரபரங்களைச் சுமந்து நகர்ந்திருக்கிறது. இனப்பிரச்சனை கடந்த அறுபது வருடங்களாக நம மலையை பல்வேறு வெறுக்கமுடியாத காலகாலச் செய்திகளுக்கிடையே சுழல்கிற நிலம் உள்ள மக்களின் தீர்ப்பு பிரச்சனைகளை பெறுவதற்காக நடந்த போராட்டத்தின் பின்னர் இன்று தீர்ப்பு பிரச்சனைகள் இன்னும் பன்மடங்கு பெருமியுடையன.

இன்றைய நமத்து வாய்மையை மறந்து எவ்வாறு ஏதாவது ஒரு இலங்கை பங்கு என்னும் நிர்ப்பந்தத்தை உருவாக்கியிருப்பதுடன் வஞ்சியிருப்பவைகளையும் அழிப்பது அல்லது அழிப்பதும் கொடுமை யுடைய போருக்குப் பிந்திய நம மக்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைகளை பிரதமராகக் குறிப்பிடலாம்.

போரின் மூலம் போர்நிபந்தனை உருவாக்கிய இலங்கை அரசு உலகத்தில் இருந்த சிக்கல்களை எதிர்கொள்ளும் நிலைக்கு தள்ளியிருக்கிறது. இந்தப் போர் நமது மக்களை கொத்துக் கொத்தாக அழித்தும் அங்கம் அங்கமாக இருக்கியும் உடல் நிலைமையும் காயங்களும் உருவாகியிருக்கிறது.

போர் என்ற சித்திரவழியின் தொடர்ச்சியாக அரசால் திறக்கப்பட்ட சித்திரவழியை எவ்வாறு தடுப்பது என்பது போர் முடிந்து மூன்று ஆண்டுகளாகியும் மூடப்படாமல் இருக்கின்றன. இன்னும் சுமார் எழுபத்தைவாங்கும் மக்கள் தடுப்பு முகாம்களில் அடைக்கப்பட்டு இருக்கிறார்கள். போர் முடிந்து பில் மாதங்களில் தடுப்பு முகாம்களை மூடிவிடுவதாகச் சொன்ன அரசு ஏன் இன்னும் இந்த மக்களை அடைத்து வைத்திருக்கிறது? ஏன் இன்னும் இந்த மக்களை சித்திரவழி செய்கிறது?

மூகாங்களில் அடைக்கப்பட்ட மக்களில் மீளக் குடியமர்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் அறப்பாள் மக்கள் நிரந்தர செய்வாய் மால் அரசியல் சீ-
தியான பிரச்சாரத்திற்காக இந்த மக்களை சுதந்திர பூமியில் - ஸ்ரீரங்க
நிலத்தில் குடியமர்த்தியதாக குறிப்பிடுகிறது. ஸ்ரீரங்கமால் இடங்களில்
மக்கள் இன்னும் தற்பாள் கூடாங்களில் வாழ்கிறார்கள். தகரக் கூடாங்களில்
தவிக்கிறார்கள். இதுவா சொர்க்கம்?

தற்காலிகமாக வசீப்பதற்கான தற்பாள்களையும் தகரங்களையும்
பெருவதற்கு மக்கள் ஸ்ரீரங்கம் துணைகளை எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஒரு சில
நாட்களுக்கு வாழ்வதற்காய் வழங்கப்பட்ட தற்பாள் கூடாங்களில் ஆண்டுக்
கணக்கில் வாழ்கிறார்கள். ஒரு சில நாட்கள் வாழ வாழ்க்கைத் தகரங்களில்
நிரந்தரமாய் வாழ்கிறார்கள். இந்தத் தற்பாள்களிலும் தகரங்களிலும்
மனிதர்கள் எப்படி வாழ்வது?

மேற் மக்களின் பொருளாதாரப் பலத்தை முழுமையாக அழித்தெடுக்கிறது.
அவர்கள் இப்பொழுது சாதாரணமானதொரு தொழிலைச் செய்யவோ சிறப்பெ-
தொரு வீட்டைக் கட்டவோ இயலாதவர்கள். ஸ்ரீரங்கம் நிலத்தில் ஸ்ரீரங்கம் மால்
இந்த மக்கள் போருக்குப் பிறகான வாழ்வைத் தொங்கியிருக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீரங்கம் மால் மக்களின் தற்பாள்களை, தகரங்களை, உணவும் பொதி-
களை கொள்ளையடித்தவர்கள் இந்த மக்களின் நிலத்தை கொள்ளையடிக்கவும்
அவர்களின் நிலத்தில் அண்டையாள்வர்கள் அடிக்கவும் முடியாதவர்கள்
ஸ்ரீரங்கம் மால் மக்களும் சுடுபடுகிறார்கள். இதனால் மக்களின் வாழ்க்கை

பெருந்தாரத்திற்கும் அமைக்க வந்து போராடி வேண்டிய நிலைக்கும் சென்றிருக்கிறது.

சுமத்து மக்கள் தொடர்ச்சியாக போராடி வந்த மக்கள். இத்தகையபெருந்தார போராட்டத்தை கடந்த மக்கள் மீண்டும் எஞ்சிய உயிரை அளிக்கப் பண்ணும் நோக்குடனே தங்கள் நிலத்திற்கு மீண்டார்கள். இராம மீண்ட மகனானது நடக்கும் அந்தியே சுழ மக்களை மீளவும் சுழப் பிரச்சினைவின் பெருமையப் புள்ளிக்கு தள்ளுகிறது.

போருக்குப் பின்னர் இராணுவத்தினர் தமிழர்களின் நிலத்தில் சிங்கள இராணுவ வெள்ளைத் தாய்களை நிறுவி அவர்களைப் பெருக்குவதில் பெரும் அக்கறையாகவும் அதை முக்கியத்தொரு கடமையாகவும் செய்கிறார்கள். சுழத் தமிழ் மக்களை அழித்த அமைச்சரவருக்கு உள்ளாகிய போரை அதன் வெற்றியை வெறித்தன்மைபுடன் சுழ நிலத்தில் திளையப் பார்க்கச் செய்துள்ளார்கள்.

இராணுவக் குடியேற்றத்திற்காகவும் சிங்களக் குடியேற்றத்திற்காகவும் சிங்கள அரசு தேவைக்காகவும் பல நிலங்களை கொள்ளையடிக்கும் நடவடிக்கையில் இராணுவத்தினர் கடுமையான நாஸ்துரத்தில் முற்பாறு சிங்களக் குடும்பங்கள் கொண்டு வந்து குடியேற்றப்பார்கள். சுழத் தமிழர்களின் வாழ் தீத்தில் சிங்களவர்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்றும் அவர்களுக்கு நிலம் வேண்டும் என்றும் சொல்லப்பட்டு இலங்கை அரசால் பாழ்ப்பானத்தில் சிங்களக் குடியேற்றம் செய்யப்பட்டது.

வன்னியில் சுழ மக்கள் காலம் காலமாக வாழ்ந்த பரந்தாரம். கொள்ளைகள், இரத்தனையும் உட்பட்ட இராமவெளியில் மக்களின் காவல்களை அபகரிக்கும் நடவடிக்கையை அரசு அதிகாரிகளின் அணையுடன் இராணுவத்தின் பாதுகாப்புடன் அரசு நடத்தியது. இதனால் பல அழிவுகளைக்கொண்ட மக்கள் நிலையற்ற மக்களாலும் அபாயம் வந்தது. மக்களின் உலர்வையோடு அபாயத்தையோ நேர் அபாயவாதிகள் கண்டு கொள்ளாததுபோல அரசு நிலம் என்றும் இராணுவத்திற்கு தேவை!! என்றும் கொள்ளுகிறார்கள்.

இப்படிச் சொல்லப்பட்டே திருகோணமலையில் சம்பூர் நிலப்பகுதியும் முல்லைத்தீவில் வேயங்குளம் நிலப்பகுதியும் அபகரிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்குள்ள நிலம் மிள்ளிவளையம் ஒன்றை அமைக்க இந்திய அரசுடன் இலங்கை ஒப்பந்தம்

செய்திருக்கிறது. இதனால் பல ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் நிலத்தை இழந்து அகதி முகாம்களில் வாழ்கின்றனர்.

கொக்கிளாயில் 150 சிங்களக் குடும்பங்கள் குடியேற்றப்பட்டுள்ளன. கொக்கிளாயை இருபத்தெட்டு வருடங்களின் முன்பாக இராணுவத்தினர் கைப்பற்றியிருந்ததுடன் அங்கு வாழ்ந்த தமிழ் மக்களை குறிப்பிட்ட நேர அவகாசத்தில் இராணுவத்தினர் துரத்தியடித்தனர். இன்று அங்கு தமிழ் மக்களின் எண்ணிக்கையை வீழ்ச்சியடையப் பண்ணி சிங்கள மக்களை அதிகமாக குடியேற்றியுள்ளனர். இதனால் கொக்கிளாய் என்ற அழகான தமிழக்கிராமம் சிங்களக் கிராமம் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படியிருக்க வன்னியில் இரத்தினபுரம், பொன்னகர், சாந்தபுரம் போன்ற இடங்களில் நிலத்தை திருடும் அபகரிப்பு அரசியலுக்கு எதிராக மக்கள் போராடி நிலத்தை வென்றிருக்கிறார்கள். இதை சிங்கள அரசோ, இராணுவமோ, இதற்கு ஒத்துழைத்த அதிகாரிகளோ எதிர்பார்க்கவில்லை. மக்கள் இருப்புக்கு அவசியமான நிலத்திற்காய் உணர்வுபூர்வமாக போராடினார்கள்.

புத்தர்சிலைகளும் சிங்களப் பண்பாட்டு பொருட்களும் ஈழத்திற்கு படையெடுக்கின்றன. ஈழத் தமிழ் மக்களின் இனம், மொழி, பண்பாடு, வரலாறு என்று அத்தனையின்மீதும் சிங்களப் பேரினவாத அரசியல் தாக்குகிறது. இதற்கு எதிராக போராடும் மக்களையும் குரல் கொடுக்கும் செயற்பாட்டாளர்களையும் கடத்துகிறது. கொல்லுகிறது. கிரிஸ் பூதங்கள் என்று வேசமிட்ட இராணுவம் மக்களை காயப்படுத்தி வன்முறை நிகழ்த்துகிறது.

இவை எல்லாவற்றுக்கு எதிராகவும் போருக்குப் பிந்தைய ஈழ மக்கள் போராட வேண்டியிருக்கிறார்கள். எதற்காக ஈழ மக்கள் போராடினார்களோ அதை இன்னும் கூர்மைப்படுத்தவும் அவசியப்படுத்தவும் வேண்டியிருக்கிறது. ஈழ மக்கள் முடியாத அரசியல் போருக்கு பண்பாட்டுப் போருக்கு மொழிப் போருக்கு இனப்போருக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டிய சூழலை சிங்கள அரசு உருவாக்கிக் கொண்டேயிருக்கிறது.

“புத்தர்சிலைகளும்
சிங்களப் பண்பாட்டு
பொருட்களும் ஈழத்திற்கு
படையெடுக்கின்றன.
ஈழத் தமிழ் மக்களின்
இனம், மொழி, பண்பாடு,
வரலாறு என்று
அத்தனையின்மீதும்
சிங்களப் பேரினவாத
அரசியல் தாக்குகிறது.”

இலையுதிர் காலம்

நிர்வாணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
 கடைசிப் பேரழகியைப் போல
 எத்தனை வெளிப்படையானது
 இந்த இலையுதிர் காலம்
 பூக்களின் திழைகள் எல்லாம்
 முன் சென்ற பருவங்களால்
 புணர்ந்து கிட
 காய்புகளுடன் நிற்கும் மரங்களை
 ஆரத் தழுவிக்கொள்ளும்
 அந்நன் தாய்மையை எப்படிச் சொல்வது
 மகிழ்வின் கரடுகளைக்கூட பருகாத
 அதன் உதடுகளிலிருந்து
 வலியின் வெம்மைமையுடைய பாடல்
 யாழிசையோடு காற்றில் பறவுகிறது
 இளைப்பாற நிழலின்றி அலையும்
 வாயிறு சிறுத்த பறவைகளின்
 குறகுகளைக் கோதி வழியனுப்பும்
 திரிபில்லாத காதல்
 எவருக்கும் வாய்க்காததுதான்
 முத்தங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட நீரை
 வேர்களில் செலித்துப் பருகும்
 இலையுதிர்காலம்
 வியக்கவை துளிக்கதும் பிள்ளிரவில்
 என் மயங்கிப் பறக்காது அழுதுகிறது
 வளப்பு குன்றிய பருத்தையைப்போல்.

புதுமொழி நெல்

எதுவுமற்ற ஒருசொல் போதும்
மகரந்தம் வெடித்துப் பரவி
ஒரு நீலப்பு மலர்கிறது
இறகு நனைந்த நீர்ப்பறவை ஒன்று
வாய் குறுத்த தன் குஞ்சுகளுக்கு
இரையூட்டுகிறது
உள்ளுருளும் சிறு கற்களோடு
குமிழிட்டுக் கொப்பளித்த
பனியாறு வறண்டு போகிறது
எதுவுமற்ற ஒருசொல் போதும்
ளரிநட்சத்திரத்தின் சாம்பலைப்போல
ஒரு காதல் பிறக்கிறது
செவ்வேங்கையின் நெடிய மரம்
வேர் மழுங்கிய பிறகும்
பால் பிடிக்கிறது
எவரையும் தீண்டியிராத பாம்பின்
விஷத்தைப் போல
மெல்லிய காமம் பரவுகிறது
எதுவுமற்ற ஒருசொல் போதும்
ஒரு வனம் மீண்டும் தன்னைப்
பெருக்கிக் கொள்கிறது
ஒருசொல் அர்த்தத்தை நோக்கி
மேலும் மேலும் நகர்கிறது
எதுவுமற்ற ஒருசொல் போதும்
நம் உதடுகளுக்கு இடையில்
மவுனத்தின் சுடர் ளிகிறது.

ஈழப்பிரச்சனை சில படங்களில்

காசாக்கப் பட்டிருக்கிறது

பாலுமகேந்திராவுடன்

— ஈழவாணி

பாலுமகேந்திரா என்பது ஒரு மிகப்பெரிய இயக்கமாக, இத்திய சிலி மரணில் குறிப்பாக தென்னிந்திய சினிமாவில் மிகப் பெரிய வரலாறு கொண்ட சாதனையாளராக இருக்கக் கூடிய தீட்சன் உத்தன் குழந்தைப் பருவம் பள்ளிப்பருவம் போன்றவற்றை இந்த திரைத்திரை எவ்வாறு உணர்த்திறன்?

என்னுடைய ஆரம்பகால பள்ளிப்படிப்பு புராணம் மட்டக்களப்பு சென்னைக்கல்ஸ் இருந்தது. அங்கு பாக் கோபிபாஸ் என்று ஒரு அமெரிக்கர் இருந்தார். அவருக்கு சினிமா பைத்தியம். அவருடைய இந்த சினிமா பைத்தியம் தான் எனக்கும் கொஞ்சம் ஒட்டியிருக்கணுமின்னு நினைக்கிறேன். ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமைகள் படம் காட்டுவார் பல உலக சினிமாக்களை சின்ன வயசில பார்த்த அந்த சந்தோசம்.

அதுக்கப்பறம் ஒரு தடவ 4ம் கிளாசோ. 5ம் கிளாசோ சரியா ஞாபகமில்ல சுற்றுலா கூட்டிப் போயிருந்தாங்க. கண்டி என்ற இடத்தில் நாங்க தங்கியிருந்தோம். இலங்கிலீஸ் சூட்டிங் நடக்கிறதா தெரிய வந்தது. பாதர் லோறியஸ்சுக்கு சினிமா பைத்தியம் என்றதால் அவர் அந்த சூட்டிங் பாக்க ஆசைப்பட்டார். அவர் போனதினால் எங்க எல்லாரையுமே கூட்டிப் போனார். அங்க போனா எல்லாருமே வெள்ளக்காரங்க, ஒண்ணு ரெண்ணு பேர் நம்மாளுங்க, குறிப்பா ஒருத்தர் அந்தக் குழுவுக்கு தலைவர் போல இயங்கிக்கிட்டு இருந்தார். எல்லோரும் அவர்கிட்ட வந்து என்னமோ பேசிக்கிட்டு போய்கிட்டு இருந்தாங்க. எல்லோரையும் விரட்டிக் கொண்டிருந்தார். அவர் ஏதோ சைகை காட்டியிருக்க வேண்டும். திடீரென அமைதி நிலவியது எங்களுக்கும் அமைதியா இருக்கும்படி சைகை காட்டப்பட்டது. அன்று வெயில் இருக்கக் கூடிய ஒரு சாதாரண நாள், லேசா மழைமுட்டம் இருந்தது. ஆனா ஒரு மழைத்துளி கூட இல்லை. அங்கு தலைவர் போல இருந்தவர் “ரெயின்”ன்னு கத்தினார். கத்தினதுமே மழை பெய்ய ஆரம்பித்தது, நான் பிரமித்துப் போனேன். ரெயின் ன்னு இந்தமனுசன் கத்தினதுமே மழை பெய்யுதுன்னா அவர் கடவுளா இருக்கணுமின்னு எனக்கு தோணிச்சு, அன்னிக்கு நான் நினைச்சுக்கிட்டே. ஒரு நாள் நானும் “ரெயின்”ன்னு கத்துவேன் அன்னிக்கு மழை பெய்யணுமின்னு. என்னுடைய இளமைக் காலத்திலே சினிமாவினுடைய ஆரம்பம் இதுதண்ணு சொல்லலாம்.

அதுக்கப்பறம் எனக்கு 14 வயசா இருக்கிறப்போ எங்கப்பா போட்டோ எடுக்கிற கமரா வாங்கிக் கொடுத்தார். இன்னிக்கு வரைக்கும் எனக்கு ஏன் கேமரா கொடுத்தாருன்னு அவருக்கும் தெரியாது, எனக்கும் தெரியாது. அது ஒரு விபத்தா நடந்த விசயம். அந்த விபத்துதான் என்னுடைய சினிமாவிற்கு இன்னுமொரு ஆரம்பப்புள்ளி, போட்டோ கிராபியோட ஆரம்பப்புள்ளி என்றும் சொல்லலாம். நான், காசியானத்தன், மௌனகுரு போன்ற எல்லாருமே பக்கத்து பக்கத்து வீடு தான். வாவி ஓரத்தில் அமைந்த அழகான கிராமம் அமிர்தகழி. அந்த மாமாங்க குளமும் அங்க நீச்சல் அடிச்ச விளையாடுவதும், அந்த கமுக மரங்களும், தெருக்களும் ரொம்ப சந்தோசமான ஒரு காலமாக இருந்தது. அமிர்தகழி மாமாங்க குளத்தில் எங்க கூட்டத்தில் ஒரு நண்பன் நீந்தத் தெரியாம குளத்தில் இறங்கி தாமரைக் கொடி சிக்கி இறந்து போனது மிகப் பெரிய சோகமா இருந்தது. என்னோட இளமைப் பருவம், பாலியம் முடிந்தது அன்றைய தினம் என்றே சொல்லலாம்.

எவ்வளவு தான் சினிமாவில் ஆர்வமாகவும் விருப்பமாகவும் இருந்தாலும்

தம்புடைய சின்னை சினிமாவிற்குள் போகிறான் வந்தால் எந்த பெற்றோருக்குமே பிடிக்காது. உங்களுடைய பெற்றோர் அதை எவ்வாறு ஏற்றுக்கொண்டனர்?

யேஸ் என்னுடைய தாய்க்கும் சொந்தக்காரருக்கும் சுத்தமாக இஷ்டமில்லை. நான் சினிமா படிக்கிறதுக்கு பின்பு இன்ஸ்டிடியூட்டல் சேரப்போறேன் என்று சொன்னதுமே அவர்களுக்கு ஒண்ணுமே பரிமாற, என்னுடைய அப்பா மட்டும் நல்ல சர்ட்டிபைர்ட்டா இருந்தார். "இதுநான் உங்களுடைய வாழ்க்கைக்கு நீ முடிவு பண்ணினா தாராண்டா போ, கடைசி வரைக்கும் நா சர்ட்டிபைர்ட் பண்ணுவன் என்று சொன்னாரு. அவர் சொன்ன வாக்கை கடைசி வரைக்கும் நிறைவேற்றினாரு. அப்படி ஒரு தகப்பன் அமையறுது அழகம். அவர் எனக்கு ஆசை மட்டுமல்ல என்னுடைய பிராண சிவன்தான், எல்லாமாக இருந்தார்.

உங்களுடைய பாலியல் வாழ்க்கை, நட்பு வட்டம் பற்றிக் கூறியிருக்கிறீர்கள் அப்படியானால்: "அழியாத கோலங்கள்" உங்களுடைய கதைதயாரா?

அது கதைமல்ல உண்மையான விஷயம், என்னுடைய பாலியல் பிராயத்தின்

ஒரு பதிவுதான் அது. அழியாத கோலங்களில் குளத்தில் சிக்கி ஒரு பையன் இருந்து போனான். அந்த சீரணை நான் நான் இப்பொழுது உங்களுக்கு சொன்ன நன்பனுடைய திறப்பு, இழப்பு.

உங்களுடைய முதல் சினிமா அங்கீகாரம் எப்படி இருந்தது?

சினிமா போல் எனக்குண்டான பெயர் கொண்ட காதலியால் புளே பின்பு:

இன்ஸ்டிடியூட்டல் 1966ம் ஆண்டு டைரக்சன் துறைக்காக விண்ணப்பித்தும், ஒளிப்பதிவுத் துறைதான் எனக்கு கொடுத்தாங்க, ஒளிப்பதிவுத் துறையில் 3 வருஷம் படிச்ச முதல் தரத்தில கோல்டு மெடலோட பாஸ்பண்ணினன். அங்க 3வது வருத்தில் பயிலற மாணவர்கள் 20 நிமிஷ குறும்படம் பண்ண வேண்டிய கட்டாயம் இருந்தது. செம்மீன் படத்தினுடைய இயக்குனர் ராம் கூரியட் பூனே வந்திருந்தபோது நான் ஒளிப்பதிவு செய்த கறுப்பு வெள்ளை படத்தை பார்த்துவிட்டு, அவருடைய அடுத்த படமான “நெல்லு” என்ற மலையாளப் படத்திற்கு நான் ஒளிப்பதிவு செய்ய வேண்டுமென்று கூப்பிட்டார். இந்த முதல் படத்திலேயே “இந்தியாவின் சிறந்த ஒளிப்பதிவாளர்” என்ற விருது கிடைத்தமையால், எனக்கு தொடர்வதில் எந்த கஸ்டமும் இருக்கல.

ஆனால் தொடர்ந்தும் உங்களுடைய முதல் திரைப்பட இயக்கங்கள் மலையாளத்திலும் வேற்று மொழியிலும் தான் இருந்திருக்கிறது. உங்கள் தாய் மொழியில் ஏன் ஆரம்பிக்கவில்லை. இதற்கு விஷேட காரணங்கள் எதாவது உண்டா?

இல்லை, மலையாளத்தில் இல்லை. நான் இயக்கிய முதல்படம் “கோகிலா” என்ற கன்னடப்படம். இதில் கமல்ஹாசன் ஷோபா போன்றவங்க நடிச்சிருக்காங்க. இசை இந்தியாவின் மிகப் பெரிய இசைமேதையான சலீல் சவுத்திரி. கோகிலா, அழியாத கோலங்கள் இவற்றிற்கு இவர் தான் இசையமைத்தார். 5 வருசம் நான் ஒளிப்பதிவாளனாக இருந்தேன். இதில் பெரும்பாலானது மலையாளப் படங்களே. 1976ல் என்னுடைய சொந்த திரைக்கதை அதாவது திரைக்கதை வசனம் இயக்கம் படத்தொகுப்பு இதெல்லாம் நானே செய்து இயக்கிய எனது முதல் திரைப்படம் கோகிலா. இதுவும் இந்தியாவின் சிறந்த திரைப்படத்திற்கான தேசிய விருதினைப் பெற்றது.

கமல்ஹாசனை வைத்து முதல் படத்தை இயக்கியிருக்கிறீர்கள், தொடர்ந்தும் அவருடன் இயங்கியிருக்கிறீர்கள் உங்களுக்கும் அவருக்கும் இடையிலான நட்பு, உறவு எப்படியிருந்தது?

இன்னைக்கு வரைக்கும் நானும் கமலும் நல்ல நண்பர்களாக இருந்து கொண்டிருக்கிறோம். அப்புறம் கமலை வைத்து “மூன்றாம்பிறை” எடுத்திருக்கிறேன். இன்னைக்கு வரைக்கும் பேசப்படுற படம் இது இதையே “சத்மா” என்னும் பெயரில் இந்தியில் எடுத்தேன். அப்புறம் கமல் நடித்த இரண்டு, மூன்று படங்களுக்கு நான் ஒளிப்பதிவு செய்திருக்கிறேன். ஒளிப்பதிவும் இயக்கமும் என 5,6 படங்கள் சேர்ந்து செய்திருக்கிறோம்.

அது மட்டுமல்லாமல் மூன்றாம்பிறை படத்திற்காக சிறந்த நடிகர் என கமலுக்கும் சிறந்த ஒளிப்பதிவாளர் என எனக்கும் தேசிய விருது கிடைச்சது. அது மட்டுமல்ல கமல் “இன்னுமொரு சினிமாவின் இருக்கையையும், அந்த சினிமாவிற்கான நடிப்பையும்” சொல்லிக் கொடுத்தது பாலுமகேந்திரா என சொல்லியிருக்கிறார். எங்கள் இரண்டு பேருக்குமே சினிமா மீது ஒரு வெறி கொண்ட காதல் இருந்தது. இப்படியாகக் கூட சொல்லலாம் அதாவது “ஒரே இஷ்ட தெய்வத்தை பூசை செய்த சக பூசாரிகள் என.

முன்னாபாய் MBBS என்ற இந்திப் படத்தைக் கமலை வைத்து இயக்க கேட்ட போது கமல் போன்ற சிறந்த, ஒரு தரமான நடிகனை இப்படி கோமாளித்தனமாக பண்ணத் தேவையில்லை என்று கூறியிருக்கிறீர்களே, ஆனால் சதி லீலாவதி என்ற படத்தையும் நீங்கள்தான் பண்ணியிருக்கிறீர்கள்?

முன்னாபாய் MBBS ஐ தமிழ்படுத்தி செய்ய மாட்டேன்னு சொல்லியது காமெடிப்படம் என்பதால் அல்ல, அந்தப் படம் எனக்குப் பிடிக்கல, காரெடிப்படம் பண்ணுவது எனக்கு ரொம்ப ரொம்ப பிடித்த விசயம், என்னுடைய ரட்டைவால் குருவி, சதிலீலாவதி என்பன. முழுக்க முழுக்க காமெடியோ. முன்னாபாய் MBBS படத்தின் சமாச்சாரம் எனக்குப் பிடிக்கல, பெரிய சம்பளம் குடுக்கிறதாக் கூட இரண்டாவது தடவையும் வந்து கேட்டாங்க, கோடி கொடுத்தாலும் எனக்கு பிடிக்காத படத்த பண்ணமாட்டேன் என மறுத்துவிட்டேன். இதுதான் உண்மை.

இசையமைப்பாளர் சலீல் சவுத்திரியுடனான உறவு எப்படியிருந்தது. தொடர்ந்தும் ஏன் அவர் உங்கள் படத்திற்கு இசையமைக்கவில்லை?

இளையராஜா அன்னக்கிளி என்ற படத்திற்கு இசையமைப்பாளராக முன்னமே G.K.வெங்கடேஷ் என்ற இசையமைப்பாளருடைய உதவியாளராக இருந்த காலத்திலிருந்து எனக்கு இளையராஜா நல்ல நண்பன். என்னுடைய முதல் படம் பண்ணுறப்போ இளையராஜாதான் பண்ணணுமின்னு நான் மிகப் பிடிவாதமா இருந்தேன். சலீல் சவுத்திரிக்கும் எனக்குமுள்ள நெருக்கம் காரணமா, அதைவிட என்னை தன்னுடைய ஒரு மகன்போல் நேசித்தார். அவர் கோகிலா படத்தில் என்னை யார் எனத் தெரியாமலே வந்திருந்தார் ஆனா “பாலு உன்னுடைய அடுத்த படத்திற்கு நான்தான் இசையமைக்கப் போறேன்னு” என்னை வற்புறுத்தி இசையமைச்சாரு, அற்புதமான இசையைக் கொடுத்தாரு. இளையராஜா என்ற மகாமேதையை நான் கூப்பிடறப்போ எனக்கு அது மூணாவது படம்

இளையராஜாவிற்கு நூறாவதுபடம். இது தான் ஆரம்பம். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை என்னுடைய எல்லாப் படங்களுக்கும் இளையராஜா தான். அவரைத் தவிர வேறு இன்னுமொரு இசையமைப்பாளரை என்னால் நினைச்சுக் கூட பார்க்க முடியல. எனக்கு முழுத்திருப்தியையும் குடுக்கிற சக படைப்பாளியை விட்டிட்டு இன்னுமொரு படைப்பாளிட்ட நான் எதுக்கு போகணும்? அதுக்கும் மேல எனக்கும் அவருக்கும் இடையில் இருக்கிற அந்த ஒரே அலைவரிசையும் காரணம்.

முதல் படத்திலேயே தேசிய விருதினைப் பெற்ற நீங்கள் மலையாளத்தில் ஓளங்கள் படமெடுக்கும் போது மம்முட்டி, மோகன்லால் போன்ற பெரிய ஹீரோக்கள் இருந்தும் ஏன் அமல் பலேகரை ஹீரோவாக்கினீர்கள்?

ஓளங்கள் நடுத்தர வர்க்க (ஆணுடைய) தம்பதியுடைய கதை, அடுத்த வீட்டுப் பையன் போலிருந்த அவரை மகாராஷ்டிரவிலிருந்து வரவழைச்சு ஓளங்கள் எடுத்தேன். இவர் அற்புதமான நடிகரும் கூட. அடுத்த மலையாளப்படமான இன்னிடைக்கும் பேசப்படுற யாத்திராவில் மம்முட்டியையும் சோபனாவையும் வைச்சு எடுத்தன். மோகன்லாலோட இன்னிக்கு வரைக்கும் படமெடுக்க சந்தர்ப்பம் கிடைக்கல. மோகன்லால் திறமையான உன்னதமான மனுஷன்.

தொடர்ந்தும் நீங்கள் பெரிய ஹீரோக்களை நாடாமல் Y.G. மகேந்திரனை ஹீரோவாக்கியிருக்கிறீர்களே?

Y.G. மகேந்திரனுடைய நடிப்பு மேல எனக்கு அபாரமான நம்பிக்கையிருந்தது. நான் செய்த கதைக்கு அவர் போதுமானவராக இருந்தார். அந்தக் கதையில் அற்புதமா நடிக்வும் செய்தார். ஆனால் அவர் நடிக் திற்ப் படங்களை வைத்தோ என்னமோ மலையாளிகளுக்கு பிடிக்கல, யாத்ரா ஓளங்கள் மாதிரி அமோக வெற்றி பெறல்ல.

மலையாளத்தில் பெரும்பாலும் வேற்று மொழிக்காரர்களை அங்கீகரிப்பது குறைவு, உங்களை வரவேற்றார்களா, எதிர்தார்களா? அங்கீகாரம் எவ்வாறு இருந்தது?

இன்னிக்கு கூட தமிழ்நாட்டில் இருக்கக் கூடியவர்கள் நான் ஒரு மலையாளி என்றே நினைச்சுகிட்டிருக்காங்க. நான் முதல் முதல்ல சினிமால் காலடி எடுத்துவைச்சது மலையாளத்தின் மூலமா. அந்த ஒரு காரணமாகக்கூட இருக்கலாம். நான் இயக்கிய முதல் மலையாளப்படம் அகில இந்திய ரீதியில் ஒரு தேசிய விருதைத் தந்தது, தொடர்ந்து 5 வருசங்கள் நிறைய

மலையாளப் படங்களுக்கு ஒளிப்பதிவாளனா இருந்த கேரள மாநில விருதுகள் பெற்றிருக்கிறேன். நான் எடுத்த படங்களுடைய பெயர்த்தியும் என்னை அவர்களுடையதாகக்கூட இப்படி கேரளாவில் பாஸ்கமகேந்திரா என்றால் அங்களுடைய சொந்த ஸ்டுடியோ பிள்ளையாகவே அன்னிக்கு கொடுத்தமரியாதையாக இன்னிக்கும் கொடுத்தும் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு மேல் ஷோபாபிந்தும் எனக்குமீருந்த உறவு, அதுவும் ஒரு காரணமா இருக்கலாம்.

முன்னால் முதன்மைச்சர் எம்.ஜி.ஆர்.க்கும் உங்களுக்கும்மான உறவு நிலைகள் எப்படி இருந்தது, நீங்களும் அவரும் இவங்களை உறவுண்பவர்கள், அவர் அரசியலில் உச்சமாக இருந்த காலகட்டத்தில் நீங்கள் சினிமாவில் பிரபலமாக இருந்திருக்கிறீர்கள், இருவரும் ஒரேயிடத்தில் வார்கள் என்பதால் நல்ல உறவுகள் நிலவியதா?

எம்.ஜி.ஆர்.க்கும் எனக்கும் எந்த உறவும் இருந்ததில்லை. அவர் நான் ஒடுபொரு நடவை தான் பாத்திருக்கிறேன். எம்.ஜி.ஆர் உடைய படங்களோட எனக்கு எந்தத் தொடர்பும் இருந்ததில்லை. என்னுடைய படங்களுக்கும் எம்.ஜி.ஆர்.க்கும் எந்த தொடர்பும் இருந்ததில்லை. அவர் தமிழ் நாட்டின் சிவா சிவசுந்தராக இருந்தார். நான் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தேன். அதற்கு அப்பாற்பட்டு பனையும் இருக்கல. உறவும் இருக்கல அவருடைய வேலைய அவரும் என்னுடைய வேலைய நாணம் எங்க எங்க இடத்தில் இருந்து செஞ்சுகிட்டிருந்தோம்.

மகேந்திரன் மணிரத்னம் பரதன் போன்ற சில முக்கியமான இயக்குனர்களுக்கெல்லாம் முதன்மை ஒளிப்பதிவாளராக இருந்திருக்கிறீர்கள் இவர்கள் நீங்கள் சினிமாவில் கைப்பிடித்து வழிகாட்டியதாக கூறியிருக்கிறார்கள். இவர்களோடு உங்களை எப்படி அணுகிறீர்கள்?

மகேந்திரன் அப்புதான் ரசீகன், நல்ல சினிமாவை நேசித்த ஒரு மனிதர். முதல்படம் பன்னாண்டுகள் ஒருவரை கர்த்தாவாகவே அங்குடைய அனுபவம் இருந்தது. அவர் திரைக்கதை எழுதிய சிவாஜிகணேசனின் படமொன்றும் உண்டு. மகேந்திரனுக்கு சினிமாவிலுடைய செக்ஷன்கள்

எனப் ரொம்ப குறைவாக இருந்தது. அந்த வேளம் நான் அதிகார பூர்வமாக ஒளிப்பதிவாளனாக இருந்தாலும் அன்றை மேலும் பல வேலைகளில் அங்குக்கு நேரம் கொடுக்க வேண்டிய தேவை இருந்தது. முன்னும் மலரும் படத்தையும் உதிர்ப்புக்கள் 11 தளையும் நீங்க பாத்தியங்கள்னா இந்த முன்னும் மலரும் படத்தில் இருக்கக் கூடிய விஷுவல் எப்போஸ் (சினிமா மொழி.) இந்த அழுத்தத்தில் இருக்கக் கூடியதை அவதானிக்கலாம். அப்பறும் மலர்ந்தவர் ஒரு சினிஸ் மேனேஜ்மன்ட் கிராஃபேட், அங்கு சினிமாத் குடும்பத்தில் பிறந்து வாழ்ந்த ஒரு பிள்ளை. சினிமா பள்ளிக் கூடத்தில் படிச்சவரோ அல்லது யாரோடும் வேலை செய்த மனுசேஷா இல்லாமல் முதல் படத்திற்கு வந்தப்போ அவரோட பேசிடரு ஒரு அனுபவமும் இல்லாம எப்படி மனிதர் இந்தப் படம் என்னையோட என்ட் கேடப்போ, நீங்க இருந்திருக்கலாம் இதைப் படம் பண்ணிருவேன்னாரு. மனோநிராஜனடைய கனமயில் பாதிக்கு மேல் நான் தோளில் தூக்கி வைக்க வேண்டியிருந்தது. மணிரத்னத்திற்கு அந்தக் காலம் எனக்கு இருக்கல.

வீடு, சந்தியாராகம் போன்றவை வணிக சமரசங்கள் இல்லாமலே விருதுகளுக்கு அங்கீகரிக்கப்பட்டவை இப்பொழுதெல்லாம் குத்தப்பட்டம், வன்முறை போன்ற மலிவான சாணைப் படங்களே விருதிற்கு தேர்வாகின்றன. இவை முரணாக இருக்கலாம்?

அறிவுரை சொல்லுகிற அளவுக்கு நான் யேசுநாதரும் அல்ல புத்தனும் அல்ல, அது என்னுடைய வேலையுமல்ல. சினிமா எடுக்கிறது நான் என்னுடைய வேலை. நான் என்னுடைய வீடு சந்தியாராகம் போன்றதை எந்த சித்தயான வியாபார சமரசங்களும் இல்லாமல் நான் நினைச்சமாதிரி

என்னையோடினாலும் நினைச்சேன். எனக்கென்னுவிடப்பட்டிருந்தால் எல்லாம் என்னுடைய வீடு சந்தியாராகம் போல நான் இருந்திருக்கும். ஆனால் நான் சினிமாவை வெறுமனே என்னுடைய கலை வெளிப்பாடாக மட்டும் இல்லாமல் தொழிலாகவும் கொண்டிருந்ததால், என்னுடைய குடும்பத்தையும் காப்பாற்றவேண்டும். இது ஒரு சாப்டல்ல, மதார்த்தமான உண்மை. அதாவது சில சமரசங்களைச் செய்ய வேண்டி

இருந்தது. சில சமரசங்களைச் செய்தாலும் நான் வணிக சந்தைக்காக எடுத்த படங்கள் இன்று வரையும் பேசப்படுகிற படங்களாகவே இருக்கிறது. முன்றாம்பிறை, மூடுபனி, அழியாதகோலங்கள் இதெல்லாம் நீங்கள் வீடு, சந்தியராகத்தோட ஒப்பிட முடியாது. அதுவேற, இதுவேற, அவை வணிக சந்தைக்காக எடுக்கப்பட்டவை ஆனால் இன்று வரைக்கும் கொண்டாடப்படுபவை. அதனால் இதில் எனக்கு எந்த நெருடலும் கிடையாது. இப்பநான் எடுக்கப்போற படமும் கூட வீடு சந்தியா ராகம் போன்று அற்புதமான ஒரு காவியமாக இருக்கும். அதில் எனக்கு திடமான நம்பிக்கை உண்டு.

பாலச்சந்தர், மணிரத்னம், பாரதிராஜா போன்றோர் தண்ணீர் தண்ணீர், இருவர், ஆய்த எழுத்து, என்னுயிர்த் தோழன் போன்ற அரசியல் பார்வையோடான படங்களைப் பண்ணியிருக்கிறார்கள் ஆனால் நீங்கள் ஆண் பெண் உறவு சிக்கல்களை மையமாகக் கொண்ட கதைகளுக்குள் அதிகம் முடங்கிவிட்டதாக விமர்சனங்கள் உண்டு. சினிமாவில் மிகப் பெரிய தொடக்கத்தையும் வெற்றியையும் கொண்டிருந்த நீங்கள் இதை மறுக்கிறீர்களா?

பிரக்ஞை பூர்வமாக நான் அரசியலை தவிர்த்து வந்திருக்கிறேன் ஏனென்றால் சுத்தமாக இந்த அரசியலோடு உடன்பாடிಲ್ಲ.. அரசியலோடு உடன்பாடு உண்டு ஆனால் அரசியல் பண்ணுற மனிதர்கள் மேல கடுமையான கசப்பான விமர்சனங்கள் உண்டு. “துஷ்டனைக் கண்டால் தூர விலகு” என்பது நம்ம ஊர் பழமொழி இல்லையா அந்த ஏரியாவுக்குள்ள போகவேணாமின்னு பட்டுது, அதுதான் தவிர்த்திட்டேன். ஏன்னா அரசியல் படங்களின்னு போனா அதில் கடும் யதார்த்தமா இருப்பேன், அத்தனை கோபமும் அதில் வெளிப்படும் பிறகு என்னை உயிரோடு நடமாட விடுவார்களா என்பதே சந்தேகம் அதால் தான் அரசியல் பக்கம் போகல்ல “பயமின்னு நீங்க சொன்னா பயம் தான்”

ஈழப்போர் சம்பந்தமான உண்மையான முழுமையான பதிவுகள் இதுவரை செய்யப்படவில்லை, எங்களுடைய அபிலாஷைகள், கனவுகள் இழப்புக்களை ஒரு இலங்கையராக இருந்தும் ஏன் நீங்கள் பதிவு செய்ய வில்லை? இதற்கும் அரசியல்தான் காரணம் என்கிறீர்களா?

நிச்சயமா இல்லை, இலங்கை பற்றிய பதிவுகளை இங்கையிலேயே செய்யணும், நான் இங்க இருந்திட்டு இலங்கையில நடக்கிற அராஜகங்கள் அட்டுழியங்கள் பற்றி படமெடுக்கிறது நடக்காத ஒன்று. ஆனால் என்னுடைய நாட்டில் நடந்த அத்தனை அட்டுழியங்களுக்கும் கண்ணீருக்கும்

சாவுக்கும் என்னால் கண்ணீர் விட முடிஞ்சதே தவிர என்னோட படங்கள்ல பதிவு செய்ய முடியல்ல. அதை நான் பதிவு செய்ய போனேன்னா அது ஆக்ரோசமான பதிவாகத்தானிருக்கும் இங்க அனுமதிக்கப்பட்டிருக்காது அதால் நான் போகல, இங்க ஒரு சில படங்கள்ள ஈழப்பிரச்சினையை சாதத்திற்கு ஊறுகாயாய் தொடுவது போல் தொட எனக்கு விருப்ப மில்லை. ஈழப்பிரச்சினை சில படங்களில் காசாக்கப்பட்டிருக்கு நான் பெயர் சொல்ல விரும்பல ஈழத்திலிருந்து ஒருத்தி வந்திருப்பா அல்லது ஒருத்தர் வந்திருப்பார், இது ஈழப்பிரச்சினையல்ல. இந்த மாதிரி மலின்படுத்த விரும்பல, நான் ஈழப்பிரச்சினையை தொடடிருந்தால் அதில் என்னுடைய மனசிலிருந்து பொங்கி ஆக்ரோசமாக வெளிய வழிஞ்சிருக்கும். எனக்கிருந்த கோபம் ரொம்ப உக்கிரமா வெளிப்பட்டிருக்கும். அது இங்க உகந்ததாக இருந்திருக்காது. எங்கேயுமே உகந்ததா இருந்திருக்காது.

உங்களிடம் தொழில் பயிலுகின்றவர்கள் உங்கள் சினிமாவை அதாவது நீங்கள் நினைத்த தரமான சினிமாவை முன்னெடுத்துச் செல்கிறார்களா?

அவர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட சூழலில் திறமையாகவே இயங்கி டிருக்காங்க. இந்த வரும் வெற்றிமாறனுடைய படத்திற்கு 6 விருதுகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கு சந்தோஷமான விஷயம். அதுக்கு மேல என்ன வேணும்? ஆனா சமரசங்கள் கொஞ்சம் குறைச்சிருக்கலாம் குறைக்கப்பட்டிருந்தால் படங்கள் இன்னும் தரமானதா இருந்திருக்கும் மற்றபடி மிக நன்றாகவே இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பாலா, வெற்றிமாறன், ராம், படித்துறை படமெடுத்த சுகா, அப்புறம் எத்தன் சுரேஷ் போன்றவர்களும். ரொம்ப அசட்டுத்தனமான வியாபாரப் படங்கள் எடுக்காம ஓரளவான நல்ல படங்களை எடுப்பது எனக்கு சந்தேசமே. வியாபார சமாச்சாரங்களை கொஞ்சம் குறைத்தால் ரொம்ப சந்தோஷம், அத சொல்லியும் இருக்கேன். என்னுடைய மாணவர்கள் சினிமா என்ற ஊடகத்தை வைத்து நல்லா பிழைச்சுட்டிருக்காங்க என்பதில் சந்தோம் இருக்காதா? இதுக்கு மேல என்ன வேணும்.

ஒரு கலைஞனுக்கு இதுமட்டும் போதுமா?

கலைஞனுக்கு கலை சாப்பாடு போடாது. சர்ட்டிபிகேட்டை தான் எடுத்து மாட்டி வைக்கலாம். ரொம்ப முக்கியமான விசயம் கண்டிப்பா இத நீங்க பதிவு பண்ணணும். “ஒரு படைப்பாளி எதை எடுப்பது எதைவிடுவது என்பது அவனுடைய சுதந்திரம்” நீங்கள் ஒரு கவிதைப் பெண், நீங்க இதைத்தான் எழுதணும் இப்படியான ரசனையாகத்தான் இருக்கணுமின்னு உங்க கவிதையில் யாரும் தலையிட முடியாது. உங்க மேல யாரும் அதிகாரம்

பண்ணமுடியாது. கூடாது, ஒரு கலைஞனுக்கு அவனுடைய படைப்பில் முழு சுதந்திரமுண்டு. ஆக இதைத்தான் எடுக்கணும் இதை விடனுமின்னு யாரும் சொல்ல முடியாது அவர்கள் சுதந்திரமாக இருக்கிறார்கள், வசதியாக இருக்கிறார்கள். நிம்மதியாக வாழ்கிறார்கள் அவ்வளவுதான்.

உங்கள் திரைப்பட கல்லூரி பற்றி?

திரைப்படப் பயிற்சி பள்ளி என்று சொல்வதை விட இது ஒரு குருகுலம். ஆசான் ஒரு 12 மாணவர்கள். யேசுகிறீஸ்து நாதருடைய 12 அப்போஸ்தவர்கள் மாதிரி. வீடு படத்திற்கென்று கட்டப்பட்ட இந்தக் கட்டிடம் இப்ப என்னுடைய பள்ளிக் கூடமா மாறியிருக்கு. எனக்கு ரொம்ப சந்தோசம், நானும் என்னுடைய மாணவர்களும் சினிமா... சினிமா... சினிமா... வேற எந்த பேச்சுமில்ல, மூச்சுமில்ல, இது எனக்கு ரொம்ப நிறைவா இருக்கு. நான் என்னோட அடுத்த படம் பண்ணப் போறேன் இது முதலிரவிற்கு போற புது மணமகன் மாதிரியான சந்தோசத்தை ஏற்படுத்துகிறது எனக்கு.

பள்ளிக் கூடங்களில் சினிமாவை பாடமாக்கி அதில் ரசனையை வளர்க்க தொடர்ந்து குரல்கொடுத்து வருகிறீர்கள். சினிமாவிலிருந்து அரசியலுக்கு சென்ற யாருமே இதைக் கருத்தில் கொள்ளாத போது, இனியும் யாராவது இதில் கவனம் செலுத்துவார்கள் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறதா?

நான் சொன்னது சினிமா ரசனையை ஒரு பாடமா வைக்கனுமின்னு. கவிதைநயம் பள்ளிக் கூடத்தில் சொல்லிக் குடுக்கிறாங்க இதுக்கும் அன்றாட வாழ்க்கைக்கும் என்ன சம்பந்தம்? படிக்கிற பூகோளத்திற்கும் அன்றாட வாழ்க்கைக்கும் என்ன சம்பந்தம். ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் சினிமாவினுடைய சம்பந்தம் அசுரத்தனமானதா இருக்கும் இல்லையா? அன்றாட வாழ்க்கையில் மட்டுமில்ல இன்றைய அரசியலை எடுத்துகிட்டா தமிழ் நாட்டில் நேரடியான தொடர்புடையது. அண்ணாத் துரையில் இருந்து இன்னைக்கு இருக்கக் கூடிய ஜெயலலிதா அம்மா வரைக்கும் தமிழ் நாட்டுடைய முதலமைச்சர் எல்லாருமே சினிமாகாரங்க. இடையில் வந்து போன பன்னீர் செல்வம் அது ஒரு விபத்தின்னு வைச்சுக்கலாம். ஒருவனுடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் நேரடியா சம்மந்தப்பட்டிருக்கும் இசை யென்றால் அது சினிமாப் பாட்டு, கவிதையென்றால் அது சினிமா விற்காக எழுதப்படுவது, ஓவியமென்றால் அது சினிமாவிற்காக வரையப்படுவது இப்படி விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் ஏறக்குறைய 100 சினிமா நம்முடைய இருக்கையறைக்குள்ளும் படுக்கையறைக்குள்ளும்

வந்து போகிறது. இதன் அடிப்படை ரசனையையாவது வளர்க்கக் கூடாதா? இப்படி ரசனையை வளர்த்துவிட்ட பின் மோசமான சினிமாவை எடுக்கிற கும்பலை இனம் காணலாமில்லையா. 20, 25 வருசமா நான் இதை சொல்லிப்டிருக்கேன் ஒருத்தரும் அத செய்ய மாட்டங்கிறாங்க, ஆனா கண்டிப்பா அது நடக்கும்.

நீங்கள் இலக்கியவாதி தமிழ் பற்றாளர் என்ற ரீதியில் சினிமாவில் இலக்கியமும் இலக்கியத்தில் சினிமாவும் எப்படித் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது?

என்னுடைய சினிமாவைப் பற்றி மட்டும் தான் நான் பேச முடியும். என்னுடைய சினிமாவின் அஸ்திவாரம், ஆதாரசூத்திரி அடிப்படை, ஆணியேர் எல்லாமே என்னுடைய இலக்கியப் பற்று என்று தான் சொல்லணும். இலக்கியம் இங்கு மிக மிக முக்கியமான இடத்தில் இருக்கு. கதை நேரத்தில் 52 கதைகளை எடுத்து செய்திருக்கேன். இது அர்த்தமுள்ள பங்களிப்பு, இலக்கியத்திற்கு, சினிமா மூலம் நான் செய்த நமஸ்காரம்.

கதை நேரத்தில் இத்தனை கதைகளைப் பண்ணியிருக்கிறீர்கள், ஒரு நாவலை சினிமாவாக்க உங்களுக்குத் தோன்றவில்லையா அல்லது அதில் ஏதும் சிக்கல்கள் இருந்ததா?

இதுவரைக்கும் தோணல. ஆனா இனிப்பண்ண மாட்டேன் என்றில்லை, இதுக்கு பலகாரணங்கள் இருக்கு, தோணின சமயத்தில் அத தொடுவதற்கு புரடியூசர் இருக்க மாட்டார், ஒரு சினிமாக்காக நாவலை முழுதாக படிக்காத காரணமாகவும் இருக்கலாம், மேலும் சினிமாக்காக தேர்வுசெய்யப்பட்ட நாவல்கள் படுமோசமாகச் சிதைக்கப்பட்டதும் ஒரு காரணம். இனி வரப் போற படங்களுக்காக 5, 6 குறுநாவல்கள் தெரிவு செய்திருக்கன் உதாரணமாக சி.சு. செல்லப்பாவின் வாடிவாசல், ஜி. நாகராஜனின் குறத்திமுடுக்கு, அசோக மித்திரனுடைய தண்ணீர் போன்றவை.

இலங்கை சினிமா பற்றி?

இலங்கைத் தமிழ் படங்களோட சில சிங்களப் படங்கள் ஒப்பிடுறப்போ நான்பார்த்த சில சிங்கள படங்கள் மேலானவையே என்பேன். அப்புறம் இலங்கைக்கான ஒரு தமிழ்ப் படம் உருவாகாமல் போனதற்கு இலங்கைத் தமிழர்கள் தான் காரணம், என்ற கசப்பான உண்மையும் இருக்கு. சிங்களப் படங்கள் எடுத்துக்கிட்டிருந்த முக்கியமான முதலாளிகள் பெரும்பாலும் தமிழர்கள் தானே! சிலோன் ஸ்டுடியோஸ் தம்பி போன்ற

பல முதலாளிகள் சிங்களப் படத்திற்கு எடுத்த கவனம் தமிழ்ப் படத்திற்கு எடுக்கல. நம்முடைய மக்கள், நமக்கான சினிமான்னு அவங்க நினைக் கல்ல. நான் இலங்கையில் இருந்திருந்தா நிச்சயமாக இலங்கைக்கான தமிழ் படங்களை எடுத்திப்போன் நிச்சயமா நம்முடைய மண்ணுக்கான மக்களுக்கான ஒரு படமாத்தான் எடுத்திருப்பேன். “என்னை நானே மன்னிக்க முடியாத குற்றவாளி, இங்க படிச்சிட்டு அங்க போய் உரில ஒரு படமெடுக்காம எதுக்கு இருந்தேன்? என என்னை நானே மன்னிக்க முடியவில்ல “ஐ பீல் வெறி சாறி”

தமிழ் சினிமாவை பாதுகாப்பதற்கு ஒரு ஆவணக் காப்பகம் இல்லை, உங்களுடைய அருமையான படங்களான வீடு, சந்தியாராகம் போன் படச்சுறுள்கள் அழிந்துபோய்விட்டன. இந்த ஆவணக் காப்பகத்திற்கான முக்கியத்துவம் இன்னும் உணரப்படவில்லையா?

அழிஞ்சுபோயிற்று, வீடு சந்தியாராகம் போன்ற படங்களின் நெகட்டிவ் அழிஞ்சு போயிற்று என்று கேள்விப்பட்டவுடனே நான் மற்ற படங்களுடையது இருக்கா இல்லையான்னு பாக்கல, இது அழிஞ்சு போனது தெரிஞ்சதுமே ஒரு இரண்டு மூணுமாசம் நான் என் குழந்தையை இழந்தது போல உணர்ந்தேன், அதில இருந்து வெளிய வர மூணுநாலு மாசம் ஆயிற்று. இதானாலேயே மற்றப்படங்கள் இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை யோட இருக்கேன், போய் பார்க்கல்ல.

உங்கள் திரைக்கதைகளை நூல்களாக ஆவணப் படுத்தவில்லையா? எதிர்வரும் சந்ததிகளுக்கு உதவுமில்லையா?

என்னுடைய மாணவர்களுக்காக குறும்படங்களாகவும், அவற்றை திரைக்கதை வடிவப்படுத்தங்களாகவும் போட்டிருக்கிறேன். மூலக்கதை, அதற்கு என்னுடைய திரைக்கதை வடிவம், அதாவது மூலக்கதையிலிருந்து எப்படி திரைக்கதை வந்தது என்பதுபற்றி. மொத்தமா பன்னிரண்டு படங்கள் போட்டிருக்கிறேன் திரைப்படத் துறையில் படிக்கிற மாணவர்களுக்கு உதவியா புத்தகமாகவும் DVD யாவும் போட்டிருக்கேன்.

கறுப்புப்பெண்களை மிகவும் பிடிக்கும் என பல இடங்களில் கூறியிருக்கிறீர்கள்?

சிவப்புப் பெண்களை விட கறுப்புப் பெண்களை எனக்குப் பிடிக்கும் ஏனென்னா அது என்னுடைய நிறம், அது திராவிட நிறம். அதுக்கும் மேல நான் என்னுடைய சினிமாக்களை என்னுடைய பெண்களை வைத்துத் தான் எடுக்கிறேன். என்னுடைய குடும்பங்களுடைய கதைய நான் சொல்லணும். அவர்கள் என்னுடைய பெண்களாக இருக்க வேண்டியது

கூடாயும், ஒரு ஆரியப் பெண்ணை இவ்வு கொண்டு வந்து வைத்து தமிழ்ச்சி என்னு சொல்ல எனக்கு உடன்பாடினல், நிச்சயமா நா அந் பண்ணமாட்டேன். எனக்கு என்னுடைய இந்த நிறத்தின் மேல் ஒரு காதல் இருக்கு, எனக்குப் பிடித்தமான அத்தனை பெண்மனுமே கறுப்பு, அந்தக் கறுப்பென்னு நா சொல்ல மாட்டேன் அது காட்டுத்தேன் நிறம், அவர்கள் அனைவருமே அந்த நிறத்தைக் கொண்டதாலும் கூட இருக்கலாம்.

பூவரசிக்காக பூவரசு நினைவுகள் பற்றி?

பூவரசு, நான் ஒளிந்து விளைபடியான அன்னுடைய விருப்பமான ஒழிப்பிடம். ரொம்ப ரசகசியமானதும் அந்தப் பூவரசுதான். பெரிய பூவரசுமரம் இருந்தது. அந்தவிளைவருக்குள் நான் ஒளிக்கிட்டா யாருக்கும் தெரியாது. அள்ளலடக்கி என்னுடைய அடுத்த வீட்டுக்காரி, எனக்கொரு 10 வயசு அவளுக்கு ஏழு, எட்டு வயசு இருக்கலாம். இவளோட சேர்ந்து ஒளிக்கப்போன சமயங்களில் எனக்கும் அவளுக்கும் ஏற்பட்ட முதல் சீனிப்பான அனுபவம். அந்த சமயத்தில் முதல் முதல் நான் செய்த இசைக்கருவி இந்தப் பூவரசு இல்லலில் கறுப்பு என்கிற அந்த குழல். இதால் பூவரசு மரத்தில் எனக்குத் தனிப்பான ஆசைபுள்ளது.

புத்திருக்கும்
புது மலராய்

பூவரசு

இதழ் சிறக்க
இனிய வாழ்த்துக்கள்

- ரங்கநாதன்

முத்த சரித்திரம்

— கவிஞர் மதுமிதா

அனைத்துப் பணிகளின் ஆயாசத்தையும்
துடைத்தெறிந்து
தண்ணென்ற இதழின் ஸ்பரிசத்தில்
மேனியைக் குளிர்விக்கின்றன
உன் இதழ்கள்

மேனி முழுக்க பரவும் சாந்தத்தில்
ஒளிரும் பேரமைதியில்
முகிழக்கத் தொடங்குகிறது
சத்தமில்லாத முத்தங்கள்

முத்தத்தின் இளவரசி நான்
முத்தத்தின் இளவரசன் நீ

முத்தப் பொழுதொன்றில்
நாம் சந்திக்க நேர்ந்ததில்
மொத்தமாய் முத்தமழை பொழிந்ததாய்
ரகசியம் பேசுகிறது முத்த சரித்திரம்

காலம் அசையாது சமைந்து
உறைந்து நின்றுபோய் விட்டது
முத்த கீதம் இசைத்து
கடைசியாய் நாம்
விடைபெற்ற கணத்திலிலேயே

செவ்வாய் கிழமை

— லட்சுமி சரவணக்குமார்

இந்த முறை எதுவும் தப்பாது. அண்ணாக்கு இன்று காணவில்லை ஒரு கத்தி கிடைத்ததுமே முடிவு செய்துவிட்டான். கொலை செய்துவிட்டான். வேண்டுமென. ஏரேபொரு கொலை. இதற்காகத்தான் ஆறு மாதத்திற்கும் மேல் காத்துக் கிடந்திருக்கிறான். அது ஒரு பழைய கத்தி. திலகர் திடலை ஒட்டியிருந்த சந்தையில் தான் காக்கினான். வாங்கினான் என்று சொல்ல முடியாது திருடினான். திருடுவது கொலை செய்வதை விடவும் பெரிய பூராவில் லைதான். சந்தையிலிருந்து வெளியேறும் பொழுது உக்கிரமான வெளியில் அவன் உடலே முறுக்கி தெறித்தது. எந்தப் பக்கமாக நடப்பது என்கிற ஒரு குழப்பம்: சில நிமிடங்கள் அவனை சாலையைப் பார்த்து நிற்கச் செய்ததைத் தவிர வேறெதைதான் செய்யக் கொல்லவில்லை. மாதிரி தாவனியிலிருந்து ஆரப்பாளையம் போகும் ஒரு பெருந்து வேகமாக அவனைக்கடந்து போக ஒடிப்போய் அதில் ஏறிக்கொண்டான். பாஸ்கரில் ஏறிப்பது பேருந்து. பேருந்திலிருந்தவர்கள் எல்லோரும் தன்னையே பார்ப்பது போலிருக்க எல்லோருக்கும் தான் மிகப்பெரிய ஆள்

எனக் காட்டிக்கொள்ளும் பொருட்கள் சாடைக் காலவரை ஏற்றிவிட்டு படிவாய் ஒட்டிய கம்பியில் உட்கார்ந்தான். டிக்கட் டிக்கட் என கத்திக் கொண்டு வந்த கண்டக்டர் இவன் உட்கார்ந்திருக்கும் தோளையையக் கண்டு அப்படியே திரும்பிப் போனான். கண்டக்டர் பயந்து திரும்பிப் போகிறான் என்று தெரிந்ததம் தெரியாமலே ஒரு பிடிவாய் எடுத்துப் பற்ற வைத்தான். பின்சீட்டிலிருந்த ஒரு பெரியவர் ஆள் பாதாளத் தெனியாகப் பார்த்த வேண்டி இவனை நெருங்கி உற்றுப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பினார்.

மெஜீரா கோடன் தாண்டிப் போனையில் ஓடும் பேருந்திலிருந்து கிரம்மர் புரத்தில் இறங்கினான்.

சந்தேசகேமியில் அவன் காலையில் எல்லோரும் அவனைத் தான் பார்த்தனர். பழைய மாரியம்மன் கோவில் தெருவிலிருந்து ஒரு பட்டறையை நோக்கி நடந்தவன் இருப்பில் செருகியிருந்த கத்தியை எடுத்துப் பட்டறைக்காரனின் முன்னால் போட்டான். ஆடு வெட்டுகிற கத்திகள் கூட வெறுமையாக சில நாட்கள் கத்தி செய்ய பட்டறை வருகிற ஆட்களெல்லாம் ரொம்பக்குஷணமாகவும். மகிழ்ச்சியில் துடிக்க

லாமல் ஓசி வேலை பார்க்கத்தான் இவன் வந்திருக்கிறானென்கிற சந்தேகத்துடன் பட்டறைக்காரன் பழசெல்லாம் செம்ம பன்றதில்லப்பா... வேற யார்கிட்டயாவது எடுத்துட்டுப் போ.... இவன் பட்டறைக்காரனின் முகத்துக்கு நேராக ஒரு நூறுரூபாய் நோட்டை நீட்டினான். இந்தப் பணத்திற்கு ஒரு நல்ல கத்தியே செய்யலாம். ஏன் பழசை சரி செய்யச் சொல்கிறான். பட்டறைக்காரன் அதை முன்னும் பின்னுமாய்த் திருப்பிப் பார்த்தான். வளைந்து நெளிந்து அது ஒருவிதமான அமைப்பிலிருந்தது. அதன் வயதுக்கேற்ற கெத்தும் அதிலிருந்துதான் அதன் சிறப்பம்சம். ஒரு கத்தியைக் கையாள்வதற்கு கைகள் வலிமையாக இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. கண்கள்தான் கூர்மையாக இருக்க வேண்டும். பல கத்திகளுக்கு கூர்மை குத்துகிறவனின் கண்களிலிருப்பதால் தான் மிகச்சரியான கொலைகள் நடக்கின்றன.

என்னப்பா கசாப்புக் கடைக்கா? வேலையைத் துவக்காமலேயே முன்னோட்டமாய் சில வார்த்தைகள் பேசத்துவங்கினான். இவன் சிரித்தான். கசாப்புக் கடையா? வேற ஒரு சோலிக்கப்பா.... இன்னியோட ஒரு பெரிய வேல ஒழியனும்.... பட்டறைக்காரன் திரும்பி இவனைப் பார்த்துவிட்டு போயி டீ சாப்பிட்டு வாண்ணே... ஒரு முக்கா மணி நேரம் ஆகும்... இவன் யோசித்தான்.

இல்லப்பா ரெண்டு பேருக்குமா சேத்து சொல்லு... நா இப்பிடியே பக்கத்துல உக்காந்து பாக்கறேன்...

கத்தியை எடுத்துப் பார்த்தபடியே ஒரு பழைய மர ஸ்டூலில் துண்டை போட்டு உட்கார்ந்தான். பட்டறையைச் சுற்றி சாக்கடை நாற்றம். டீ வந்தது, ஒவ்வொரு மிடறாக பருகியவன் நெருப்புத் துண்டில் போடப்பட்ட கத்தியைப் பார்த்தான். தகித்து ஒளிர்ந்தது அவன் மனதில் கொதிநிலையைப் போல். இப்படியானதொரு நெருப்புத்தான் அவனுக்குள் எரிகிறது. ஆறு மாத கால காத்திருப்பு. சகிக்க முடியாத அவமானம். அன்றைக்கு இருந்த மனநிலையில் முதலில் தற்கொலை செய்து கொள்ளத்தான் நினைத்தான். அதற்கான தைரியமில்லை. யோசித்ததில் அதைவிடவும் இது நல்ல முடிவென்கிற உறுதிக்கு வந்தான்.

2

அன்று திருப்புவனம் சந்தை. முன்னமாதிரியெல்லாம் ஆட்களை பெருவாரியாக சந்தையில் பார்க்க முடிவதில்லை. வாரச்சந்தை ஏதோ பழசை சிலருக்காக மட்டுமே நடந்து கொண்டிருக்கிறது போல... பத்து சேவல்களைப் பார்க்க முடிவதில்லை. சனிக்கிழமைசந்தைக்கு வெள்ளிக்கிழமை காலையிலேயே வந்த காலமெல்லாம் இவன் பார்த்திருக்கிறான். வாயிலேயே மாட்டை வித்துவிடும் மாட்டுத்தரகர்கள் ஒரு நூறுபேர் சுற்றிக்கொண்டிருப்பார்கள். தரகனுக்கு தரம் முக்கியமில்லை, தந்திரமிருந்தால் எந்த மாட்டையும் தரமான மாடாகவித்துவிடுவான். எப்படியும் ஒரு நாள் சந்தைக்கு வந்தால் அந்த மொத்த வாரத்திற்குமான காசு கிடைத்துவிடும். வண்டு முருகன் அப்படியானதொரு

சாமர்த்யசாஸிதான். நாளைக்கு சாகப் போகிற மாட்டை கொண்டு வந்து நிறுத்தினால்லட எனதயாவது சொல்லி விற்றுவிடுவான்.

நல்ல நூகளை காளமாட்டுக் கொட்டையிலிருந்து பால் கறப்பேடுவதை சொல்லுங்கள். இலன் காள மாட்டின் கொம்பிலிருந்துகூட கறப்பான். அந்தக் காலம் சாமர்த்யசாஸி.

மதுரை ஜில்லாவிலிருக்கும் அத்தனை வாரச்சநவதகளுமே இவனுக்கு அக்குர்ப்படி. தரகு பார்த்த காகக்கெல்லாம் உள்ளதைக் குடித்துவிட்டு கூட இருப்பவங்களுக்கும் வாங்கிக் குடுப்பான். பனங்கள் ஆகாது. என்ன விலையென்றாலும் கொடுக்கான் தான். தெய்வங்களுக்கும் நன்றாக கவன வைத்த கருவாட்டுக்கும் கடு எதுவுமில்லை அல்லது... அம்மாவும் தரகு பார்த்தவர்தான். தரகு பார்க்கப் போகிற ஊரிலெல்லாம் ஒரு தாரம்பிடித்துவிடுவார். குட்டைப் பற்றியெல்லாம் யோசிப்பதோடு இல்லை. எப்பொழுதாவது ஆத்தாவிடம் அம்மாவை எடுக்கத்தான் இருக்காரு... இவன்

கோட்டால் ஆத்தாவுக்கு யார் வீட்டைச் சொல்வதென யோசனையாய் இருக்கும். இருந்தாலும் எல்லோருக்கும் பொம்பளை அமைவாது. அதுக்கொல்லாம் ஒரு மொகராசி வேண்டுமென சயங்கனில் இந்தக் பெயுறியே புருசனின் ஆண்மை குறித்து பெருமை பேசும்... இவன் வளர்ந்ததும் சந்தைக்கு யாரும் சொல்லிக் கொடுக்கமாட்டேயே தரகுத்துப் போனான். தரகு பார்க்கிறது அப்படிபொன்றும் மொசமான தெய்விலில்லைதான். ஆனால் தாட்டியம் வேண்டும். ஒரு தகராறென்றால் எங்கவும் அடி வந்துகிற ஆளாக தங்கள் இருக்கக்கூடாது. ஒன்னு கூப்பிட்டு ஒருகிற தாட்டியம் இருக்க வேண்டும். அல்லது முதல் அடி அடிக்கிறவனாக இருக்க வேண்டும். இவனுக்கு இருக்கிற கதரிப்பை ஆளாளுக்கு ஐயாளிம் சொல்ல. அவரே பிரகு சந்தைக்குக் கூட்டிப்போகத் துவங்கினார். மனிதர் எந்த வித பத்திற்கும் பேசுவதே இல்லை.

இலன் எதாவது கோட்டால் பதில் சொல்லுவார். முக்கியமாக மதுவென்றால் அவரே சொல்லுவார் அவ்வளவுதான் ஐம்பாறான் முறையாக மாட்டுப் பல்லைப் பிடித்துப் பார்க்க அவனுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார். வெண்ணை காய் அகப்ப மாதிர் வெச்சுக்கிட்டா பல்லப் பிடிச்சுப் பாக்கிறது. குத்தாச் மாதிர் இருக்கணும்டா... இப்பிடி பிடி... வீரலை மடக்கி கொடுக்கி காட்டுவார்... அவருக்குமேலில் அதுமாதர் செய்ய முடிந்திருக்கவில்லை. ஒருநாள் பிரகமிறால் நாடி போடு போட ஐந்தான் கை வசத்திற்கு வந்தது. மற்றபடி ஐயா

தங்கமான மனிதன். குடிக்கப்போனாலும் கூத்தியா வீட்டுக்குப் போனாலும் இவனை தனியாக விட்டுவிட்டெல்லாம் போகமாட்டார். எங்கு வேண்டுமானாலும் இவன் கூடவே போகலாம். எதை வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்... ஐயா எதற்கும் தடங்கல் சொல்வதில்லை. இதனாலேயே அவனும் ஐயாவின் முன்னால் எதையும் செய்து பார்க்கவும் முயற்சிக்கவில்லை.

ஐயாவைப் பார்த்துதான் ஒவ்வொன்றையும் கற்றுக்கொண்டான். அவருக்கு தென்னங்கள் தான் உயிர். அதுவும் சிராவயல் பக்கமாக வந்துவிட்டால் எங்கிருந்தாவது தேடிப்பிடித்து கள்ளைக் குடித்துவிடுவார். அந்த மண்ணில் வரும் தென்னமரத்திற்கு அப்படியொரு சுவை இருக்கும். அவனுக்கும் தென்னங்கள் பிடித்திருந்தது. ஐயா தரகையெல்லாம் விட்டுவிட்டு வீட்டில் படுத்தபோது கள்ளை இன்னும் மூர்க்கமாகக் குடித்தான். அவரைப்போலவே இவனுக்கு தொடுப்பு ஊருக்கு ஒன்று அமையவில்லை. அவனும் அதை விரும்பியிருக்கவில்லை. எந்த ஊர் சுத்தினாலும் ஆத்தாவின் கையால் உருண்டை உருட்டி சோறு வாங்கித் தின்பதுதான் அவனுக்கு நிம்மதியாய் இருந்தது.

அந்த சுவைக்கு நாக்கு எப்போதும் வீடையே நினைக்கச் சொல்லும். கள்ளுக்குடித்து எங்காவது இவன் விழுந்துகிடந்தால் யாராவது தூக்கி வந்து போடுவார்கள். அதுவுமில்லாத நாட்களில் ஆத்தா அவனின் கூட்டுக்காரர்கள் யாரையாவது கூட்டிக்கொண்டு போய் மாட்டுவண்டியில்தூக்கிப்போட்டுவரும். ஒரு

காட்டெருமையின் கனமிருப்பான், கையும் காலும் முறுக்கேறி நரம்புகள் தெறிக்கக் கிடக்குமவனை அச்சத்துடந்தான் பார்க்க வேண்டியிருக்கும். வேட்டியுமில்லாமல் சட்டையுமில்லாமல் முக்கால் நிர்வாணத்தில் கிடப்பவனை எந்த சுளிப்புமில்லாமல் தள்ளிக்கொண்டு வரும் மாட்டுவண்டியில். அந்த பாதி ராத்திரியில் அவன் முகத்தில் தண்ணீரை அடித்து எழுப்பி கொதிக்க கொதிக்க சோறு போட்டால்தான் கிழவி நிம்மதியாகத் தூங்கும். பாதி நாட்கள் அவன் வாய் சோறை வாங்கவே சிரமப்பட்டு திணறும், சளைக்காமல் பெரிய பெரிய உருண்டைகளாய் அள்ளி ஊட்டித் தூங்க வைப்பான். அடுத்த நாள் காலையில் முந்திய இரவு நடந்ததற்கும் தனக்கும் சம்பந்தமே இல்லை என்கிற அளவிற்கு அவன் நடந்து கொள்வான்.

ஐயா இவன் இப்படியே தன்னைப்போல் சீரழிந்து போவானோ என்றுதான் அச்சப்பாட்டார். ஆனால் வண்டு முருகன் சுதாரிப்பானவன். தொழிலை சுத்தமாக செய்தான். எல்லோருக்கும் நம்பிக்கையானவனாய் இருந்தான். ஆனாலும் ஒரு விசயத்தில் மட்டும் ஐயாவுக்குத் தெரியாமல் எப்படியும் நடத்திவிட நினைத்தான். ஐயாவுக்கு மலையாளத்தா ஒருத்தி தொடுப்பு உண்டு. கம்பத்தில் கடைவைத்திருந்தான். எப்படியோ இவருக்குப் பழக்கம்.

இவரென்றால் அவளுக்கு பிரியம். ரொம்பவும் சின்ன வயதுக்காரியும் கூட... இவனை விட ஒரு மூன்று வயது

அதிகமிருக்கும். ஒருமுறை வீரபாண்டி திருவிழாவிற்கு இவன் ஐயாவோடு போகும்போது அவளும் ஊரிலிருந்து வந்திருந்தாள். ஒரு பொம்பளைப் பிள்ளை. அவளை உரித்து வைத்தத் தோற்றம், வாளிப்பு... ஆத்தா ஐயாவின் தொடுப்பிலிருந்து வேறு எந்த பொம்பளைகளைப் பற்றியும் பொறாமை நினைக்காது. ஆனால் மலையாளத்தாளை மட்டும் பிடிக்கவில்லை. எப்பொழுதும் அவளைப் பற்றித் தப்பாக எதாவது சொல்லிக் கொண்டிருக்கும். இவனுக்கு என்னவோ அவளைப் பார்த்த உடனேயே பிடித்துப் போனது. அவளும் இவனிடம் பிரியமாக பேசினாள். அந்த சின்ன மகள் இவனை அண்ணாவென்று கூப்பிட்டது இவனுக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை. ஐயாவின் மீது ஒரே சமயத்தில் பொறாமையும் கோவமும் எழுந்தது. அவளோடு நடக்கிற பொழுது அவர் தனி கெத்தோடு நடந்தார். அவர் எது பேசினாலும் இவன் முகத்தைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தான். திருவிழா முடிந்து இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு திரும்பி வந்த பொழுது என்னடா மலையாளத்தாலப் பாத்தா அப்பனளே சங்கறுக்கனும்னு தோணுதா?... மீசையை முறுக்கிக் கொண்டு சிரித்தார். அவன் தலை நிமிர்ந்தே பார்க்கவில்லை. நூத்துல ஒன்னுதேன் இந்த மாதிரி அமையும்... உனக்குத்தேன் வயசு இருக்குல்ல... பொறுடா... அவன் அவரிடமிருந்து அதிகபட்சமாய் விலகியே நடந்தான்.

தரகு அவன் தனியாக பார்க்கத் துவங்கினபிறகு அடிக்கடி கம்பத்துப்பக்கம்

போய்வரத்துவங்கினான். இப்படி போவது மேலோட்டாமாக ஒரு பொம்பளைக்காக செய்தது என்றில்லை அவன் மனதில் ஒவ்வொரு முறையும் தற்செயலாய் போவதாகக் காட்டிக்கொண்டு அவன் போகிற பொழுதெல்லாம் அந்தப் பெண் காட்டுகிற அன்பும், தன் ஐயாவின் மீது அவள் வைத்திருந்த நேசமும் அவளை ஆச்சரியப்படுத்தியது. தன் சொற்கள் செயல் எல்லாவற்றிலும் அவள் மீது கொண்டிருந்த ஈர்ப்பை வெளிப்படுத்தியவனாகவே இருந்தான். அவள் சிறிதளவுகூட அதைப் பொருட்படுத்தியிருக்கவில்லை. ஒருநாள் எதேச்சையாக அம்மா மலையாளத்தாளைப் பற்றி வழக்கம்போல் பேசிக்கொண்டிருக்க, சும்மா எதயாச்சும் சொல்லாதத்தா... அவுளப் பாத்தா அப்பியொன்னும் தப்பாத் தெரியல... ஆத்தா அவ்வளவு நாட்களும் அவன் மீது கொண்டிருந்த அன்பெல்லாம் உடைந்து நொறுங்க, யார் காட்டு சிரிக்கியோ உனக்கும் மருந்த வெச்சிட்டாளா?... ஒனக்கு எப்பிடிடா அவளத்தெரியும்...? என்ன பதில் சொல்வதெனத் தெரியாமல் தலையைக் குனிந்தபடியிருந்தான். ஆத்த ஒருவாய்க் கஞ்சி குடிக்கவில்லை. இரவெல்லாம் ஐயாவையும் அந்த மலையாளத்தாலையும் திட்டித் தீர்த்தது. அவள் குடும்பம் விளங்காமல் போகவேண்டுமென சாபம் விட்டது. ஐயா எதைப்பற்றியும் கவலையே படாமல் வயிறு முட்டக் கள்ளைக் குடித்துவிட்டு வந்து சாப்பிட்டார். கத்திரிக்காய் கூட்டில் உப்பு அதிகமாயிருக்கிறதென

பாதிச்சாப்பாட்டில் எழுந்தவரை பிடித்து
திழுத்து உட்காரவைத்து வம்பாக ஆத்தா
சோற்றை பிசைந்து தந்தது. இவன்
எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டு
அமைதியாக இருந்தான்.

அதன்பிறகு ஆத்தா இவனிடம்
பேசவில்லை, வீட்டிற்கும் தனக்கும்
தூரம் அதிமாகிக் கொண்டிருப்பது
அவனுக்கு கஷ்டமாகத்தானிருந்தது.
அனால் இப்பொழுது இந்த தூரம்
தனக்குத் தேவையோ என நினைத்துக்
கொண்டான்.

ஐயா வபழக்கம்போல் தனது
தொடும்பிலிருந்து எல்லோர் வீட்டிற்கும்
போய்வந்தார். ஆனால் அவருக்கு
விருப்பமான கம்பத்துக்கு மட்டும்
போவதை நிறுத்திவிட்டார். ஆத்தாவோ,
முருகனோ இரண்டு பேருமே அதைப்
பற்றிக் கேட்டுக்கொள்ளவில்லை.
மாறாக எல்லா வியாழக்கிழமை
களிலும் இவன் வருகையை கம்பத்தில்
மலையாளத்தா எதிர்பார்த்திருந்தான்.
அவனும் அந்த வியாழக்கிழமைகளை
அர்த்தமற்றதாகவோ பொய்யா
னதாகவோ ஆக்கிவிடுவதில்லை.
இவனை விழுந்து விழுந்து கவனிப்பாள்.
எல்லாவற்றிற்கும் பின்னால் ஐயா
ஏம்ப்பா வற்றதேயில்லை... அவர்கிட்ட
சொல்லி மாசத்துல ஒருதடவயாவது
வரச்சொல்லேன்... அவளின் குரலில்
மிருகங்களின் தனிமை கொண்டிருக்கும்
துயரம் இருக்கும். இவன் மறைமுகமாக
பலமுறை அவளோடு கூடுவதற்கான எல்
லா முயற்சிகளையும் செய்து பார்த்தான்.
ஆனால் அப்படி நடப்பதற்கான சின்ன

சாத்தியங்களைக்கூட அவனுக்கு அவள்
ஏற்படுத்தியிருக்கவில்லை. இவ்வளவி
ற்கும் அவள், அவளின் மகள், இவன்
எல்லோரும் ஒரே அறையில்ல்தான்
உறங்கினார்கள். ஆனாலும் அவளுடலை
நெருங்க அவனால் முடிந்திருக்கவில்லை.
உண்மையில் ஐயாவின் உடலை அல்ல
அதைத்தாண்டி ஒன்றைத்தான் அவரிடம்
இவள் நேசித்திருக்க வேண்டும். எப்படியும்
அவளுடன் ஒருநாள் கூட முடியுமென்கிற
நம்பிக்கை இருந்தது அவனுக்கு.

3

இவன் நடவடிக்கைகள் எதைப்
பற்றியும் ஐயாவோ ஆத்தாவோ கேட்டுக்
கொள்வதில்லை. இவன் மட்டும்
ஏதாவது தகராறென்றால் தகவல்
சொல்வதென்றால் ஐயாவிடம் கலந்து
பேசிக்கொள்வான். அப்பொழுதெல்லாம்
அவரை கம்பத்திற்குப் போகச்சொல்ல
நினைப்பான். ஒருபோதும் அதை செய்யும்
துணிவில்லை அவனுக்கு....

அந்தமுறை அவன் கம்பத்திற்கு
போனபொழுது அந்த அம்மா
ஊருக்குப் போயிருந்தாள். ஒரு
தவிர்க்க முடியாத துஷ்டி. அவன்
உடனேத் திரும்பிவிட நினைத்தான்.
அவளின் மகள் இருந்துவிட்டுத்தான்
போகவேண்டுமென உறுதியாயிருந்தாள்.
சண்டை போட்டாள். அவனுக்கு
பிடிக்குமென மீன் குழம்பு செய்து
குடுத்தாள். அம்மாவின் கைமணம்
அவளுக்கு. இப்பொழுது அவளை
சிறுமியாகப் பார்க்க முடியவில்
லை. அம்மாவை பிரதிபலித்தாள்.

அவனோடு நீண்ட நேரம் பேசிக்
கொண்டிருந்தாள்.
அவனுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம்
மாட்டுத்தரகும், தென்னங்களும்தான்,
அதைப்பற்றி மட்டுந்தான் பேசினான்.
அவன் என்ன சொன்னாலும் ஆர்வம்
யைக் கோட்டான். அவன் பேசி யாருமே
இவ்வளவு நேரம் கேட்டதில்லை.
அவனுக்கு அலுப்பாக இருந்தாலும்
பேசுவதை நிறுத்தவில்லை. அவளை
சுவீகரித்துக் கொள்ளும் ஆர்வம்
எழுந்தது. விழுங்கிவிட வேண்டும். அவன்
நிறைய பேசினான். இருவரும் ஒரே
உறையில் உறங்கச் செல்லும்போதுதான்
விளக்கனைக்கப்பட்ட இருள் அவர்கள்
இருவரையும் ஒரே கோட்டில் இணைத்துக்
கொண்டிருப்பது புரிந்தது. யாரும்
யாரையும் நிர்ப்பந்திக்கவோ கோரவோ
அல்லாமல் அவர்களுடல் பிணைந்தது.
அவளின் அம்மாவின் மீதிருந்த
தீராக்காமம் இவளுடலை சிறிதளவும்
மிச்சம் வைக்காது சுகித்தது. அவள்
அவனோடு முழுகித் திளைத்தாள்.

வழக்கமாக வெள்ளிக்கிழமை
காலையில் அங்கிருந்து கிளம்பிவிடு
கிறவன் அந்த வெள்ளிக்கிழமைபகலிலும்
அவள் உடலோடே பிணைந்து கிடந்தான்.
அன்று மாலை அவளின் அம்மா திரும்பி
வருகையில் தன் பழைய புருசனோடு
திரும்பி வந்தாள். கோபம் மறந்து
இரண்டு பேரும் சேர்ந்துவிட்டிருந்தனர்.
இவனை பார்த்ததும் அவளுக்கு சங்கடம்
மாகிப் போய்விட்டது. தன் கணவனிடம்
தெரிந்தவரென அறிமுகப்படுத்தினாள்.
அவன் சிரித்தான். அன்று இரவு

சாப்பிட்டுவிட்டுக் கிளம்பிச் சொன்னாள்.
நிறைய அந்த மலையாளத்தான்
பேசிக்கொள்ளாவிட்டாலும் இருட்டத்
துவங்கியபின் அவனைக் கள்ளுக்
குடிக்கக் கூட்டிப்போனான். இருவரும்
பார்டரில் போய்க் கள்ளுக் குடித்துவிட்டு
முற்றிய போதையுடன் வீடு திரும்பினர்.
அம்மா மகள் இருவரும் ஒளிர்ந்தனர்.
நிஜத்தில் யார் அம்மா யார் மகளென
பிரித்துப் பார்க்க முடியாதளவிற்கு
இருந்தது. சாப்பிடுவதற்காக வீட்டிற்குள்
வந்த முருகனை நிறுத்திய அந்தப்
பெண் ரொம்ப நாளைக்கப்பறம்
குடும்பமா சேந்திருக்கோம்... இனிமே
இங்க வராதப்பா... என்றாள். அவன்
அவள் கண்களையே பார்த்தான். எதுவும்
பேசவில்லை. சாப்பிட்டு விட்டு அன்று
இரவு தங்கினான். மலையாளத்தானுக்கு

தலையை முட்டும் போதை சாப்பிடாம
லேயே கவிழ்ந்து கிடந்தான். இவனுக்குப்
போதையை மீறி அவள் சொன்னதுதான்
தலை முழுக்க சுற்றிக்கொண்டிருந்தது.
உறக்கம் பிடிக்கவில்லை. தலையைத்
தூக்கிப் பார்த்தான். அம்மாவும் மகளும்

படுத்திருக்க, அதற்கு அந்தப்பக்கம் அவன் படுத்திருந்தான். நாலடி தூரம்தான் தள்ளிப் படுத்திருந்தார்கள். எழுந்துபோய் அவளை நெருங்கிப் பார்த்தான். எத்தனை நாள் காத்திருப்பு, இனி ஒருபோதும் அந்த உடல் தனக்கில்லை என்றபின் உடல் முழுக்க அதன் மீதான வன்மம் மட்டுமே எழுந்தது.

தன்னுட(வி)லிருக்கும் மொத்த பலத்தையும் எதிர்பாராததொரு நொடியில் அவளுடலின் மீது இறக்கினான். பதறி அவள் கண் முழிக்கையில் அவன் கண்கள் ஒரு வேட்டைப் புலியினுடையதைப் போலிருந்தது. அவன் எந்த சத்தமும் எழுப்பவில்லை. அங்கிருந்து மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து கதவுக்கு வெளியே செல்ல முயன்றான். அவன் உடலை விலக்கிவிடுதல் அவ்வளவு எளிதான விசயமில்லை. அதற்குள் அவளின் பாதி உடை கிழிந்து போயிருந்தது. எந்த மறுப்புமின்றி அவள் இணங்கினான். ஆனால் அந்த அறையிலிருந்து எப்படியும் வெளியேறிவிட நினைத்தாள். அவன் அந்த வீட்டின் பின்புறத்தில் அவளுடலைக் கிடத்தினான். மழைத்தூறி ஈரமாகியிருந்த மண் இவ்வளவு நாட்களும் தான் எதன் பொருட்டுக் காத்திருந்தோம் என நினைக்கையில் அந்த வன்மம் இன்னும் இன்னுமாய் பெருகியது. அவனின் மொத்த வன்மத்திற்கும் தன்னுடலை அனுமதித்தவள் அவன் எழுந்த பொழுது எதுவுமே பேசாமல் எழுந்து போய் கதவை சாத்திக்கொண்டாள். அயர்ந்து கிடந்தவன் எழுந்து பார்த்த பொழுது விடிய சிறிது நேரமே எஞ்சியிருந்தது. அவளோடு

சுடும்போது தன்னுடலில் ஐயாவை மட்டுமே அவள் பார்த்திருக்கிறாளென்பது அவளின் ஒவ்வொரு அசைவிலுமிருந்து புரிந்தது.

அன்றைக்கு ஐயாவிடம் போய்க் கதறியழ நினைத்துக் கொண்டான். வீட்டில் ஆத்தா மட்டுமே இருந்தது. ஐயா எங்கத்தா?... இப்படி அவன் கேட்டு எவ்வளவோ வருடங்களாகியிருக்கும். திரும்பிப் பார்த்தவன் உங்க சித்தப்பன் வீடல்ல மாடு கன்னு போட்டுக்குன்னு போய்றுக்காரு... சொல்லிவிட்டு போய்விட்டாள்.

அவன் கிளம்பினான். இப்போதைக்கு ஐயாவிடம் பேசினால்தான் மனம் இளகும். போகிற வழியிலேயே கம்மாய் மேட்டில் ஐயாவைப் பார்த்துவிட்டான். ஐயா இன்னும் அப்படியேதான் இருக்கிறார். அந்த வீறாப்பும் திணவுமாய் இவன் முகம் நொறுங்கிப் போயிருந்ததைக் கவனித்தவர் தன்னைத் தேடித்தான் வருகிறானென்பதையும் அவன் வருவதற்கான காரணத்தையும் மிக நன்றாகவே தெரிந்து வைத்திருந்தார். அவரை நெருங்கியதுமே அழுகை மட்டும்தான் வந்தது. பேசமுடியவில்லை. ஐயாவுக்கு சமமான உயரம்தான் இவனும். ஆனால் ஒரு குழந்தைபோல் இப்பொழுது அவர் முன் அழுது புரண்டான். ஐயா அவன் முழுமையாக அழுதோயும் வரை அமைதியாயிருந்தார். அவன் அழுகை தேம்பலான பொழுதுதான் என்னடா மலையாளத்தா புருஷன் கூட சேந்துட்டாளா?... உன்ன வரக்கூடாதுன்னு சொல்லி இருப்பாளே... இவன் நிமிர்ந்து

அவரைப் பார்த்தான். அவர் முகத்தில் உணர்வுகளைச் சொல்லும் எந்தச் சலனமுமில்லை. அவ மகள ஒனக்குப் பிடிச்சிருக்காடா?... அவன் தலையை நிமிரவே இல்லை. சரியென்றும் இல்லையென்றும் தலையாட்டி இருக்கவுமில்லை. நீ போய் சோலியப்பாரு... அப்பறம் பாத்துக்கலாம்... ஐயா சொல்லிவிட்டு எழுந்து போய்விட்டார்.

வீரபாண்டியில் அந்தப் பெண்களைப் பார்த்ததிலிருந்தே இவன் பித்தேறிப் போயிருக்கிறானென்பது ஐயாவுக்குப் புரிந்திருந்தது. இத்தனை வருடத்தில் வேறு எந்த இடத்திலும் அவன் தொடுப்பு தேடி சுற்றியிருக்கவில்லை. இந்த வயதில் இந்த விசயத்திற்காக கூட ஒருத்தன் துணிஞ்சு எதையும் செய்யாமலிருந்துவிட்டால் வேறு எந்த விசயத்தை செய்யப்போகிறான்.

மாட்டின் குணம் புரிந்த அவருக்கு இவரைப் புரிந்து கொள்வது கஷ்டமான விசயமில்லை. மறுநாள் காலையில் யாரிடமும் சொல்லிக்கொள்ளாமலேயே கம்பத்துக்கு கிளம்பிவிட்டார். ஆத்தா வேறு எங்கயோ போயிருப்பதாகத்தான் நினைத்திருந்தது. அவர் திரும்பி பிணமாக வந்த பொழுதுதான் நடந்தது அவ்வளவும் தெரியும். சண்டைக்கு விடும் காளை மாதிரி முறுக்கேறின ஆள் உடல் முழுக்க விஷமேறி செத்துக் கிடப்பதைப் பார்க்க யாருக்குத்தான் மனசாறும். குத்திக் கொன்றிருந்தால்கூட இத்தனை கோவம் வராது. சோற்றில் விஷம் வைத்துக் கொன்றிருக்கிறார்கள். மலையாளத்தான் புத்தி....

முருகன் கிளம்பி மலையாளத்தா வீட்டுக்குப் போனபொழுது அந்த சின்னப்பெண் மட்டுமே இருந்தாள். அம்மாவும் அப்பாவும் எங்கு போனார்களெனத் தெரியாதென்றாள். அம்மா எதுவும் செய்யவில்லை அந்தாள்தான் இவ்வளவும் செய்தானென்றாள். இவளையும் சேர்த்து கொல்ல வேண்டுமென வெறியேறியது. இவள் என்ன செய்வாள் பாவம்... இவளை மட்டுமல்ல மலையாளத்தான் எவனைப் பார்த்தாலும் குத்திக் கிழிக்க வேண்டுமென வெறி. மூர்க்கத்தோடு எல்லாத் திசைகளிலும் மலையாளத்தானைத் தேடினான். இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு மதுரையில் ஒருவன் மசாஜ் பார்லர் புதுசாய் திறந்திருப்பதாய் சொன்னதைக் கேட்டு அங்கு போயிருந்தவன் மசாஜ் செய்ய ஆத்தாளும் மகளும் ராய் நின்றிருப்பதைப் பார்த்து வெறியேறிப்போனான். ஆனால் அது அவர்களின் இடம். கொஞ்ச நாளின் செல்வாக்கு இருந்தது. எதைக் கொடுத்தாவது ஆட்களின் சப்போர்ட்டைப் பெற்றுவிடும் மலையாளத்தான்களின் கேவலமான புத்தி அவர்களுக்கு, அவனால் நெருங்க முடியவில்லை.

மலையாளத்தி தன் புருஷனிடம் விஷயத்தை சொன்னாள். இவனிருக்கும் தடத்தைப் பிந்தொடர்ந்தவன் அடுத்த பத்தாவது நாள் தவுட்டுச் சந்தையில் பட்டப்பகலில் ஆள் வைத்து வயிற்றிலும் கழுத்திலும் குத்தினான்.

அத்தனை குத்துக்களையும் மீறி மிஞ்சிய உயிர் எழுந்து நடமாட இன்னுமொரு இரண்டு மாதமானது. அந்த

நாட்களிலிருந்த ஒவ்வொரு துளி வலியும் அவனுக்குள் பெரும் வன்மமாய் எரிந்து கொண்டிருந்தது. ஐயா அப்படி என்னக் கேட்டுவிட்டார்... எதற்காக விசம் வைத்துக் கொல்ல வேண்டும்?... ஊர் பார்க்க இவனை கத்தியால் குத்துகிற அளவிற்கு மலையாளத்தான் ஒருவனுக்கு துணிச்சல் இருக்கிறதென்றால் அவனை பதிலுக்கு வகுந்து போடாத வரை தூக்கமில்லை என நினைத்துக் கொண்டான். வீடு ஐய்யாவை மட்டுமே நினைவுபடுத்தியதால் வீட்டிற்குப் போவதைத் தவிர்த்தான்.

ஆஸ்பத்திரியில் வந்த சில நாட்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் உடல் தேறும் பொழுதே அந்தக் குடும்பத்தை கொல்வதற்கான ஆயத்தங்களை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் செய்து வந்தான். ஒன்றிரண்டு முறை அவன் செய்து பார்த்த முயற்சிகள் தோல்வியிலேயே முடிய கடைசியாக இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புதான் ஒரு துருப்புக் கிடைத்தது. சொல்லி வைத்தாற்போல் அதற்காகவே இன்று ஒரு கத்தியும். இப்பொழுது அவனால் ஒரு கொலை செய்ய முடியும்தான்.

4

கத்தி முழுமையாக வேலை முடிந்த பொழுது பாண்டியர்களின் போர்வாளைப்போல் மினுங்கியது. முருகனுக்கு முரட்டு உடல்தான். ஆனால் ஒரு கொலை செய்கிறவனிற்கு அவன் முரடனில்லை. இப்பொழுது வீரத்தை விடவும் சூதையே அவன் ஆயுதமாக நம்பினான். இவ்வளவு நாட்களுக்குப் பிறகு அவனின் மீது மலையாளத்தானின் மகளை பரிதாபம் கொள்ள வைக்க

முடிந்தது அவனால். ஒரு வகையில் அவளுடைய கொதிப்புதான் அவள் இன்னொரு முறை இவனை நெருங்கி வரக்காரணம். களத்துக்குத் தயாராகும் ஒரு காளைச் சண்டை வீரனைப்போல் அன்று இரவு அவளை தன்னோடு அழைத்துப் போனான். இரவு முழுக்க கள்ளும், கருவாடும் புணர்சியுமாய் பொட்டல் காட்டில் வெக்கை மிகுந்த இரவை அவர்கள் சிதறடித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவன் அவள் அம்மா விடமும், அப்பாவிடமும் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டுமென அழுதான். அவன் அழுகையையும் கண்ணீரையும் நம்பினான். அவனுக்காக இவளும் உருகினாள். அவனை வீட்டிற்குக் கூட்டிப் போவதாகச் சொன்னாள்.

எதிர்பாராத இவனின் வருகையில் மலையாளத்தானுக்கும் அவன் பொண்டாட்டிக்கும் வெள வெளத்துப் போனது. அவன் மகள்தான், இவருக்கும் நம்ம மேல கோவமெல்லாம் போயிருச்சுப்பா... மன்னிப்புக் கேக்கலும்னுதான் வந்திருக்காரு....

அவன் கதறி அழுதான். அவர்கள் இரண்டு பேரும் எதுவும் பேசாமல் அமைதியாயிருந்தார்கள். அம்மாக்காரி மட்டும் ஏதாவது சாப்பிடறியாப்பா? இவன் பசிக்கவில்லை என்றான்.

மலையாளத்தான் எழுந்த போய்விட்டான். இவனுக்கு நேரமும் சந்தர்ப்பமும் வீணாகிப் போனதென வருத்தம். ஆனால் இதுதான் இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தை உருவாக்குமென அமைதியாயிருந்தான்.

மகள் போய் 12 போட்டு எடுத்து வந்தாள். அம்மா மகள் இவனுக்குமென

மூன்று கோப்பைகள். இவன் மெதுவாய் டி குடித்தான். பாதி குடிக்கும் பொழுதே ஏதோ ஒருவிசயம் உறுத்தியது. அவன் சுதாரிப்பதற்குள் கொஞ்சமாய் கண்கள் சொருகுவது தெரிந்தது. உண்மையில் தனது சூழ்ச்சியில் அவளில்லை, அவளது சூழ்ச்சியில்தான் தானிருக்கிறோம் எனத் தெரிந்ததும் ஒரு நொடிகூட யோசித்திருக்கவில்லை. பட்டை பெட்டிதற்குள் வைத்திருந்த கத்தியை உருவி எதிரிலிருந்தவளை குத்தினான். அம்ம ாக்காரி சத்தம் போட்டு அலறியபடியே வெளியேறி ஓடினாள். இவன் கண்கள் சொருக, வேகமாக நினைவிழந்தது, உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள போராடும் மிருகமென அவளுடலை சின்னாபின்னமாய்க் குத்திக் கிழித்தான். இவளால்தானே இவ்வளவும், இவளுக்காகத்தானே இவ்வளவும்... அவன் நினைவு தப்புவதற்கு முன்னாலேயே அவளுடல் சின்னாபின்னமாய்க் கிழிந்து போனது. கடைசிவரை தன் அய்யா சந்தோசப்படும்படியான காரியமென்றை செய்யமுடியவில்லையே என்கிற வெறுமை யில் குருதி வழிந்தோட தரையில் வீழ்ந்ததான்.

கவிதை

இருள்வலை

பிச்சினிக்காடு இளங்கோ

குயுகயுகமாய்
தொடரும் இருள்
வலையின்னியே வருகிறது

அடர்ந்த இருள் பற்றி
எந்தச் சலனமுமின்றி
நுழைந்து வெளியேறுகிறது வளி

இருட்டைக் கிழிக்க முயன்று
முடிந்து போனதுண்டு
துணியில் விழுந்த ஓட்டைபோல்

தைப்பதை தவிர்த்து
கிழிப்பதே அவசியம்

நெருப்பை சுமந்து
கருகி விடுகிறது விதைகள்

குடமுழுக்குத் தீர்த்தம் போல்
சிதறிய வெளிச்சத்தில்
அர்த்தப்படுகிறது காலம்

தூதரின் அலையுங் புறக்காரன்

படுத்திருப்பவனின் மீது ஒரு புறா அலைகிறது
 அவன் தூக்கத்தினூடே ஒரு கனவென
 முகத்தில் நீலவானுடன் நட்சத்திரங்கள்
 குடல்களில் ஏற்றிவரும் குளத்தின் தவளைகள்
 நகரின் கண்களில் மாத துரும்பு அவன்
 சில சொற்களை மட்டும் நாவில் கடடிக்கொண்டு
 நம்பிக்கைகள் மீது அசட்டுத்தனமாகயிருக்கிறான்
 ஏளனத்தினூடே அழிந்த நிலத்தின் ஆனந்தங்கள்
 அனுபவிக்க வழி தடைப்பட்டு கிடக்கிறான்
 பகலின் மீது யார் யாரோ அவனைக் கடக்கின்றனர்
 பார்வையை அவன் மீதிருந்து எடுத்தவாறு
 அவன் அவனுக்குள் உரையாடுகிறான்
 பகிரந்துக்கொள்ள ஒரு புறா மட்டுமிருக்கிறது
 அது அவனை நேசிக்கிறது தன் அலகுக்கொண்டு
 வானமும் அவனை நேசிக்கிறது
 வஞ்சமில்லாமல் ஒளி தருகிறது மழை தருகிறது
 மாபெரும் பூமிதான் அவன் குடில்
 கால்போன போக்கில் அவனால் போக முடியும்
 கேட்பதற்கு நாதியில்லை
 அவனிடமிருக்கும் புறாவைப்போன்றவன்
 போகும் திசைகளுக்கு பஞ்சமில்லாதிருக்கிறான்
 விழித்தபொழுதுகளில் அவன் முன்
 பிரமாண்ட உலகம்
 அமைதியை பிடுங்கத் தொடங்குகிறது
 விழ்களை உருட்டிப் பார்க்கும் புறாவிடம்
 அவன் காதல்கொண்டு போய்க்கொண்டிருக்கிறான்
 கைகளில் நிரம்புகிற கருணையுடன்.

கரும் உருள்வடிவ ஆரவ

பாப்பாளி கீற்றுகளில் அந்திப்பொழுது
நாணயங்களிடையே கிழவனின் ஒளிக்கிற முகம்

விற்றுவிடாத மீந்த துண்டுகள் மிது
ஆரஞ்சு மஞ்சளாகிக் கடக்கும் கண்கள்

அவர்களுள் எச்சிலில் பழத்தின் கற்பனித்த சுவை
காட்டிடையே பழுத்திருந்த பழம்
நகரத்தினுடே கூறாகி சுயமிழந்து
பாங்கிழவன் சோறு தின்ன முளைத்திருக்கிறான்

மேலாடை போர்த்தாத கறுமுடல்
வெட்டிய அந்திமத்தின் சிதறல்களிடையே
இறங்கும் இருளில் இல்லாது போகின்றது

மேலும் கனிகிறது
இருளிடை சிதைந்த பப்பாளி
வாசனை கூடும் இரவின் மீது பப்பாளிமரங்கள்
கிழவனுடன் மறைந்திருந்த பழத்தின் சிதைவுகள்

நீள்கிற இருட்டில் அப்பழத்தின்
இலைகளின் காற்றரசல்
தார்ச்சாலைகளில் உதிர்ந்திருந்த
மரமாகா கறும் உருள்வடிவ விதைகள்.

தமிழில் பெண்களுக்கான இலக்கியவரலாறு

ச. விசயலட்சுமி

இந்த நீர்நிலைகளின்
திட்டவட்டமான வழியை
ஒழுங்கமைத்து வைப்பதற்கான
வேளைவந்துவிட்டது
தனித்திருக்கும் காதலனுக்கு ஒருகவிதையும் கிடையாது
கனத்த மௌனம் காப்பவர்களுக்கு ஓர் சொல்லும் கிடையாது
--ஸொலெய்டா ரியாஸ் (ஸாண்டியாகோ)

வரலாறு என்பது கடந்தகாலத்திற்குரிய அரசியல் சமூக செயல்பாடுகளை உள்ளடக்கியது. வரலாறு என்ற பதம் உணர்த்துகிற அத்தனை விதமான புரிதல்களையும் அதனுள் கட்டமைக்கப்பட்டு வருகிற விமர்சனங்களும் இலக்கியவரலாறு எனும் பதத்திற்கு பொருத்தமாக அமையும்.

வரலாறு என்பது காட்சிப்படுத்தும் பிம்பங்களில் ஆண்பாலினப் பதிவுகளோடு ஒப்பிட முடியாத பின்னடைவு கொண்டதாக பெண் பாலினம் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஒரு சிலரைத்தவிர்த்து எங்கனுமில்லை. வரலாறு ஆண்டுகளுக்கானதாக மட்டுமே ஒற்றைத்தன்மையுடன் பதிவிடப்பட்டுவருகிறது. இலக்கியவரலாறும் அவ்வாறே ஆண்பாலினப் பதிவுகளைக் கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் சென்று அச்சுழலினை விளங்கிக் கொள்ள முயல்வது பொருத்தமற்றது. எழுதப்பட்ட படைப்புகள் தொகுப்பு முயற்சிக்குள் வந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. விடுபடல்கள் இருப்பதற்கான சாத்தியங்கள் அதிகம். தகவல் தொடர்பு அருகிய நிலையில் அவரவர் எழுதிவிட்டுச் சென்றதை பிற்காலத்தில் தொகுதிருக்கிறார்கள். தொகுத்தவன் தொகுப்பித்தவன் எனும் குறிப்பு எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களில் காண்பதை வைத்து இதனை அறியலாம். தொகுக்கப்பட்ட காலத்தில் அவர்களுக்கு கிடைத்த அல்லது அறிந்த பாடல்கள் மட்டுமே இடம் பெறுகிற நிலையில் ஆண்பாலினப்படைப்புகளும் விடுபட்டிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. குறைந்த பங்களிப்பு தருகிறவர்களாயிருக்கிற பெண்பாலினப் படைப்புகள் எதிர்பாலின படைப்பின் பதிவுகளோடு ஒப்பீட்டளவில் பின்தங்கியிருக்கிறது.

சமூகத்தில் பெண் சரிபாதியாயிருக்கிறாள். அல்லது பங்களிப்பு சமூகத்தில் இல்லாமல்
லில்லை. பெண்கள் இல்லாமல் சமூகம் இல்லை என்கிறபோது பெண்களில்லாமல்
வரலாறு இருக்க வாய்ப்பில்லை. வரலாற்றுப் பதிவுகளில் நிலைத்திருக்கிற ஒரு
சார்புத்தன்மைதான் பெண்ணின் சுவடுகளை மறைத்திருக்கிறது. சமூகப்பங்களிப்பின்
பதிவுகள் இல்லாமல் உற்பத்திக்கருவியாக மட்டுமே வாழ்ந்திருக்கிறாள்.

உமுகருவி முதலான தொழில்நுட்ப விடயங்களில் ஆர்வம் கெண்டு பெண்களால்
உருவாக்கப்பட்டிருக்கையில் இலக்கியம், இசை, நடனம் முதலான கலைத்துறையில்
அவர்களது பங்களிப்புகளோ கண்டுபிடிப்புகளோ நிச்சயம் இருந்திருக்கும்.
பொருளாதார கட்டுமானங்களிலும் பெண்களில்லாமல் இல்லை அவர்களுக்கு
முறையான பதிவுகள் இல்லை என்பதொன்றே அவர்களின் விடுபடலுக்கு காரணம்.
இந்த அடிப்படையில் பெண்பதிவுகள் தணிக்கைசெய்யப் (தவிர்க்க) பட்டிருக்கு
மாவென ஆராய வேண்டியிருக்கிறது.

தமிழில் இலக்கியவரலாறுடன் தொடர்புடைய பிறபகுதிகளாக ஓலைச்சுவடிகள்
கண்டெடுக்கப்பட்டமை, அச்சுத்துறையில் அச்சிடும் உரிமை தமிழருக்கு
வழங்கப்பட்டமை என இவற்றையும் சீர்தூக்கி பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது.

ஊரூராக ஓலைச்சுவடிகள் அலைந்து தேடி கண்டெடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.
16ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலேயே தமிழில் அச்சுமுயற்சிகள் தோன்றியதெனினும்
கி.பி.1835 ஆம் ஆண்டுதான் உள்நாட்டுமக்களுக்கு அச்சிடும் உரிமை வழங்கப்பட்டது.
இதற்குப்பின்தான் தேசிய உள்ளடக்கம் மற்றும் ப்ராந்தியதேவைகளைக்குறித்த
நூல்கள் அச்சிட முனைந்துள்ளனர். மூலப்பிரதிகளைத்தேடுவதும் பதிப்பிப்பதும்
சிக்கலானதொரு நிலையில் சமூகவரலாற்றின் அங்கமாக கூறுவகிக்கும்
இலக்கியங்களுள் பால்நிலை சார்ந்த பதிவுகளை உடனடியாக கவனித்தல்
இயலாததாகும்.

துவக்கால பதிப்புப் பணிக்குப்பின்னாக தமிழ் இலக்கியங்கள் எல்லோருடைய
கைகளுக்கும் சென்று சேர்ந்தது. அதனைப்பின்பற்றி காலவரிசை ஆய்வுகளும்
படைப்பாளர்கள் குறித்தான சர்ச்சைகளும் விவாதங்களும் எழுத்துவங்கின.
மன்னர்களது ஆட்சிக்குட்பட்ட இலக்கியங்கள் எனும் வகையில் காலவரிசைப்படுத்தலும்
நடைபெற்றது.

இலக்கிய அச்சாக்கம் மற்றும் மூலபாடத்தை ஆய்வுசெய்திருந்த காலத்தில்
சமூக, அரசியல் மற்றும் இலக்கியத்தளங்களில் சில எழுச்சிநிலைகள் தோன்றியதையும்
கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

1885-1929 காலகட்டத்தில் பார்ப்பனர் பார்ப்பனரல்லாதார் எனும் முரண்
அரசியலில் தாக்கம் செலுத்தியது, காங்கிரஸ் விரோதப்போக்கு வளர்ந்தது.

தனித்தமிழ் இயக்கத்தினை மறைமலை அடிகளார் தீவிரப்படுத்தினார்.
திராவிடர் எனும் கருத்துநிலை ஊன்றப்பட்டு இன உணர்வின் ஓர்மை அரசியல்
சமூகத்தளங்களில் வலுப்பட்டது. ஈ.வெ.ராவின் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் காரணமா
க தமிழர்களின் பண்பாட்டு தனித்துவத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கும் அதன் பின்னாக

தமிழர்களை தேசிய இனமாகக் கொள்ளவுமான கருத்தியல்களும் போராட்டங்களும் நடைபெற்றன.

இலக்கியத்திலும் மறுமலர்ச்சி இலக்கிய போக்குகளைத்தொடர்ந்து நவீன இலக்கிய முயற்சிகளும் இலக்கிய குறித்த விவாதங்களும் அதன் தாக்கங்களுக்கு உட்பட்ட வடிவ உள்ளடக்க மாதிரிகளும் பரிசோதனைக்கு ஆளாயின. பெண்ணுரிமை குறித்த விழிப்புணர்வோடான குரல்கள் ஆண்படைப்பாளிகள் மத்தியில் உரக்க எழுந்தன.

ஓரளவு பெண்கள் வீடுகளை விட்டு வெளிவந்து பெண்கள் இயக்கம், தீவிர முற்போக்கு சக்திகளோடு என இணைந்து பெண்வெளியை அமைத்து வந்தனர்.

பெண்மொழியின் தேவை குறித்த உடையாடல்கள் வெளிப்பட்டன. காத்திரமான படைப்புகளைப் பெண்கள் படைத்தனர்.

பெண்ணின் தொடர்ச்சி என்பது வரலாற்றிலும் இலக்கியத்திலும் பதியப்படவேண்டியது வெகு அவசியமானதொன்றாகும்.

பெண்வரலாறு குறித்த பதிவாக இயக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்த பெண்டிரின் தகவல்கள் ஒருசில நூல்களில் வெளிவந்துள்ளன.

தமிழர்கள் இந்தியாவில் மட்டுமில்லை அயலிலும் இருக்கிறார்கள். ஈழம், மலேசியா, சிங்கப்பூர், பிரான்ஸ், கனடா முதலான பகுதிகளில் தமிழர்கள் பெரும்பான்மை உள்ளனர். தமிழர்கள் இல்லாத பகுதியில்லை எனுமளவில் நார்வே சைப்ரஸ் என பரந்து விரிந்திருக்கின்றனர். இவ்வாறு ஒரு இனம் எல்லைக்கோடுகள் எனும் வரையறையின்றி பரவியிருக்கும் நிலையில் தமிழிலக்கிய வரலாறு என்பது உலகலாவிய பார்வையோடு தொடுக்கப்பட வேண்டியது காலத்தின் கட்டாயமாக நம்முன் நிற்கிறது.

தமிழிலக்கியவரலாறு எல்லைகள் கடந்தான கூட்டுத்திறத்தோடு அமையவேண்டும். குறிப்பாக பெண்கள் காத்திரமாக எழுதிவரும் சமகாலத்தில் மேற்கூறிய தன்மையுடன் தமிழில் பெண்களுக்கான இலக்கிய வரலாறு எழுதப்பட வேண்டும்.

படைப்புகள் உதிரிகளாய்ப் போகாமல் தமிழினத்திற்கான இலக்கிய வரலாற்றினை அதிமுதன்மையாய் பெண்களுக்கான வரலாற்றினை உருவாக்குவோம்.....

ஒரு நாட்டினுடைய மக்களின் அடிப்படைத் தன்மைகளும் உணர்வுமூச்சுகளும், ஒருவகையான ஒருங்கிணைப்பை அணுகும்போது, அந்த நாட்டின் இலக்கியத்தினுடைய மூலக்கூறுகளும் ஒன்றுக்கொன்று நெருங்கிவந்து இரண்டறக்கலந்து ஒரு மகத்தான படைப்பாக வருங்காலமுணர்த்தி நிற்கும் - ஹோஸெமார்த்தி

“சிறந்த கீதையர்” தமிழ் கிடக்க வேண்டும” - இலங்கை மாணவிகள்

- யாழ் தர்மினி பத்மநாதன்

பல்கலைக்கழகத்தில் படிப்பது என்பது பெரும் பிரமிப்பு கொண்ட வாழ்க்கை. அதிலும், போர்க்காலத்தில் ஈழத் தமிழரிடையே சவால் மிக்க சொத்தாக போட்டியிட்டுத் தாம் கல்வி துறையே கல்வி எல்லா மாணவர்களுக்கும் எல்லா வளங்களுடனும் கிடைப்பது என்பதும் அரிதே. இலங்கை நாட்டின் போர்ச்சூழல், வளங்கள் அற்ற நிலை பல மாணவர்களை அவர்களின் தரத்திற்கும், தகுதிக்கும் ஏற்ப வெளிநாடுகள் மற்றும் அயல்களில் சென்று கல்வியைப் பெற காரணமாகின்றது.

அந்த வகையில் ஈழத்தமிழ் மாணவர்கள் பலர் கடந்த சில வருடங்களாக தமிழ்நாடு மற்றும் இந்திய பல்கலைக் கழகங்களில் கல்வி கற்று வரும் நிலை அதிகரித்திருப்பதனை அவதானிக்க முடிகின்றது.

குறிப்பாக சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் இசைத்துறை, இதழியல் மற்றும் தொடர்பியல் துறை, சமூகவியல்துறை, சைவசித்தாந்தத்துறை, உளவியல்துறை, கணிதத்துறை, பொது நிர்வாகவியல்துறை போன்ற துறைகளில் பல மாணவர்கள் கல்வி பயின்று வருகின்றனர்.

தமிழ் நாட்டில் சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் என்றதும் எல்லோர் மனதிலும் பெரும் பூரிப்பு. பெயர் சொன்னாலே போதும் அவ்வளவு பெரிய மதிப்பு. ஆனால் இவ்வளவு பெரிய மதிப்பு மிக்க பல்கலைக் கழகத்தில் திருப்தியுற்தும் இருக்கத் தான் செய்கிறது.

பூரண வளம் கொண்ட விடுதி வசதிகள் இன்மை,
கணினி வளங்கள் (C-NOVA) இன்மை
தேவையான நூல்கள் சேமிப்பு குறைவு,
எல்லோருக்கும் கிடைக்காத பட்டமளிப்பு விழா,

இப்படி பல ஆதங்கங்கள் இந்த மாணவர்களிடம் பெரும் குறையாக காணப்படுகிறது. தவிர ஓர் சில மாணவர்கள் குறைந்த வரவுகளைக் கொண்டும், வகுப்புக்கு சமூகமளித்தல் மிக அரிதாக இருந்த போதிலும் பட்டம் பெற்றுக் கொண்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. வகுப்புகளுக்கு சமூகமளிக்காத மாணவர்கள் எப்படி பட்டம் பெற முடியும் என்பதும், எப்படி இவர்களினால் இன்னொரு சமுதாயத்தை உருவாக்க முடியும் என்பதும் கேள்விகளாகும்.

2009 வரைக்கும் அனுமதிக்கப்பட்ட இலங்கை மாணவர்களுக்கு வெளிநாட்டு மாணவர்களுக்குரிய கல்விக் கட்டணங்களையே பல் கலைக்கழகம் அறவிட்டது. 2010 தொடக்கம் புதிய துணை வேந்தராக Dr. K. திருவாசகம் அவர்கள் நியமனம் பெற்றதும் ஈழத்தமிழ் மாணவர்களுக்கான கல்விக்கட்டணம் குறைப்பு செய்யப்பட்டு இந்தியா மாணவர்களின் கட்டணத்திற்கு அமைவாக தீர்மானிக்கப்பட்டமை ஈழத் தமிழ் மாணவர்களுக்கு கிடைத்த பாக்கியம் ஆகும்.

ஈழயுத்தத்தினாலும், யுத்த அதிர்வுகளினாலும் பாதிக்கப்பட்ட ஈழத்தமிழ் மாணவர்கள் இழப்பை ஈடு செய்யவும், அறிவுத் தேடலை விருத்தி செய்யவும் நாடு கடந்து செல்லத் துணிகின்றனர். இந்திய நாட்டுக்கு வரும் ஒவ்வொரு ஈழத்தமிழனும் தன் மண்ணில் வாழ்ந்தது போன்று உணர்கின்றான். இந்த மண்ணையும் மக்களையும் நம்பி வருகின்றான். இந்திய மக்கள் மீதான தமிழ் உணர்வும், நம்பிக்கையும், பாதுகாப்புமே இதற்கு காரணமாகும்.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்விபயிலும் இலங்கையைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் மற்றும் இலங்கையில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து இந்தியாவில் வாழும் மாணவர்கள் ஆகியோரின் கல்வியியல் அனுபவங்கள் மிக வித்தியாசமானவை.

றுக்ஷா. J

வவுனியா மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த இவர் 2008 தொடக்கம் 2011 வரை திருச்சியிலும், 2011 தொடக்கம் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் M.B.A படித்து வருகின்றார்.

“ இலங்கையில் கல்வியின் நிலை தரமானது. நிறைய விடயங்களை படித்து, தேடி பரீட்சைக்கு எழுதுவோம் இங்கு open study பரீட்சைக்கு என்ற பரப்பையே தந்து அதற்குள்ளேயே பரீட்சையும் இருக்கும். ஆனால் அங்கு நிறைய பிரச்சனை, இங்கு அமைதியான குழல் அங்கு சரியான காலப் பகுதியில் அந்த அந்த கல்வியாண்டுக்குரிய பாடத்திட்டம் முடியாது. இங்கு சரியான காலத்தில் அந்த படிப்பு முடியும். இங்கு படிப்பதற்கும் தேடுவதற்கும் நிறைய நிறுவனங்கள் கல்வித்திட்டம் எல்லாம் இருக்கு. இங்கு பெண்களுக்கான தனி கல்வி நிறுவனங்கள் இருக்கு. மாற்றுத்திறனாளிகளுக்கான கல்வியும் வசதி உண்டு. பெண்கள் கூட பல துறைகளில் இங்கு துணிவாக ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். ஆனால் எங்களுக்கு நிறைய கல்வி வசதிகள், துறைகள், விரிவுரையாளர்கள், ஒழுங்கு செய்யப்பட வேண்டும். அதிகம் பரந்த அளவில் தேடலை இங்கு பெற்றுக் கொள்ள முடியும். இங்குள்ள படிப்பை நிறைய தேடினாலும் பரீட்சை குறிப்பிட்ட பரப்பில்தான் இருக்கும். ஒப்புவிக்கின்ற தன்மை இருக்கும். இப்படியான நிலை இலங்கை கல்வியில் உருவாக்கக்கூடாது.

இங்கு உள்ள மாணவிகளைப் பொறுத்தவரையில் பலர் விட்டுக் கொடுப்பு இல்லை, அதிக நேரம் மற்றவர்களை கேலி, கிண்டல் செய்வதில் செலவு செய்வார்கள். இவர்களுக்கு பெற்றோரின் பாசம் மிகக் குறைவு. பெற்றோர் பாதுகாப்பு குறைவு. சுதந்திரம் அதிகம். சிறு வயதில் திருமணம் செய்து கொள்பவர்களாவும் உள்ளனர். எங்களின் நாட்டில் கல்விக்காவே காத்திருந்து படிப்பார்கள். யுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் என்பதால் உதவும் மனநிலை அதிகம் இருக்கும். குடும்ப கவனம், குடும்ப உறவு நிலை அதிகம் இருக்கும். இங்கு புதிய நாடு புதிய அனுபவம் என்றாலும் தாய் மொழியால் வேறுபட்டவர்கள் போன்ற மனநிலையோ அல்லது நாடு கடந்து வந்தோம் என்ற தன்மையோ இல்லை. பல சவால்களுடன் தான் இங்கும் முன்னோக்கி செல்கின்றோம்.

ஜீவர்ஷனி. R. (இதழியல் துறை)

இலங்கையை விட கற்பித்தல் முறை இங்கு நல்லது. நாடு விட்டு நாடு வந்து கற்கும் போது வேறு நாட்டு அனுபவம் கிடைக்கின்றது. நம்பிக்கை துணிவு எல்லாம் இங்கு கிடைக்கின்றவர்களுக்கு இடம் கிடைக்கும். பேச்சு சுதந்திரம், மற்றது நாங்கள் நினைக்கிறதை செய்யும் நிலை என்பன

இங்குள்ள ஊடகங்களில் உண்டு. ஆங்கில மொழி மூலப் படிப்பு என்பது மிக முக்கியமாக இருப்பதால் அறிவு தேடலுக்கு நாட்டுமீன்றி எந்த நாட்டிலும் பயன்படுக்கக்கூடிய தன்மை கிடைக்கின்றது. ஏனெனில் நாட்டு கலாச்சாரங்களையும் இங்கு கற்றுக் கொள்ளும் சந்தர்ப்பம்." என்கிறார் முல்லைத் தீவை சேர்ந்த இவர்.

இ. ஜெந்திரன். M.A. மலைய சித்தாந்தத்துறை

கீழ்க்கு மாகாணத்தை சேர்ந்த இவர் கடந்த மூன்று வருடங்களாக கல்விப்பின்று வருகின்றார். "படிப்பதற்கு எமது நாட்டில் திறைந்த வளங்களும், நிம்மதியான சூழலும் இல்லை. தொடர்ந்தும் தேடலைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றால் இவர் மாறித்தான் கல்வியைப் பெற முடியும். அங்கு நுழைக்கமான கல்வியை பெறமுடியவில்லை. இங்கு கல்வியில் நுழைக்கத்தை பெறமுடிந்தது.

S. தர்ஷினி

மன்னார் வங்காளையை சேர்ந்தவர். கடந்த 25 வருடங்களாக திருநெல்வேலியில் வசித்து வருகின்றார். திருச்சி பல்கலைக்கழகத்தில் 5 வருடங்களாக படித்த இவர் தற்போது M.A இசை துறையில் கல்வி பயில்கின்றார்.

"திருச்சியில் படிக்கும் போது வெளி உலகம் தெரியாது. 5 வருடமும் கஷ்டப்பட்டு படித்தேன். சென்னையில் இலகுவாக படிக்க முடிந்தது. இலங்கையில் பிறந்தாலும் இந்தியா என்ன வளர்த்த நாடு. சிறு வயதில் இங்கு வந்ததால் இந்தியா தான் என் நாடு போல் ஓர் உணர்வு. இந்தியா

பிடிச்சிருக்கு. இந்தியாவில் படிக்கும் இலங்கை மாணவர்களுக்கு அங்கு போனதும் உடன் அரச வேலை கிடைக்காது. எங்கட நாட்டில் வேலை செய்ய விருப்பம் தான். படிப்பு முடிய இலங்கை போகவே பெற்றோர் விரும்புகின்றம். 25 வருடங்களாக இலங்கையில் நிம்மதியான வாழ்க்கை கிடைக்கவே இல்லை. இவியும் கிடைக்கும் என்று நான் நம்பவில்லை.

ஜெந்தி, லேசகாஞ்சனா

இவர்கள் வாழ்மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்கள்

எங்களின் இசைத் துறையைப் பொறுத்தவரை அங்கு வசதி வளங்கள் குறைவு. இங்கு எவ்வளவு செலவு செய்தாலும் படிப்போம் என்று வந்தோம். சிறுசில பாடங்களுக்கு தரமான விரிவுரையாளர்கள் வெளியில் இருந்து வருகின்றனர்.

படிக்கவும், தேடவும், சந்தர்ப்பங்கள் அதிகம். இங்கு ஒவ்வொருவரிடமும் பஸ்திறன் ஆற்றல் உண்டு. எந்த ஒரு நிகழ்வுகள், அரங்கேற்றங்களிலும் குற்றம் சொல்லவென்றே அங்கு ஆசிரியர்கள் இருப்பார்கள். இங்கு தட்டிக் கொடுப்பவர்கள் அதிகம். இங்கு சிறந்த குருவை அடைய தவம் இருக்க வேண்டும். அவ்வளவுக்கு பஸ்திறன் ஆற்றல் கொண்ட கலைஞர்கள் உள்ளனர்.

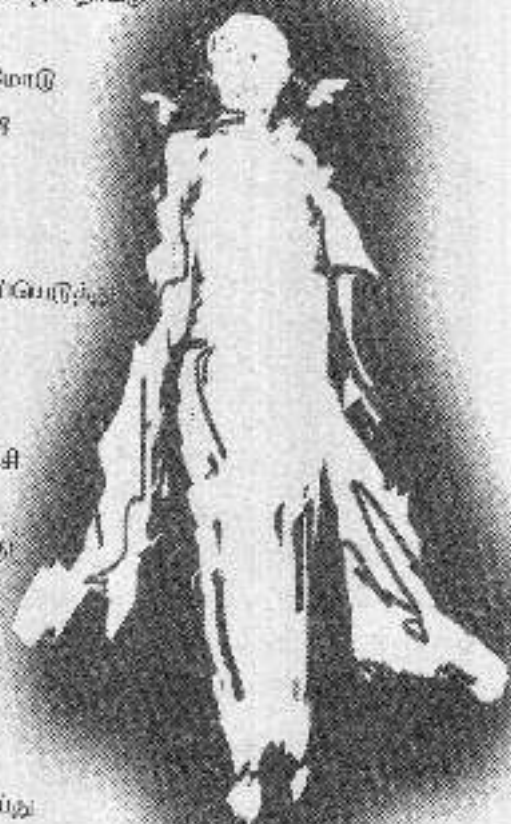
பக்கலைக்கழக நூலக கணினி அறை (e-Source) க்ந்த 2 வருடங்களுக்கு மேலாகியும் பல மாணவர்களின் பயன்பாட்டுக்கு உதவாத நிலையில் உள்ளது. இப்படி இருக்கும் போது எப்படி ஆய்வு மாணவர்கள் பயன்பெற முடியும்? என்கின்றனர் இவர்கள்.

ஒவ்வொரு மாணவர்களின் மனநிலையும் பல வகைப்பட்டது. அவர்கள் தம் கல்விக்காக போராடியே சாதிக்கின்றனர் என்பதே இவர்களிடம் கண்டு கொண் அடிப்படையாகும்.

மரப்பாச்சி ருண்

- இரா.தெ. முத்து

காடும்பு மறுத்தி கொய்து நூலாக்கி
வானவில்லின் பிடித்த வண்ணங்கொண்டு நோட்டு
குழைக்கும் பூரி மெருகேற்றி
கவனமுற்தம் தொலைத்து கவனமோடு
நெய்து மூனியில் எழிற்சித்திரம் திட்டு
ஆக்கிய ஆடை அணிவித்து
தெக்கப் பூவை கருக்கச் செய்து
அஞ்சளம் அறிந்து புருவத்தில் பூசி
மூல்லைப் பூக்களில் உருக்கிய நெய்யொடுத்து
தலைவாரி சின்னவிட்டு
திறந்திருந்த காயுகளில்
கவிதைபோடு அன்பை ஒதி
கண் திறந்து உயிர் பெற்ற மரப்பாச்சி
உடனிருந்து எப்போதும்
விளைபாடுமொன் அன்பைப் பகிர்ந்து
கவிதைகளாக்கி களிப்புற்றிருந்த
ஒரு இளமெயிர்க்காலத்தின்
ஒரு நண்பகலொன்றில்
இனிப்போடு கடுந்துவர்ப்பு கலந்து
உண்ணச் சொல்லி
கொடும் வார்த்தைகளால் பகடி செய்து
நெஞ்சில் நெருஞ்சி விதைத்து
அன்பொன் உணர்ந்ததின்
வண்ணமும் கவையும் மாயமோ என
மருவிப் கவனமொன்றில்
நடுவிசி நிறுத்தி நீங்கிச் சென்று வளனை.

கப்ரமணிய நந்தி கவிதைகள்

வித்திய சூகம்

விளிந்திர குணம் படைத்த
மிருகமொன்றை
நான் வணங்குதல்மொன்று வருகிறேன்

அதன் கல்கள்
உதயத்தையும் அஸ்தமனத்தையும்
ஒரே சமயத்தில் தரிசிக்கின்றன

அதன் செவிகள்
ஆதிக்குரல் ஒளிந்திருக்கும்
குளக்கொளத் திறந்திருக்கின்றன

அதன் நாவின்
கத்த மாமரத்தின் ருசி
தங்கியிருக்கிறது

அதன் நாசி
படை நாவின் வசனவசை
முனங்கிறது

அதன் புகளில்
சூசிய கமழ்கிறது

அதன் வானில்
பெருங்கோய் திரங்கிறது

அதன் உறுமல்
காற்றுவெணிகைப் பிழங்கிறது

அதன் கால்கள் செல்லும்
தினையில் காடு விரிகிறது

விளிந்திர குணம் படைத்த
மிருகமொன்றை
நான் வணங்குக் கொண்டு வருகிறேன்
வண்ணமையே அதற்கு உணவாய்த் தந்து

தீர்க்க தீர்த்தம்

நிமித்திகள் சொன்னது:

விருந்து படைக்கும்
வீடுகள் தோறும்
சூல் கொண்டிருக்கிறது
அரக்குமாளிகைச் சூதி

அரவணைக்க நீளும்
கரங்களிலெல்லாம்
ஆறாம் விரலாய்
முளைத்திருக்கிறது
ஒரு சூர் வகத்தி
கற்றங்களுக்கும்

கனன்று கொண்டிருக்கிறது
பழம்பகையின் தணல்

ஆறுதல் கூறும் நாவுகளில்
ஊறிக் கொண்டிருக்கிறது
உன் சாவை ருசிக்கும்
பேராவல்.

முகமுடி

எல்லா முகங்களும்
முகமுடியணிந்தே திரிகின்றன

குழலுக்கும் வசதிக்குமேற்ப
முகமுடிகளும் ம
ாறிக்கொண்டேயிருக்கின்றன

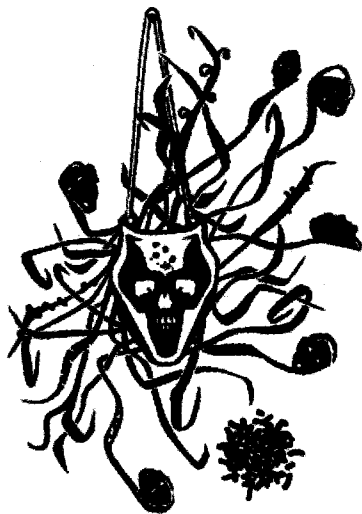
முகமுடியில்லாமல் வெளியே
வருவதென்பது
அச்சமுட்டுவதாயிருக்கிறது

இங்கே
போலி மனிதர்கள் என்போர்
பல முகமுடிகளை
அணிபவராகவும்
உத்தமர் என்போர்
ஒரே முகமுடியைத்
தொடர்ந்து அணிபவராகவும்
இருக்கிறார்கள்

நீண்டகாலமாக அணிந்து
வருவதால்

முகமுடியே சிலருக்கு
முகத்தோலாகிவிடுகிறது
மேலும் முகமுடிகள்
முகத்துக்கு ஒரு பாதுகாப்பையும்
வசீகரத்தையும் தருகின்றன

முகமுடியில்லாத ஒரு
முகத்தைத்தேடி
பயணம்போன ஒரு யாத்ரீகனின்
காலில் இடறியது மயானத்தில்
தனியே கிடந்த
ஒரு மனித கபாலம்.

துளைத்து விழுந்தது
சிறு துளி
துளியிலிருந்து
மீன்போல் தாவி வெளிவந்தனர்
வாலுடைய பல லட்சம் மாவீரர்

மாய ஆயுதம் தரித்திரந்த
அவ்வீரனைவரும்
அகலாத இருளில் நிலைகொண்ட
இரும்புக்கோட்டையின்
வாசனை முகர்ந்து
விரைந்தனர் ஒன்றாய்

நீண்ட சவக்குழியாய்த் திறந்திருந்த
நெடும்பாதையின் முகப்பிலேயே
விழுந்திறந்தனர்
சில லட்சம் மாவீரர்

தொடர்ந்த பயணமோ
பல்லாயிரவரைப் பவி கொண்டது.

உயிரின் சாறு உலரும் முன்னர்
கோட்டையுட் புகுவோர்
புத்துலகம் காண்பர்

புலம் மயக்கும் வாசனை
கோட்டையின்
அண்மையைச் சொன்னது
முடிவில், வீரர் சில நூற்றுவர்

முற்றுகையிட்டனர்
கதவுகளேதுமின்றிக்
கோளவடிவில் சுழலும்
அவ்விரும்புக்கோட்டையினை

சக்தியெல்லாம் திரட்டி
முட்டி மோதினர்
இறுதியில் ஒருவன் தவிர
எல்லோரும் மாண்டனர்

ஏகவீரனின் பலப்பிரயோகத்தால்
துளைபட்ட இரும்புக்கோட்டை
அவனை விழுங்கி
வாய்முடிக்கொண்டது

கோட்டைக்குள்
பரவேசித்த வீரன்முன்
விரிந்து கிடந்தது பேரண்டம்
அப்பேரண்டம் நிறையும்படி
விஸ்வரூபமெடுத்தவன்
வலையை அறுத்து
வெளியேறும் பறவைபோல்
வந்து விழுந்தான்
பூமியில் சிசுவாய்.

வானைத்

— இயக்குனர் மீராகதிரவன்

இஸ்ரவேலுக்கு எவ்வாறு இவ்வாறு அளவுக்கு இன்று ரொம்பவும் தாள முடியாத சந்தோஷம். தார்ச்சாவைக்குப் போகிற செம்மன் பழக்கியிருக்கிற பழக்க நான் வண்டிப்பாதையில் நுழை போய்க் கொண்டிருக்கையில் வேகமாக அவரைக் கடந்து போன ஜீப் வண்டி அள்ளி ஏறிந்து சென்ற மனப்பகுதிக்குள் மறைந்துதான் போனார். "தாயேயி பண்ட... அமத்திப் போனானல்லவா பாரு..." எனவெடுக்க மொட்டி என்ற முறுமுறுப்பு மட்டும் போய் து, அழைக்கெல்லாம் புழுதி தென்வடைய. இஸ்மாயி கொஞ்ச தூரத்தில் நடந்துபோய்க் கொண்டிருந்தார். தார்ச்சாவைக்கு அடுத்து விட்ட ஜீப் வண்டியின் போட்டார் உறவல் மட்டும் அழ்நில மெல்லத் தேய்ந்து கொண்டிருந்தது. தினசரியும் இரண்டு முறை நடக்கிற பாதைதான் என்றாலும் இன்று நடப்பதற்கு மிகுந்த உற்சாகமாகவும். ஒரு புதிய பாதையின் நுழை போகிற உணர்வும் இருந்தது. பாதையோ எடுக்கவெடுக்கையில் வந்து அழ்ந்து கொண்டு வருவாட்டுவாள் வாலாட்டுகிற காட்சி அளிக்கும் பார்வையிலும் வழக்கமான ஒன்றுதான். இன்று அந்தக் கருவாட்டுவாளையும், அது வாலாட்டுகிற அழகுப் புதிதும் பார்ப்பவரையும் போலிருந்தது. வெடுக்கெடுக்கென்று அது வாலாட்டுகிறபோது தன்னுடைய சந்தோஷத்தில் அதற்கும் பங்கு இழந்தபடி மொடியைசுத்தக் காட்டுவதாக நினைத்துக் கொண்டார். "மதுரனுக்கு நெஞ்சை வச்ச கணக்கை அந்தம் ஒருமிக்கு வால்ல வச்சிருக்காம்பாரு அல்ல... சுமார் சொல்லக் கூடாது!" தன்னுள்ளே பேசிக்கொண்டார். மற்ற நாட்களில் இவ்வாறு நடக்கிற போது வர்சைப் பணக்களில் சுயர்கோட்டு பிழலில் நின்று முகத்தை உயர்த்தி அங்குமிங்கும் திரும்பி, கையிலுள்ள துண்டால் துடைத்து, மேற்கிலிருந்து விகல் கற்று முகம் வருடிப்போகும் வரை காத்திருந்து, இளைப்பாறி முடிந்ததும்தான் மீண்டும் நடப்பார். இன்று மலையிலிருந்த சந்தோஷம் எங்கும் நிற்கச் செய்யாமல் காற்று போல அவரைத் தள்ளிக் கொண்டிருந்தது. மலையின் மலையின் அடிவர கொல்லப் போவதைக் கேட்டு வாலுக்கும், மலையிலுமுமாய் குதித்துவிடத்தான் போகிறான். தன் புருசன் தொழில் பிடிந்தமாய் தினசரியும் போய் வருவதில் அவளுக்கு உற்சாகம் பழக்கம்.

"நம்ம ராரா தூத்தா விட்டு பண்ணை மொயிட்டிருக்கு. தினசரியும் போய் வந்துள்ள அத்தனை நாளுக்குத்தான் பஸ்காரனுக்கு தெண்டம் அளப்பியேனோ.

அந்த ஊரு ஜமாத்தகாரங்க கிட்ட எம்பாடு இப்படித்தா.... நல்ல மனசு பண்ணி எங்க குடும்பத்துக்கு ஏதாச்சும் உதவி பண்ணுங்கத்தானனு நாலு வார்த்தை நல்ல விதமா பேசுனாத்தானே எரக்கப்பட்டு ஏதாச்சும் பண்ணுவாக”

மைமூன் பீபி சொன்னதைப் போல் நாலு வார்த்தை நல்ல விதமாகப் பேசுகையில் நடுங்கிக் கொண்டு தான் பேசினார். இஸ்மாலி டொல்வதை யெல்லாம் நிதானித்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஜமாத் தலைவர் மம்முது “சரிவே... ஒங்குடும்பத்தை இங்கேயே கூட்டு வந்திரும். தலவரி பிரிச்சு ஜீவனம் நடத்திக்கனும். பள்ளி வாசலுக்குச் சொந்தமான வீட்ல குடித்தனம் வச்சிக்கோரும்” என்று சொன்னதும் ஏதோ ஒரு பெரிய சமஸ்தானம் தன் கைக்கு வந்துவிட்டதாய் நினைத்து இஸ்மாலியின் கண்களில் நீர் நிரம்பிவிட்டது. உணர்ச்சி வசப்பட்டு சந்தோஷமாய்ச் சிரிக்கும் வேளைகளில் இஸ்மாலியின் கண்களில் நீர் கோர்த்து விடுவது இயல்பு.

மைமூன் பீவியும், மகன் உசேனும் கூரை பெயர்ந்து விழுந்து கொண்டிருக்கும் அந்தப் பழைய வீட்டில், மொத்தமாக வீழ்ந்து மூடிவிடும் நேரம் எப்போதோவென்று மோட்டையே பார்த்து பயந்து கிடக்க வேண்டுமென்ற அவசியம் இனி இல்லை. சகல செளகரியங்களும் நிறைந்த பள்ளிவாசல் வீட்டிலேயே ஆயுள் முழுக்கவும் வாழ்ந்து கழித்து விடலாம். தனக்கு மரணத்தைக்கூட அல்லா இந்த மண்ணில்தான் விதித்திருக்கிறான் என்று நினைத்துக் கொண்டார். மாற்றுச் சேலைக்கு வழியில்லை என்று புலம்புகிற மைமூன் பீவி தினசரியும் ஒரு சேலையில் இந்த கிராமத்துத் தெருக்களில் நடந்து போகிற காட்சி இஸ்மாலியின் மனக் கண்களுக்குள் வந்து போனது. பூக்கள் உதிர்ந்து கிடக்கும் கத்திரிப்பூ நிறச் சேலையில் குழாயடியில் தண்ணீர் பிடிப்பது போலவும், பார்டரில் சரிகை மின்னுகிற பட்டுப் புடவையைக் கட்டிக்கொண்டு ஊருக்குள் பல நிக்காஹ்களில் மைமூன்பீவி அங்குமிங்கும் நடப்பது போலவும் தெரிந்தது. மகன் உசேன்தான் அவருடன் வரப்போகிறானா தெரியவில்லை. கருமாயப்பட்டாவது புள்ளையை காலேசு படிப்பு வரைக்கும் அனுப்பிச்சிட்டானே கெட்டிக்காரப் பயதான், என்று நாலுபேர் மெச்சுகிற அளவுக்கு மகனைப் படிக்க வைத்திருந்தார். தந்தை தொட்டுப் பிள்ளையென்று சங்கிலித் தொடர்பாய்ப் பார்த்து வருகிற தொழிலை தன் தலையிலும் சுமத்தி விடுவாரோ என்ற பயம் உசேனுக்கு. சவூதிக்குச் செல்கிற கனவில் வாழ்ந்த இஸ்மாலி குடும்பச் சூழ்நிலை காரணமாக தன் கனவுகளைச் சிதைத்துக்கொண்டு தந்தை பார்த்த தொழிலையே இறுகிய மனதோடு ஏற்றுக்கொண்ட கதையை மகன் உசேனுக்குப் பல முறை சொல்லியிருக்கிறான் மைமூன் பீவி. முடிவெடுவது, சவரம் செய்வது, சுன்னத் செய்வது மட்டுமே வாழ்க்கையாய்க் கொண்டிருந்த தன் தகப்பனார் இஸ்மாலியை உசேன் வெறுக்கத்தான் செய்தான்.

இஸ்மாலி வீட்டிற்கு வந்தபோது இருட்டியிருந்தது. கதவு தட்டுகிற சத்தம் கேட்டு வந்து திறந்த மைமூன் பீவி, புருசன் சொன்ன செய்தி கேட்டுப் பூரித்துப் போனாள்.

தண்ணீர் ஊற்றியிருந்த சோற்றைப் பிழிந்து வைத்து புருசனுக்கு அருகிலேயிருந்து சாப்பிடச் சொன்னாள். நாளைய சந்தோஷங்களையும், கனவுகளையும் குறித்து இருவருக்கும் உறக்கம் வரவேயில்லை. குடும்பத்தில் திடீரெனக் கிட்டிய சந்தோஷத்தின் விளைவாய் விடிய, விடிய அவர்களோடு சேர்ந்து சிம்னி விளக்கும் விழித்திருக்க, இரவு முழுவதும் மனைவியிடம் மம்முதுவின் புகழ்பாடிக் கொண்டிருந்தார் இஸ்மாலி.

இரண்டாம் நாள் கிழக்கு ஆகாசம் தீம்பிழம்பாகச் சிவந்திருந்த அதிகாலை நேரத்தில் பள்ளிவாசல் வீட்டின் அடுக்களையில் புதிய குடித்தனம் வைத்த பால் பொங்கி வழிந்தது.

சொக்கம்பட்டி ஊராட்சி அன்புடன் வரவேற்கிறது.

மைமூன் பீவிக்கும் மகன் உசேனும் அன்னியமான அந்த கிராமத்து முகங்களுக்கும் நடுவே தாங்கள் ஒரு அகதிகளாக வந்து விட்டதைப் போலிருந்தாலும், திண்ணைப் பெரிசுகள், இஸ்மாயில் குட்டி என்ற இஸ்மாயிலின் சொந்தப் பெயரைச் சொல்லி அழைப்பதையும், டவுசர் அணியாத வாண்டுகள் இஸ்மாலி ராரா என்று செல்லமாக உறவு முறை வைத்து அழைப்பதையும் கேட்கிற போது உள்ளுக்குள் சந்தோஷமாகத்தானிருந்தது. அடுத்தடுத்த தினங்களில் குழாயடியில் காத்திருந்த குடங்களின் வரிசை நடுவே மைமூன் பீவி வைத்த குடங்களும் தண்ணீருக்கு உரிமை கொண்டாடின. நான்காம் நாள் ராத்திரியில் ஆழ்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்த மைமூன் பீவி ஹோவென்று அலறிய சத்தத்தில் பதறி எழுந்த இஸ்மாலி லைட்டைப் போட்டுப் பார்த்தார். மைமூன் பீவியின் உடலில் ஏறி ஓடிய பெருச்சாளி மிரண்டு போய் நின்று கொண்டிருந்தது. கதவுகளையெல்லாம் சாத்திவிட்டு, இஸ்மாலியும், மைமூன்பீவியும், மகன் உசேனும் ஆளுக்கொரு முலையில் நின்றுகொண்டு கையில் விறகுக் கட்டையோடு பெருச்சாளியை வட்டம் கட்டினார்கள். எதிரெதிரே நின்றிருந்த இஸ்மாலியும், மைமூன் பீவியும் விறகுக் கட்டையை ஓங்கிக்கொண்டு நடுவில் நின்ற பெருச்சாளியை நெருங்கியபோது, அது இருவரையும் ஏமாற்றிவிட்டு சாமர்த்தியமாய் தப்பித்து ஓட, இஸ்மாலியின் கையிலிருந்த விறகுக்கட்டை மைமூன் பீவியின் தலையை ஓங்கிப் பதம் பார்த்தது.

“அடப்பாவி மனுசா.... தலயப் பொளந்திட்டியரே.”

நெற்றியைப் பிடித்துக்கொண்டு மைமூன் பீவி கீழே உட்கார்ந்தாள்.

இதுபோன்று தொடர்ந்து பல ராத்திரிகளில் இந்தப் பெருச்சாளி இஸ்மாலியின் குடும்பத்தை அவஸ்தைக்குள்ளாக்கி சுலபமாகத் தப்பித்துக் கொண்டிருந்தது.

கிராமம் முன்பு போல் இல்லை. ரொம்பவும் மாறிவிட்டிருந்தது. தன் தந்தையின் விரல் பிடித்து முதன்முதலாக இஸ்மாலி இந்த கிராமத்துக்குள் வந்தபோது ஊரைச் சுற்றிக் கற்றாழையின் வாசம் வீசிக்கொண்டிருந்தது.

காட்டுக்குச் சென்று கற்றாழை அறுத்து வந்து, முற்றத்தில் வைத்து இழைத்து, கடையநல்லூர் சந்தைக்குக் கொண்டு செல்வதுதான் எல்லா வீடுகளின் தொழிலாக இருந்தது. வயதுக்கு வந்த குமரிப்பெண்கள் பீடி சுற்றுவதைக் கைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்த அடையாளங்ளெல்லாம் மறைந்து வெகு நாட்களாகி விட்டன. வளவு வீட்டு அனிபா தான் முதலில் சவுதிக்குச் சென்றார். தொழிலும், சம்பளமும் நல்லவிதமாய் அமைந்துவிட, ஊருக்கு நிறைய விசாக்கள் கொடுத்து அனுப்பினார். ஒன்றிரண்டு பேர் போனதைத் தொடர்ந்து வீட்டிற்கு ஒரு பிள்ளை சவுதிக்கென்று நேர்ந்து விடுகிற நியதியாகி விட்டது. அடுக்கு மாடிகளும், டிஸ்டம்பர் பூசப்பட்ட சுவர்களும், தெருவெங்கும் மணக்கிற அத்தரும், சென்ட்ரம் அந்தக் கற்றாழையின் வாசத்தையும், பீடித்தூள் நாற்றத்தையும் தனக்குள் விழுங்கி விட்டன. பொருளாதாரம் உயர்கிறபோதெல்லாம் தன் வாலோடு நாகரிகத்தையும் தாங்கிக் கொண்டுபோனது. :பேஷன், மாடர்ன் என்று வாலிப்பிள்ளைகள் எல்லோரும் பக்கத்து நகரங்களின் சலூன்களைத் தேடிச் சென்றார்கள். இஸ்மாலியை வீட்டிற்கு வரவழைத்து முடிவெட்டிக் கொள்வதை கௌரவக் குறைவாக நினைத்தனர். வெளிநாட்டுக்குச் சென்று, விடுமுறையில் வருகிறவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு நடத்தும் சுன்னத் வைபவங்களால் மட்டுமே இஸ்மாலியின் குடும்பம் கழிந்துகொண்டிருந்தது. இதனால் வெளிநாட்டிற்குச் சென்றிருப்பவனை அவனது மனைவி, மக்களைவிட இஸ்மாலிதான் அதிகமாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்ததார் அப்போதுதான், வாசலில் வந்து நின்ற சிறுவன், “மம்முது ராரா கூப்பிட்டு வரச் சொன்னாக, முடிவெட்டனுமாம்” என்றான்,

“மம்முதுக்கிட்ட எல்லா நிலமையையும் சொல்லிடுனும். ரொம்ப வேண்டிக் கேட்டுக்கிட்டா நிச்சயம் ஒரு மாத்து வழி சொல்லக் கூடியவருதான்!” பலவற்றையும் அசை போட்டுக் கொண்டே வண்டிப் பாதையில் நடந்து கொண்டிருந்தார் இஸ்மாலி. அவரசமாக நடக்கையில் காலிலுள்ள செருப்பு அறுந்து ஓடியது. காலுக்கொரு கலரில் நடந்து நடந்து தேய்ந்துபோயிருந்த செருப்பைக் கையில் எடுத்து சரிசெய்துவிட்டு, மீண்டும் வேகமாக நடக்கத் தொடங்கிய போது “வோ பாய்! வோ... பாய்... !...” என்று யாரோ அதிர்ந்து அழைப்பது கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தார். பெரிய மீசையுடன் ஏட்டையா பாண்டித்துரை நின்று கொண்டிருந்தார்.

“என்னவே... இருக்கிறயா, இல்லியா? பார்க்கவே முடியுறதில்லை.” சிரித்துக் கொண்டு கேட்டார்.

“நாலு நாளை வீடில் விஷேசமாப் போச்சு. ரூட்டிக்குப் போகல. லீவ்ல இருந்துட்டேன். திரும்பவும் இன்னிக்கு போவணும். இன்னிக்குப் பார்த்து பாரும், நம்ம அம்பட்டயன் மவன் கணேசப் பய வேற கடையை திறக்கல. வாரும், ஷேவ் பண்ணிரும்!”

இஸ்மாலி தலையைச் சொறிந்தார். வெற்றிலைக்கறை படிந்த பல்லின் இடுக்கு வழியே தயக்கமான சிரிப்பு வழிந்தது.

“என்னவே.... தயங்குறியரு?”

“ஏட்டையா கோவிச்சுக்கக் கூடாது. நான், நம்மாளுக தவிர வேற யாருக்கும் பண்ணறில்லை!” இதை எதிர்பாராத ஏட்டையாவுக்கு அதிர்ச்சியாகத் தானிருந்தது.

மசரை வழிக்கிறதுல என்னவே ஆளுக பார்க்க வேண்டிக் கெடக்கு வக்கனையாகச் சிரித்தார்.

இஸ்மாலி அங்கு நிற்காமல் மம்முதுவின் வீட்டை நோக்கி வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினார். மம்முதுவின் மகள் நஜிமா வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“ஆத்தா வரச் சொல்லியிருந்தாகளாம்”

“இருங்க கூப்பிடுதேன்”

சட்டை போடாமல் தோளில் துண்டோடு வந்த மம்முதுவைப் பார்த்ததும் பெரிதாக சலாம் வைத்தார். “அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்!”

இருவரும் முற்றத்தில் பரவியிருந்த மாமரத்தின் நிழலில் உட்கார்ந்தார்கள். முடிவெட்டி முடித்து, தாடியை ஒதுக்கிவிட்டுக் கொண்டே எல்லாவற்றையும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் இஸ்மாலி. கழுத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு இஸ்மாலி சொல்வதையெல்லாம் ம்..ம்.. என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் மம்முது.

“சரிவே... ஒம்புள்ளதான் படிச்சிருக்கானில்ல. நாளைக்கு வந்து என்னைப் பார்க்கச் சொல்லும். திருநெல்வேலி சதக்கத்துல்லா காலேஜ்ல ஏதாவது வேலைக்குச் சொல்லி அனுப்புறேன்”

வீட்டிற்கு வந்து மனைவியிடமும், மகனிடமும் சொல்லி சந்தோஷப்பட்டார். துபாய் மொய்தீன் வந்து தன் மகனுக்கு நாளை மறுநாள் சுன்னத் வைத்திருப்பதாகச் சொன்னபோது இஸ்மாலியின் சந்தோஷம் இரட்டிப்பானது.

மறுநாள் உசேன், மம்முதுவின் வீட்டிற்குச் சென்று நீண்ட நேரமாக வாசலில் காத்திருந்தான். வீட்டிற்குள் யாரும் இல்லாதது போலிருந்தது. திடீரென “அம்மா... அம்மா...” என யாரோ அழைக்கிற சத்தம் கேட்டுக் குரல் வந்த திசையிலேயே நடந்தபோது, வீட்டின் ஒரு சிறிய ரூமுக்குள் வந்து நின்றான். அரையிருட்டாக இருந்த ரூமுக்குள் மேலிருந்து சொருவா வழியாக சூரிய வெளிச்சம் ஒற்றைக் கோடாய் வீட்டிற்குள் பிரவேசித்துக் கொண்டிருந்தது. வெளிச்சம் மறைவது கண்டு தலை நிமிர்ந்து பார்த்தபோது, நஜிமா வாயின் இரு புறங்களிலும் கைகளைக் குவித்து சத்தமிடத் தொடங்கினாள். “அம்மா நான் தள்ளப் போறேன்!”

வீட்டிற்குள் நின்றிருந்த உசேனை கவனிக்காமல் நெல்மணிகளைத் தள்ளத்தொடங்கினாள். மேலிருந்து சொருவா வழியாக விழுகிற நெல்மணிகள் நீர் வீழ்ச்சி உயரத்திலிருந்து விழுவதைப் போலிருந்தது. நஜிமா, தன் கைகளை விரித்தும்,

குவித்தும் நெல்மணிகளைத் தள்ளுகிறபோது, ஒரு பட்டாம்பூச்சி தன் சிறகை மெல்ல உயர்த்தி, உயர்த்தி இறங்குவதைப் போலிருந்தது உசேனுக்கு. மணிக்கட்டு வரை பூசிய மருதாணியின் அழகிலும், கலகலவென்ற கண்ணாடி வளையல்களின் சத்தத்திலும் மெய்மறந்து போய் நின்றான். வெளியில் சென்றிருந்த மம்முது வீட்டுற்குள் வந்தபோது, சொருவாவையே இமைகொட்டாமல் பார்த்து நின்று கொண்டிருந்த உசேனின் முழங்கால்கள் நெல்குவியலுக்குள் புதைந்திருந்தன.

“நஜிமா... கீழே இறங்கி வாம்மா” என்று மகளை அழைத்த போதுதான் உசேன் தன்னிலைக்கு வந்தான்.

“யாருப்பா நீ? வீட்டுக்குள்ள எப்படி வந்த?”

“இஸ்மாலியோட மகன். வேல விசயமா உங்களைப் பார்த்துவிட்டு வரச் சொன்னாக”

“அதெல்லாம் சரிப்பா. வீட்டுக்குள்ளே உனக்கென்ன வேலை?” மம்முதுவின் இந்தக் கேள்விக்கு உசேனால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. தொண்டைக்குள் ஏதோ சிக்கி விட்டதைப் போல் வார்த்தைகள் பாதியாக வந்தன.

“எங்க போன சனியனே, வீட்டைத் தொறந்து போட்டுட்டு களவானிப் பயலாக வந்து எல்லாத்தையும் கண்டமேனிக்கி அள்ளிட்டுப் போகட்டும்னு போயிட்டியோ? “அருகில் வந்து நின்ற மனைவியை திட்டியபோது உசேனுக்கு நறுக்கென்றது. படித்த காவத்தில் இரண்டு வார்த்தை பேசிவிட்டான்.

“எதிர்த்தா பேசுத? நாயே... வயசுக்கு வந்த புள்ள இருக்கிற வீட்டுக்குள்ள உனக்கென்னலா வேலை” சட்டைக் காலரைப் பிடித்து இழுத்து வந்து, முற்றத்தில் நிறுத்தி கீழே கிடந்த கருக்கு மட்டையால் விலாசத் தொடங்கினார். நடப்பது எதுவும் புரியாமல் தேம்பிய கண்களுடன் நின்றிருந்தாள் நஜிமா.

வீட்டிற்கு வந்து எல்லாவற்றையும் சொல்லிப் புலம்பி அழுதவனை ஆசவாசப்படுத்த நினைத்தும், மகனோடு சேர்ந்து அழுதாள் மைமூன்பீவி. உசேனுக்காக வைத்திருந்த கஞ்சி பாத்திரத்திலேயே மூடியிருந்தது. சாப்பிடச் சொல்வதற்காக மகனுக்கு அருகே சென்று எழுப்ப நினைத்தவள், மூடிய கண்களிலிருந்து ஓரமாக பக்கவாட்டில் சன்னமாக வழிந்து கொண்டிருந்த கண்ணீரில் இன்னும் அவன் உறங்கவில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள். ஊருக்குள், துபாய் மொய்தீன் வீட்டில் நாளை நடக்கவிருக்கும் சுன்னத்திற்காக ராத்திரி முழுவதும் ஒதிக்கொண்டிருக்கும் மவுலத் பாடல்கள் மெல்ல கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. இஸ்மாலியும், மைமூன் பீவியும் அழுதமுது களைப்பில் உறங்கிப்போன நடுச்சாமத்தில், தார்ச்சாலை வழியாகத் தொலைவான ஊருக்குச் செல்கிற கோச் வண்டி ஒன்று நின்று, கையில் சூட்கேஸுடன் நின்றிருந்த உசேனை ஏற்றிக் கொண்டு போனது.

மாலையும் கழுத்துமாய் ஒரு புதுமாப் பிள்ளையைப் போல் ஜோடிக்கப்பட்டிருந்தான் துபாய் மொய்தீன் மகன் அஜ்மீர். சுற்றியிருந்தவர்கள் கைகளையும் கால்களையும் இறுகப்பிடித்துக் கொள்ள, கால்களை உதைத்துக் கொண்டு திமிறினான். கத்தரியை எடுத்து அருகில் கொண்டு சென்றபோது, செவியோடு சேர்த்து ஒற்றை மிதி விழ கத்தரியோடு தூரமாகச் சென்று விழுந்தார் இஸ்மாலி. சுன்னத் செய்து முடிப்பதற்குள் போதும் போதும் என்றாகிவிட்டது. அழுதுகொண்டே இஸ்மாலியைக் கெட்ட வார்த்தைகளில் திட்டிய அஜ்மீரின் சேஷ்டையை வந்திருந்தவர்கள் எல்லோரும் ரசித்துச் சிரித்தார்கள்.

தலைவரி பிரிக்க வேண்டிய நாள் வரவும், கோணிப்பையை எடுத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு வாசலிலும் ஏறி இறங்கினார். சில வீடுகள் கொடுக்கிற குறுணி நெல்லுக்காகக் குறைபட்டுக் கொண்டன.

“எம்பாடு இப்படின்னு நாலு பேருக்கிட்ட கை நீட்டிரலாம். இந்த நாப்பொழுப்பு பொழைக்கக் கூடாது. அதுக்கு நாண்டுக்கிட்டு நின்னே செத்திரலாம்” வாழ்க்கையில் அதுவரைக்கும் வராத சுயவெறுப்பும், தாழ்வு மனப்பான்மையும் அன்று உண்டானது.

உடம்பில் அரைஞாண் கயிற்றைத் தவிர பொட்டுத் துணியுமில்லாமல் தெருவையே பராக்குப் பார்த்தவாறு நடந்து வந்தான் அஜ்மீர். தன் முன்னால் யாரோ வந்து நிற்பது கண்டு தலை தூக்கிப் பார்த்தான். தோளில் கோணிப்பையோடு இஸ்மாலி நின்று கொண்டிருந்தார். மிரட்சியும், பயமும் கலந்த அஜ்மீரின் கண்களில் நீர் முட்டிக் கொண்டு வந்தது. உதடுகள் சுழித்து, முகம் கோணலாகி அழுதுவிடுவதைப் போலிருந்தான். இஸ்மாலி குனிந்து பார்த்து லேசாகச் சிரித்தார். பத்து நாட்களுக்கு முன்பு செய்திருந்த சுன்னத் கொஞ்சம் ஆறியிருந்தது. உள்ளங்கைகளுக்குள் உயிர்த் தலத்தைப் பொத்திக் கொண்டு சட்டென்று திரும்பி வேகமாக ஓட ஆரம்பித்தான்.

“எலே.... இஸ்மாலி ராரா வராறுலேய்”

தெருவில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த நான்கைந்து சிறுவர்களும் மட்டையைப் போட்டுவிட்டு அஜ்மீரோடு சேர்ந்து ஓடியதைப் பார்த்ததும் கொல்லென்று சிரித்த இஸ்மாலி பொலபொலவென்று கண்களில் வழிந்த நீரைத் துடைத்துக்கொண்டார்.

தலைவரி பிரித்துக் கொண்டே நடந்து வந்த இஸ்மாலியை கவனிக்காத ஆமினா, வீட்டு வாசலில் வைத்து தன் பிள்ளைக்கு சோறுட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

“சைத்தானே... ஒழுங்காத் திங்கியா என்ன? இப்ப பாரு உன்ன... இஸ்மாலி ராராவைக் கூப்பிட்டு அறுத்து காக்காவுக்கு போடச் சொல்லிருதேன்” என்று அதட்டவும் இஸ்மாலி வந்து நிற்கவும் சரியாக இருந்தது. தர்மசங்கடமாகிப் போன ஆமினா வெட்கத்தில் சோற்றுத் தட்டையும், பிள்ளையை தூக்கிக் கொண்டு வீட்டிற்குள் ஓடிவிட்டாள். சிரித்துக் கொண்டே யதேச்சையாக தெருவோர மின் கம்பத்தை இஸ்ம

ாலி பார்த்தபோது அதற்குத்தான் காத்திருந்தது போல ஒரு காகம் சிறகை உயர்த்தி மேலே பறந்துபோனது.

நிரம்பிய நெல்முட்டையைக் கொண்டு வந்து வீட்டின் ஒரு மூலையில் சாய்ந்து வைத்தார். இனி அதைக் கொண்டு போய்த் திரிந்து அரிசியாக்குவதற்குக் காக பார்க்க வேண்டும். அடுத்தடுத்த நாட்களில் இஸ்மாலியின் வீடு ரொம்பவும் வறுமைக்குள் சிக்கி உழன்றது. அடுப்புக்குள் பூனை உறங்கியபோதெல்லாம், மூலையில் சாய்த்து வைத்திருந்த நெல் முட்டையையே வெறுமையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இஸ்மாலியும், மைமூன் பீவியும் வருமானத்திற்காக சுன்னத் வைபவங்களை எதிர்பார்த்திருந்த காலம் போய் ஒருவேளைச் சோற்றுக்காக ஊருக்குள் நிக்காஹ் ஏதும் நடக்காதா என்று ஏங்கினார்கள்.

முழங்காலில் கையூன்றி வந்த பாத்துமா கிழவிதான் அந்த அதிசயத்தை முதலில் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டாள். “இதென்ன புதுசா... சோக்காவுல இருக்குது” பாத்துமா கிழவியின் புகழ்ச்சியில் இஸ்மாலி வெட்கப்பட்டுச் சிரித்தார்.

நெஞ்சை நிமிர்த்தி கித்தாய்ப்பாக நடந்து வந்த இஸ்மாலியை, எதிரே நடந்த வந்த அத்துல்வாத்தியார், உமர்த்தா, அப்பாஸ் ராவுத்தார், புகாரி தங்கள் என்று எல்லோருமே அன்று புதிதாகத்தான் பார்த்தார்கள். வீட்டிற்குள் வந்து ஒரு ஓரமாய் இஸ்மாலி செருப்பைக் கழட்டிய போதுதான், புருவங்களை உயர்த்தி, தாடையில் கைவைத்துக் கொண்டு மைமூன் பீவி சொன்னாள்.

“அடப் பைத்தியக்கார மனுசனே... சக்காத்து நெல்லைக் கொண்டுபோயித் திரிச்சுட்டு வரறுக்கு வீட்டுக்குள்ள அஞ்ச நயா பைசா இல்ல, உம்ம காலுக்குப் புதுச் செருப்புக் கேட்டுச்சோ.... அதுவும் துரைக்கு தோல்ச் சொருப்புல்லோ கேட்டிருக்கு தொடர்ந்து திட்டினாள். செருப்பு வாங்குவதற்குக் காக எப்படி வந்ததென்று பலமுறை கேட்டும் இஸ்மாலி பதில் சொல்லவில்லை.

இரண்டு நாள் கழித்து, வெள்ளிக்கிழமையின் ஜும்ஆ தொழுகைக்குப் பிறகு, ஊரின் மொத்த ஜனங்களுக்கு முன்னும் நெஞ்சில் கைகட்டிக் கொண்டு நின்றார் இஸ்மாலி. மம்முதுதான் முதலில் பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

“என்னவே... உம்ம மேல ஒரு பிராது வந்திருக்கு, சக்கிலித் தெருவுக்கொல்லாம் போய்த் தொழில் பண்ணறியாஹு”

“இல்லத்தா... அதுவெல்லாம் கெடையாது இஸ்மாலி மெதுவாக சொன்னார்.

இஸ்லாத்துல பிறந்துட்ட பொய் பேசாதரும். செருப்பு தைக்கிற முனியப்பம் வீடல நீரு நுழைஞ்சதை ஆள் பார்த்திருக்கு. வேணும்னா நிருவிக்கிட்டுமாயா?” மம்முது கனத்துப் பேசினார். அத்தனை பேர்களுக்கும் நடுவில் ஒரு குற்றவாளியாய்

ஒன்றுமே பேசாமல் நின்று கொண்டிருந்தார் இஸ்மாலி.

“வேற ஒரு வழியும் தெரியல. பசிக் கொடுமையில் பண்ணிட்டேன்” இஸ்மாலி அழுவதைப் போல் சொன்னார். இதைத் தொடர்ந்து சபையிலிருந்து கிளம்பிய பல குரல்கள் அவரை அவமானப்படுத்தின. நொந்து போய் வீட்டிற்கு வந்த புருசனைப் பார்த்து நெஞ்சிலடித்துக் கொண்டு அழுதாள் மைமூன் பீவி.

“என்னத்த பெரிசா பண்ணிட்டார்னு எம் புருசனை அவமானப்படுத்தினாக. ஒண்ணுக்கு மத்த காரணத்துக்குதானே எம்மவன கருக்கு மட்டையால அடிச்சாக. அந்த வைராக்கியத்துல எம்புள்ள ஊரைவிட்டு போயிட்டான். இன்னிக்கு சக்கிலித் தெருவுக்கு போயிட்டார்னு இவரை அவமானப் படுத்திருக்காகளே” வாசலில் வந்து நின்று கதறி அழுதாள்.

“எல்லாம் உம்மாலயும், காலமெல்லாம் சீரழிஞ்ச உம்ம பொழப்பாலயும் வந்த வெனதான்!” புருசனைப் பார்த்து வசவுகளை வீசினாள்.

மதியம் வெளியே சென்ற இஸ்மாலி நடுச்சாமம் கழிந்தும் வீட்டிற்கு வராததை நினைத்து மைமூன் பீவி பயந்து போனாள். மனுசனுக்கு நம்மள விட்டா யாரிருக்கா. எங்க போய் நிக்காரோ? அவமானப்பட்ட ஆத்தரத்துல எதாச்சம் பண்ணிட்டார்னா நம்மளும் சேர்ந்துதானே தலைகுனிஞ்ச நிக்கணும்! என யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஹேய... என்ற சத்தம் கேட்டு ஜன்னல் வழியாக எட்டிப்பார்த்தாள். வாசலில் முன்னால் ஒரு மாட்டு வண்டி வந்து நின்றது. வண்டியில் மங்கிய வெளிச்சத்தில் அரிக்கேன் விளக்கொன்று தொங்கிக் கொண்டிருக்க வண்டியின் பின்னாலிருந்து குதித்து இறங்கி இஸ்மாலி வீட்டிற்குள் வந்தார்.

“எதுக்கு இப்ப வண்டியக் கூட்டி வந்திருக்கிய!”

“அரவயில்லாம எல்லாச் சாமானையும் வண்டிக்குள்ள எடுத்துப் போடு” ஏதேதோ பேசினார். தேம்பி அழுததினால் குழறிய வார்த்தைகள் எதுவுமே மைமூன் பீவிக்கு புலப்படவேயில்லை.

“உம்ம மனசுக்குள்ள இம்புட்டு வைராக்கியம் இருக்கா...?” மைமூன்பீவி வெடித்து அழுதாள்.

“எலா... சத்தம் போட்டு ஊரைக் கூட்டிராதல்லா.”

ஆளுக்கொரு சாமானை வண்டிக்குள் ஏற்றினார்கள். நுகக்காலில் பூட்டப்பட்டிருந்த மாடு தலையை சிலுப்பியபோது, கழுத்தில் கட்டியிருந்த மணி ஒலித்து இரவின் நிசப்தத்தை லேசாகக் கலைத்தது.

எல்லாச் சாமான்களையும் ஏற்றிவிட்டு, வண்டிக்குள் ஏறி உட்கார்ந்த மைமூன்

பீவி வீட்டை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு முழங்கால்களில் முகம் புதைத்துக் கொண்டு விசம்பி அழத் தொடங்கினாள்.

செம்மண் புழுதியினூடேயுள்ள வண்டிப்பாதையில் தார்ச்சாலையை நோக்கி மாட்டு வண்டி போகத் தொடங்கியது. வண்டியின் பின் சட்டத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு நடக்க சக்தியற்று மெள்ள... மெள்ள நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார் இஸ்மாலி.

வீட்டின் பின்வாசல் வழியாக ஏறிவந்த பெருச்சாளி கண்களை உருட்டி சுற்றும் முற்றிலும் பார்க்க, துடைத்து எடுக்கப்பட்டதைப் போலிருந்தது வீடு. ஒரு மூலையில், அதே பழைய இடத்தில் வெறுமனே சாய்த்து வைக்கப்பட்டிருந்த நெல்முட்டையைப் பார்த்ததும், ஓடிச்சென்று கறம்பத் தொடங்கிய வேளையில்... மாட்டுவண்டி தார்ச்சாலையைக் கடந்து போய்க்கொண்டிருந்தது.

ஆடி, ஆடி அசையும் அரிக்கேன் வெளிச்சம் திரண்ட இருளில் தூரமாக ஒரு புள்ளியாக மாறி மறைந்தபோது, ஊருக்குள் டபடபவென்று அலறி முடித்த நகராவைத் தொடர்ந்து எழுந்த அல்லாஹு அக்பர் என்ற பாங்கொலி ஸுபுஹு தொழுகைக்காக ஜனங்களைப் பள்ளிவாசலின் பக்கம் அழைத்துக் கொண்டிருந்தது.

துல்ரா

கதை சொல்லணும்
கதை சொல்லணும்
யாருகேட்பா
என்கதைய
துலாபாராமாய்
நீரிலும் அடிபட்டு
கரையிலும் பட்டுடைந்து
கண்ணீரை தண்ணீராய் கொட்டும்
பெண்ணாய்

மௌனங்களை மேவி
படபடவென அடித்தோய்ந்து
கண்டிப் போனாது
இதயமும் கால்களோடு
ஒற்றை வலியாய்
ஒளித்துத்தான் மறைத்தமுதாள்.

மனவலிகள் தாபங்கள் தாண்டி
உன்னிடம் உண்மையிருப்பதாய்
சத்தியம் செய்கிறான்
உண்மையும் தான்

குடியை சென்னான்
குடியவிழ்த்த உள்ளடைகளை
எண்ணியொப்பினான்

தண்ணியாய் தன்
தாகம் தீர்க்க
எண்ணி முலைகள் பல
செய்த பின்

தாகம் வைத்தெடுத்து
தணிந்த கதையும்
சொன்னான்

உன்னிடம்
உண்மையாயிருந்ததால்
ஒப்புவித்தேன் இதையென்றான்

மௌனங்களோடு அடிபட்டு
வீழ்கிறாள் நீரினுள்
மீண்டும்

விம்பம்

எப்போதோ ஒரு
தொலைந்த தொலைநோக்கி
பயணிக்கத் துணியும்
எண்ணங்களை
எதையிட்டு நிரப்ப

பிடினைத் தளர்த்தி
வாதங்களை வீசி
மண்டியிட்டு விடவா
தன்மான விரிப்பிலே

தொலைவுகளிலே சிக்குண்டு
சிதைவுற்றுப் போன
நிம்மதிகட்காய்

இரு

இதனிடையே ஏதோ

பேசியோடும் மௌனங்களில்

அடிபட்டுத்திரும்பும் காற்றின்

கதறல் செவியடைக்கிறதே!

ஏன் சூனமோ?

ஒரு

விண்மீனில்

விலைபேசி வைத்திருந்தாய்

நேரத்தை

என் படுக்கையில்

ஒளிரந்து கொண்டிருந்தது

திடீரென ஓர்நாள்

நின்று போனது

தொலைவாயிருந்த

உன் பின்னோடு

மீள புதிய

சொப்பனம் கண்டேன்

அது

மீண்டும் ஒளிர

இது என்ன சுகனம்?

இந்நாள்

இத்தனை

வலியையும்

எத்தனை ஆண்டுகள்

தரவிருந்திருப்பாய்

இன்றொருநாள்

மட்டுமில்லை யென்றால்!

பாலி ஆறு ஒரு சிவமயமாக்கப்பட்டது?

மணற்படுக்கைகளில் எழுதப்பட்டு விதைப்பட்ட
உன் கவிதைகளும் கதைகளும் மூடுண்டு கிடக்கின்றன
நண்பனே! பாலி ஆறு எப்படி இருக்கிறது?
என்ற உனது முதலாவது வார்த்தையிலேயே
தாங்க முடியாத என் பதில்கள் உதிர்கின்றன
நமக்கொரு பெரிய கனவு இருந்ததென்பதை
வரலாற்றில் பரப்பிச் செல்லும்
பாலியாறு என்ன தவறிழைத்தது?

நண்பனே நீ கண்ட கரையினில் பெண்கள் யாருமில்லை
வீழ்த்தும் கைகளை மீறி நாணல்கள்
எழும்பிக் கொண்டிருக்கின்றன
மீன்கள் வெளியில் வருவதுமில்லை துள்ளுவதுமில்லை
யாருடைய கால்தடங்களுமில்லாத
பாலி ஆற்றங்கரை இருண்டு கிடக்கிறது
ஆற்றங்கரை மரங்கள் சலசலத்து
மண்ணின் கவிதைகளை பாடிக் கொண்டேயிருக்கின்றன.

குருதியை நிலத்திலிருந்து துடைத்து ஆற்றில் எறிந்திருக்கிறார்கள்
பாலி ஆறு நெளிந்தபடி கடலைத் தேடுகிறது
உடல் பரிசோதிக்கப்பட்டு
அனுமதிபெறப்பட்டு
கால் நனைத்து முகம் நனைக்கையில்
நம்மோடு இந்த ஆறும் அடிமையாயிருந்தது.

மருது மரங்கள் துயர்க்கோலமாய்
வளர்ந்து கிளைகளை வீசியிருக்கின்றன
யாரும் உள் நுழைய முடியாதபடியிருக்க
ஆறு தனித்து துயரோடு நீண்டு செல்கிறது.

பச்சை சமையல் பாத்திரங்கள் கழுவப்படும்
ஆறாய் அடங்கிக் கிடக்கிறது
துப்பாக்கிகளின் நிழல் விழுந்து அடக்கி

நீரோட்டத்தை குழப்பும் ஆறாய்க்கிடக்கிறது
 பச்சை உடைகளும்
 பச்சை சுவர்களும்
 பச்சை முகாம்களும் பச்சை காவலரண்களும்
 மூடியிருக்க ஆற்றங்கரையினில் பறக்கின்றன
 ஆற்றில் துவைக்கப்பட்ட பச்சை உடைகள்.

ஒட்ட முடியாத பச்சைகள் மதிக்கின்றன
 செழித்து நமது வரலாறு பரவிப் பாயும் ஆற்றின்
 வலிமையையும் நீட்சியையும்
 நாம் மீண்டும் பெறுவோமா?
 பாலி ஆற்றுப் பக்கமாக தாகத்தோடு
 சில குழந்தைகள் தண்ணீர் கோப்பைகளை
 இறுகப்பிடித்து குடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அசையாத மணிகளும் யாருமற்ற பல வீடுகளும்
 தயங்கி விளையும் பயிர்களும்
 துரத்தப்பட்ட மனிதர்களைத்தான் தேடுகின்றன.

நீ வருவாயா உன் கவிதைகள் விளைந்த
 பாலியாற்றில் நீந்திச் செல்ல?
 மூட முடியாது விரியும்
 தடுக்க முடியாது நீளும் பாலியாறு
 இன்னும் மெல்ல மெல்லவாக
 நகர்ந்து கொண்டோதானிருக்கிறது எனினும்
 பாலி ஆறு ஏன் அடிமையாக்கப்பட்டது?

சில சிற்பஞ்சுக்களை ரகசியமான

அழகுப்பாக்கின் உணர்ச்சியின்

உலகவாழ்வு

— ஈழவாணி

வணக்கம் உமா,

உங்களிடம் முதல் கேள்வி “ உமா வரதராஜன் ” என்பதில் உள்ள உமா என்பது உங்கள் இயற்பெயரா அல்லது ஏதாவது அபிமானத்தினால் இட்டுக் கொண்டதா?

எனது தாத்தாவின் பெயர் உடையப்பா. தந்தையின் பெயர் மாணிக்கம். இரண்டினதும் முதலெழுத்துகளுடன் என் பெயரையும் சேர்த்துக் கொண்டு உமா வரதராஜன் ஆகிவிட்டேன்.

உங்களுடைய இலக்கிய உலகின் கன்னிப் பிரவேசம் சுவாரஸ்யமானதா?

என்னுடைய பிரதேசத்தில் நீலாவணன், சண்மும்சிவலிங்கம், நுஃஹ்மான், பாண்டியூரன், மருதார்க்கொத்தன், மருதார்கனி, சடாட்சரன், அன்பு, முகைதீன், பசீல் காரியப்பர், ஜீவா ஜீவரத்தினம்.. இப்படி முக்கியமான பல எழுத்தாளர்கள். அப்போது அவர்களோடு எனக்கு எந்தத் தொடர்பும் பரிச்சயமும் இருக்கவில்லை. அந்தக் காலத்தில் ஜெயகாந்தனின் எழுத்துகளால் பெரிதும் கவரப் பட்டிருந்தேன். தன் நூல்களுக்கு அவரே எழுதிக் கொள்ளுகின்ற முன்னுரைகள் அவர் பால் பெருங் கவர்ச்சியை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. ஜெயகாந்தனின் “சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்” நாவல் வெளிவந்த சந்தர்ப்பம் அது. அந்த நூல் பற்றிய அபிப்பிராயங்களை எழுதும் படி வாசகர்களிடம் தீபம் இதழின் ஆசிரியர் நா. பாரத்தசாரதி வேண்டு கோள் ஒன்றை அப்போது முன் வைத்திருந்தார். 18 வயதினான நான் அப்போது கல்லூரி மாணவன். ஓர் ஆர்வத்துடன் எழுதி அனுப்பினேன். அடுத்த மாத இதழிலேயே அந்தக் கட்டுரை பிரசுரமாகி விட்டது. என்னுடன் அப்போது இடம் பெற்றிருந்த இதர கட்டுரையாளர்கள் ராஜ் மார்த்தாண்டன், கிருஷ்ணன் ஆகியோர்.

நா. பார்த்தசாரதி அழகான கையெழுத்தில் எனக்கு வாழ்த்து தெரிவித்து

தொடர்ந்து எழுது மாறு அதில் குறிப்பிட்டிருந்தவர்.

எனது முதலாவது சிறப்புகள் நான் நடத்திய “காலரதம்” சிறப்புகள் வெளிவரவது நன்றியின் தலைப்பு அந்தப் பாவனை அப்படிதான் இருக்கும்.

சாக்காவது இல்லையென்பதிகள் பற்றிய உங்கள் கருத்து?

தலைமுறை இடைவெளிகளைப் பொறுத்தபடி வயது வந்தியாசம் பாராமல் உரையாட விழங்குகின்ற ஒருவன் நான். சமுதாய கலை - இலக்கிய குறை சார்ந்த மூன்று தலைமுறையினரை என் பாலால் எழுத்தாளர்கள் என்ற வகைப்பாடுக்குள் அடக்க வேண்டியுள்ளது சன்முகம் சிவலிங்கம், நடராஜன் தேவன், சீவகுமாரன், மௌனகுரு, சித்திரவேகம் மௌனகுரு, எஸ்.எஸ்.எம். ஹனிபா, இராஜா எல்லா விட வயதில் மூத்த ஒரு தலைமுறை. ஏழ்த்தாழ என் பாலால் அளமித்த பேரரசாசா, குப்பினான்னு, சன்முகம், செல்வம், ஜெயபாலன், சோலைகிளி,

எச்.எம். பாருக், பாலமுனை பாருக், அன்புமன், மன்தூர் டி. மன்தூர், எஸ். அரசுசெத்தியம், போன்ற இன்னொரு தலை முறை எல்லா விட வயதில் இல்லா பாலமுனை ஆத்மா, வாசுதேவன், ராகவன், அறிதா எயெம், ராஜன் அப்பாஸ்லா, அனார், தபீல், மஜீத், ரிமாஸ் குரானா, மனரா, சுதீபா, அரபாத், ரஷ்மி, பெளசர், கனி பழமன், சிவ வரத ராஜன், மனச்செல்வன், கருணாகரன் மற்றும் சுழவானி எல்லாவிட போன்ற இன் னொரு புதிய தலை முறை யினருடனும் எனக்கு நட்புண்டு. சமுதாயம் மொறுத்த மட்டில் இலக்கியம் சமீபத் தமையன் சொகுபட்டுள்ளது

இலக்கிய வாதிகளும் திருப்தியளிக்கிறதா?

கட்சி அரசியல் போல இலக்கிய அரசியல் ஒன்று இருக்கின்றது அல்லவா? தங்களுக்கு இசைவானவர்களைக் கொண்டாடுவது, ஒத்து வராதவர்கள் குறித்து மௌனம் காப்பது தனி நபர்களை அவதூறு செய்வது அதிகாரத்திலிருக்கும் அரசியல் தலைமைகளுடன் காலத்திற்கேற்ப சமரசம் செய்து கொள்வது ஒரு புறம் வீர முகம் காட்டி, மறு புறம் அதிகாரத்தின் கால்களில் மண்டியிடுவது, தன் கட்சியிலிருக்கும் போது சொறிந்து கொடுப்பது எதிர் முகாமுக்கு சென்றால் எட்டி உதைப்பது.. இப்படி பல காட்சிகள் ஒரு காலத்தில் இங்கே தென் பட்ட தீவிரத் தன்மை இப்போது சற்று மழுங்கி விட்டதாகவே தோன்றுகின்றது.

ஈழத்தின் பெண் படைப்பாளிகளைப் பற்றிய தங்களுடைய நோக்கு?

பெண் படைப்பாளிகள் என்ற வார்த்தைப் பிரயோகம் ஆரம்பத்தில் உவப்பனாதாக எனக்கு இருக்கவில்லை. நான் எழுத வந்த காலத்திலும், அப்போது பங்கு கொண்ட கூட்டங்களிலும் நான் பெண்களைக் கண்டது கிடையாது. தமிழ்நாட்டில் அப்போது அம்பை, ராஜம் கிருஷ்ணன், சூடாமணி, கிருத்திகா, ஹெப்ஸிபா ஜேசுதாசன் போன்ற எழுத்தாளர்கள் பரவலான கவனத்தைப் பெற்றிருந்தார்கள். இன்னொரு புறம், ஜனரஞ்சக எழுத்தின் மூலம் சிவசங்கரி, இந்துமதி போன்றோர் பிரபல்யம் பெற்றிருந்தனர். இந்த இரண்டு வகைகளுக்கும் ஈடாக சொல்லக் கூடிய பெண் படைப்பாளிகள் நான் ஈழத்தில் கண்டதில்லை. பெரும் பாலான பெண்கள் இலங்கை வானொலியின் பூவும், பொட்டும் நிகழ்ச்சியில் கோலம் போடுபவர்களாகவும், சமையல் குறிப்பு வழங்குபவர்களாகவும், 'சேகர்- மைதிலி, ஊடல், கூடல் அழுது வடிப்பவர்களாகவும் இருந்தார்கள். அந்தக் காலத்தில் நான் முதன் முதலாக சந்தித்த உருப்படியான ஒரு பெண் படைப்பாளி மண்டுர் அசோகா. ஆற்றுக்கு அந்தப் பக்கம் அவருடைய ஊர். தன் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து 'கொன்றைப் பூக்கள்' என்ற தலைப்பில் அவர் நூலாக்கியிருந்தார்.

1974 இல் நான் கொழும்பில் சந்தித்த சித்திரலேகா இன்னொரு முக்கிய மான பெண்மணி. அவருடனான உரையாடல்களிலிருந்தும், அவருடைய கருத்துகளிலிருந்தும் ஒடுக்கப்பட்ட பெண்கள் சார்பாக எழும் கரிசனையையும் கோபத்தையும் புரிந்து கொண்டேன். பின்னர் அறிமுகமானவர் ஊர்வசி. எண்ணிக்கையில் குறைவென்றாலுங் கூட மனதை ஈர்க்கும் கவிதைகளை அவர் எழுதியிருக்கின்றார். அவரும் பெண்

சுதந்திரத்தில் நாட்டம் கொண்ட ஒரு படைப்பாளியாகவும் கிட்டத் தட்ட 1980 ஆக இருக்கலாம். மறைந்து போன செல்வி அறிமுகமானார். ஒரு நீண்ட காலத்தின் பின் - நான் மீண்டும் வரும்போது பெண் இலக்கியம் என்பது தனிப் பிரிவாக உருவெடுத்திருப்பதை உணர்கின்றேன். இந்த இடைவெளியில் ஈழப் போராட்டமும் அதன் களத்தில் உருவான பெண் கவிஞர்களும் ஆண் மேலாதிக்க வாதத்துக்கு ஒரு நடைமுறை சவாலாக விளங்கினார்கள். ஒரு காலத்தில் பேசத் தயங்கிய பல விஷயங்கள் இன்று துணிச்சலுடன் பேசப்படுகின்றன. இன்றைய பெண் படைப்பாளிகள் எனக்கு பெருமிதம் அளிக்கின்றனர். அவர்களுடனான என் நட்பு என் சிந்தனையை விசாலிக்கவும், அவர்களுடைய உலகத்தைப் புரிந்து கொள்ள வைக்கவும், என் குறை பாடுகள் பற்றி சுய விசாரனை செய்து கொள்ளவும் உதவுகின்றன. தமிழ்நதி, அனார், சந்திரா, உருத்திரா, லதாராஜ், ஈழவாணி, அசோகா, போன்ற ஈழத்து பெண் படைப்பாளிகள் பலருடனும் நான் கொண்டிருக்கும் நட்பும், புரிந்துணர்வும் எனக்கு உண்மையிலேயே சந்தோஷத்தைத் தருக்கின்றன. ஆனால் சண்டிராணிகளைப் பார்த்தால் மட்டும் தெலுங்குத் தமிழில் “வான் மீதிலே இன்பத் தேன் மாறி பெய்யுதே” பாடி விட்டு நகர்ந்து விடுவேன்.

“ஒரு குறிப்பிட்ட கால கட்டத்தில் ஈழத்தில் குறிப்பிடத் தக்க பெண் படைப்பாளர்களை நான் கண்டதில்லை என்கிறீர்கள். பெரும் பாலான பெண் படைப்பாளிகள் இலங்கை வானொலியின் ‘பூவும் பொட்டும் மங்கையர் மஞ்சரி’ நிகழ்ச்சியில் கோலம் போடுபவர்களாகவும் ‘சேகர் மைதிலி’ ஊடல் கூடல்களை அழுது வடிபவர்களாகவும் இருந்தார்கள்” என்பது உங்கள் கூற்று. அலட்சியமான ஒரு கருத்தாகப்படுகின்றது. இது சரியா?

நீங்கள் குறிப்பிட்ட அக் காலப் பகுதியில் குறிப்பிடத் தகுந்த தாமரைச்செல்வி 1973 முதலே சிறுகதை நாவல்களை எழுதி வந்திருக்கின்றார். ‘சுமைகள்’ இவருடைய முக்கியமான நாவல். 2006 வரையில் 9 நூல்களை (சிறுகதை நாவல்) எழுதியிருக்கிறார். 1955களில் எழுத ஆரம்பித்த ‘குறமகள்’ சிறுகதைகளில் தனக்கென ஓர் இடத்தைப் பெற்றவர். போலி கௌரவம் இவரின் பிரபலமான சிறு கதை ஈழகேசரியில் வெளியாகி பிரபலமாகப் பேசப்பட்டது. குந்தவை 60களில் எழுதத் தொடங்கியவர். தம்பிலுவில் ஜெகா (1972) சந்திரவதனா (1975) எனப் பெண் படைப்பாளர்கள் நீண்டேயிருக்க நீங்கள் இப்படிச் கூறுவது அபத்தமாக இல்லையா? ஏன் பெண் படைப்பாளர்கள் மீது உங்களுக்கு இப்படியொரு ஏளனம்?

இப்படிதான் எல்லோரும் கேட்கிறார்கள். கோபம் எதுவுமில்லை. தகுதியற்ற ஒன்றை சொறிந்து கொடுக்க வேண்டிய எந்த அவசியமும் எனக்கில்லை. ஒரு படைப்பு என்பது இலக்கியமாக வெளிப்படுக்கின்றதா என்பதுதான் என் அளவு கோல். அது தன்னுந்துதலோடு வெளிப்படுகின்றதா அல்லது தயாரிக்கப்படுகின்றதா என்பது எப்போதும் என் கேள்வி. இவர் இல்லையா அவர் இல்லையா என நீங்கள் கேட்பதுதான் அபத்ததின் உச்சமாக தெரிகின்றது.

இன்றைய காலகட்டத்திலும் கூட இங்கு பிரதேச வாதம் இலக்கிய வாதிகளிடையே நிலவுகிறதா? அப்படி இருந்தால் அது ஆரோக்கியமானதொன்றாக கருதுகிறீர்களா?

பிரதேசவாதம், இனவாதம், மதவாதம் என்பவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டவன் நான். என்னுடைய ஊரின் அமைவிடம், நான் பயின்ற பாடசாலைகள், என்னுடைய நண்பர்கள், படித்த நூல்கள் காரணமாக இந்த நிலையை நான் அடைந்திருக்கக்கூடும்.

நிறைய இனக் கலவரங்களை நான் சிறுவயது முதல் சந்தித்திருக்கின்றேன். என்னுடைய வீடு அப்போதெல்லாம் தாக்கப்படும் சாத்தியத்தைக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் அந்தப் பதட்டம் மிகுந்த தருணங்களிலும் நாங்கள் வீட்டை விட்டு ஒரு போதும் வெளியேறியது கிடையாது. இரண்டு எல்களிலும் இருந்த தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் ஆளுக்காள் அவ்வளவு உறுதுணையாக இருப்போம். இப்படிப்பட்ட அனுபவங்கள் படிப்பினைகளைக் கொண்ட நான் இந்த குறுகிய குட்டைகளுக்குள் விழுந்து நீராட விரும்புவதில்லை.

அரசியல்வாதிகளைப் போல் பல இலக்கியவாதிகளும் தங்களை முதன்மைப்படுத்த இத்தகைய வாதங்கள் முக்கியமானவை என நினைக்கிறார்கள். இலக்கியத்தில் 'யாழ் மையவாதம்' என்ற ஒன்று தங்களைப் புறக் கணிப்பதாக இங்குள்ள சல நண்பர்கள் குமுறியிருக்கிறார்கள். நீலாவணனை பேராசிரியர்கள் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்றோர் கண்டு கொள்ளவில்லை என்பது அவர்களுடைய குற்றச்சாட்டு. இன்றுவரை இந்தப் பாராமுகம் தொடர்வதாக அவர்கள் கோபம் கொள்கின்றார்கள்.

மட்டகளப்பின் பொருள் பாலான எழுத்தாளர்கள் பொருட்படுத்த முடியாதவர்களாகியமைக்குக் காரணம் அவர்களுடைய ரொமாண்டிக் பாணியிலான எழுத்துத் தன்மை. இன்றும் அந்தக் கிரஹணம் பூரணமாக விலகியதாக சொல்ல முடியாது.

கலைத் தரத்தை முதன்மைப் படுத்தி இவர்களுடைய படைப்புகளை எடைபோட முனைகையில் அவர்கள் கையிலெடுக்கும் கவசம் பிரதேசவாதம்.

இவற்றையெல்லாம் ஒரு புறமொதுக்கிய செயற்பாடுகள் பற்றியே நாம் இங்கு பேச வேண்டும். கிழக்கு மாகாணத்தவனான எனக்கு ஈழத்து வாசகர்களிடையே பரவலான கவனத்தைப் பெற்றுத் தந்தவர் அ.யேசுராசா என்னும் யாழ்ப்பாணத்தவர். தொடர்ந்து என் எழுத்துகளை வெளியிடுவதில் ஆர்வம் காட்டிய நண்பர் பௌசர் தென் கிழக்கு, அக்கரைப்பற்றை சேர்ந்தவர். நு.:ஹ்மான், சண்மும்சிவலிங்கம் அகிய கிழக்கு மாகாணத்தவர்கள்தான் யாழ்ப்பாணத்தை சேர்ந்த மஹாகவியின் அருமை, பெருமைகளை வெளிப்படுத்தினார்கள். அண்மையில் வெளியான சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் கவிதைத் தொகுதியை பதிப்பித்து, வெளியிட்டவர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த பத்மநாப அய்யர்.

புலிகளின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு மீண்டும் இந்த 'பிரதேச வாது முகமுடி'யை மாட்டிக்கொண்டு பலர் வரத் தொடங்கி இருக்கின்றனர். அவர்களுடைய நோக்கம் அரசியல் நலன் சார்ந்தது என்பதை நான் சொல்லத் தேவையில்லை. வாசிப்பு நிலையிலும், எழுத்து நிலையிலும் மிகவும் பின் தங்கி எந்தத் திண்ணையிலும் படுத்து கண்ணையர்ந்து விடக் கூடிய சில எழுத்தாளர்களை அவர்கள் அரவணக்ககிறார்கள். வழுக்கைத் தலையை மொட்டையடிக்கும் முயற்சி இது. நாம் பொருட்படுத்த வேண்டிய ஓர் அம்சமாக இது தெரியவில்லை. சில அடிப்படைவாதிகள், பால பண்டிதர்கள், விதண்டவாதிகள் என்பவர்களைத் தவிர இளைய தலைமுறையினர் முரண்பாடுகளுக்கு மத்தியிலும், பரஸ்பரம் கருத்துப் பரிமாறல்களுடன் ஒரு சமூகமாக இயங்குகிறார்கள் என்பதுதான் உண்மை.

மூன்றாம் சிலுவை விமர்சனங்கள் மீதான உங்கள் விமர்சனங்கள்?

சிலவற்றைப் படித்திருக்கின்றேன். சிலவற்றைப் படித்ததில்லை. படிக்காதவை பற்றி நண்பர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். தெரிந்தும் நாம் ஏன் பிணவறை பக்கம் செல்ல வேண்டும்? ஒரு விமர்சனத்தில் என்னைக் கிழவன் எனக் குறிப்பிட்டதாகவும் அறிந்தேன். 19.11.1956 இல் பிறந்த ஒருவன் கிழவனாகத்தானே இருப்பான். அவனால் மத யானைகளையும், காட்டெருமைகளையும் அடக்குவது கடினமான காரியமாகவே இருக்கும். ஆனால் மான்களோடும், மயில்களோடும் நடப்புப் பாராட்டுவதில் அவனுக்கு ஒரு தடையும் இருக்காது. '60 வயதானாலும் பரவாயில்லை. எனக்கொரு மணமகன் தேவை' என்ற அவர்களின் ரகசிய

மான கோரிக்கைகளைத்தான் இந்த விமர்சனங்கள் மூலம் அறிகின்றேன். எனைப் பதிலெழுத வைப்பதன் மூலம் ஒரு கவனிப்பைப் பெற்று விடலாம் என சில விடலைகளும், சண்டி ராணிகளும் நினைக்கிறார்கள்.

மூன்றாம் சிலுவை வாசகர்களுடனான சுவாரஸ்யமான அனுபவங்கள் ஏதாவது உண்டா?

ஏராளமான புதிய வாசகர்கள், கிடைத்திருக்கிறார்கள். இந்த நாவல் எழுதிய காலத்தில் என்னை ஒரு தனியனாக நினைத்திருந்தேன். இன்று அப்படியல்ல. ஒரு வாசல் அடைப்பட்டதற்குப் பதிலாக ஓராயிரம் வாசல்கள் திறந்திருக்கின்றன. “அதிகாலை இரண்டுமணிக்கு தொலைபேசி மூலம் என்னை எழுப்பி ஒரு வாசகி நாத் தழு தழுக்கப் பேசினார்.” சென்னை புத்தக சந்தையிலிருந்து இந்த நாவலை வாங்கிவந்த அவர் முழுக்கப் படித்து விட்டு என்னைத் தொடர்பு கொண்டிருந்தார். தொலைபேசியில்தன் உணர்வுகளைப் பகிர்ந்து கொண்ட அந்த வாசகி விடிய விடிய விழித்திருந்து மின்னஞ்சல் மூலமாகவும் தன் அபிப்பிராயங்களை உணர்ச்சி மேலோங்களுடன் தெரிவித்திருந்தார். சில வாசகர்கள் கிசு கிசு படிக்கும் மனநிலையில் இருப்பவர்கள் யூலி யார்? அந்த விஜயராகவன் எவன் என்பதை அறிவதில் மிகவும் ஆர்வம் காட்டினார்கள்.

இவற்றுக்கு புறம்பாக தனிப்பட்ட முறையில் என்னைத் தாக்குவதற்கு முயற்சி செய்தார்கள். இந்த முயற்சிகளுக்கு நான் இலக்கிய விவாதத் தளத்தில் நின்று பதில் சொல்ல விரும்புவதில்லை. ‘கிழவா!’ என்று என்னை விழித்து ஒருத்தி விமர்சனம் செய்ய முயலும் போது என் படைப்பைப் பற்றிய விவாதத்துக்குப் போவதை விட என்னை நிரூப்பிப்பதுதானே முக்கியம்?

யுத்தத்தைக் கடந்த இன்றைய இலக்கியங்களின் பேசு பொருள் என்னவாக இருக்கின்றது?

ஆயுதங்களால் நிகழ்த்தப்பட்ட யுத்தம் பற்றி நீங்கள் இங்கே குறிப்பிடுகிறீர்கள் என நினைக்கின்றேன். அதைக் கடந்து விட்டோம் என்பது கூட ஒரு வகை கற்பனைதான். தவிரவும் யுத்தம் என்பதற்கு ஒற்றையான அர்த்தம் கிடையாது. பல வகையான யுத்தங்கள் நம் மத்தியில் நடக்கின்றன. பாலினங்கள், சாதிகள், மனங்களின் மென்னுணர்வுகள்.. இவை சார்ந்த யுத்தங்களின் வடிவங்கள் பல. நீந்திக் கடக்க ஒரு பெரிய ஆறு நம் முன்னே காத்திருக்கின்றது.

முருதாடி

— தேனம்மைலெகடிமணன்

பெல்லாப் பூடம்,
அடம், சீண்டரம்,
லண்டி, சகடை,
குந்தாணி மட்டை,
காளி, முருதாடி
இதெல்லாம் அம்மாவின்
வழங்குபெயர்கள் அவளுக்கு.

எப்படிக் கேட்பதென
எதுவும் தெரியாமல்
எதைப்பற்றியாவது
அசந்தர்ப்பமாய்
எதிர்க்கேள்வி கேட்டால்
எதிர்த்துப் பேசாதே என
முடி பற்றி அடிப்பாள் அம்மா.

வாங்கிய அடிகளை
கொஞ்சம் தலையணைக்கும்,
ஊஞ்சலாடும்போது
உதைக்கும் உத்தரவளையத்திலும்
கல்லாய் நிற்கும் சுவற்றுக்கும்
கைவலிக்கத் திருப்பிக் கொடுப்பாள்,
வணங்காமுடியென தன்னை நினைக்கும் முருதாடி.

தூக்கத்தில் தலைவிரித்த காளி
எட்டுக் கையும் கபாலமும்
மிதித்த முயலகனுமாய்
ஒற்றைக் காலுயர்த்தி சிரசில் வைக்க
உளறியடித்தெழும் முருதாடி
மகிழ்வாள் காளி நான்தானம்மா..
குணங்கெட்டவளல்ல..முருதாடி..

குறிப்பு: முருதாடி முரட்டுப் பெண்

சிவமும் ரசனையும் வாழ்க்கையை சிந்தித்துள்ளதாக மறப்புகிறது

— சிவன்பாணா

ஒரு நெடிய சரையாடலின் சுவைகம்

பொதுவாக ருப்பைகளை நாம் வீட்டிலிருந்து விவளியோடு கொட்டுவேம்:

காலம் இன்று நமக்கு அளித்திருக்கும் வரப்பிரதானம் என்ன தெரியுமா?

நாம் வீட்டுக்குள் ஒரு சதுர மெட்டி மூலம் குப்பைகளை கொட்டு வதுதான்.

மனதுள் நாம் நினைத்தோறும் பல குப்பைகள் உள் வாங்குகிறோம்.

சிவியாவின்மீது ஏன் தொலை காட்சி தொடர் என பல காட்சி வடிவ குப்பைகள் நம் மனதை ஆழிரமிக்கின்றன.

அவர்களை சுத்தம் செய்யும் வகைதான் கவிஞர் கருவியைப் போல அள்ளப்போது நம் மனதையும் சுத்தம் செய்ய கருவி இருந்தால் நன்றாக இருக்கும் ஆனால் அந்நேரம் வழியில்லை.

நினைந்தகாட்சிவடிவகழிவுகளிலிருந்துதான் அதுதான் நம்மனைப்பாற்றிவென்வது என உங்கள் எரிச்சலுாரும் கேளிக்கை பதில்.

நல்ல சினிமா குறித்த ரசனையை வளர்த்து கொள்வது தான்.

அதற்கும் ரானையும் தான் வாழ்க்கையை அர்த்தமுள்ளதாக மாற்றுகிறது. மனதுக்கு இவ்வளவு கூட்டுவதும் அதனால் உடல் ஆரோக்கியம் பெண்படுவதும் தான் எல்லா கவித்திலும் மிக நல்ல ரசனைக்கு அளவுகோல்கள்.

சிவியா விவகாரத்தில் இங்கு சமூக ஆரோக்கியமும் செல்கிறது.

நல்ல படங்களை உருவாக்கும் வரவேற்கும் சமூகம் மக்களை சிந்திக்க தூண்டும் மக்களது ஆரோக்கியமான அறிவார்ந்த வாழ்வை உலக தரத்துக்கு எடுத்து செல்லும்.

உணவு உடை ஆகியவற்றில் நல்ல ரசனையை தேர்வு செய்யும் பலரும் கூட சினிமா என வரும்போது கோட்டைவிட்டு மோசமானவற்றின் பக்கமே திரும்ப திரும்ப செல்கிறார்கள்.

இதனால் பார்வையாளர்களுக்கு அப்போதைக்கு திருப்தி என்றாலும் அது ஸ்லீப்பிங் டோஸ் போல சமூகத்துக்கு நஞ்சாக மாறி பல கேடுகளை பிற்காலத்தில் உருவாக்கிவிடும்.

சரி, எது நல்ல சினிமா... அதை வகைப்படுத்துவது எப்படி?

நல்ல கருத்தை சொல்வது நல்ல சினிமா?

அப்படியானால் எம். ஜி. ஆர் படங்களும் ரஜினி, விஜய் படங்களும் கூட நல்லவன் வாழ்வான் கெட்டவன் சாவான் என ஒரு கருத்தைபோதிக்கிறது. அப்புறம் எப்படி கெட்ட படம்?

நல்ல கேள்வி.. நல்ல கருத்தை சொல்வது மட்டுமல்லாமல் அதில் வியாபார முனைப்பு இருக்க கூடாது என்பது இரண்டாவது விதி

ஏன் இருக்க கூடாது?

தனிமனிதனுக்கு பல விஷயங்கள் பிடிக்கும். உடல் சார்ந்த இச்சைகள் மற்றும் குரூர வன்முறைகள். இவற்றின் பால் மனித உணர்வுகள் இயல்பாகத் தூண்டப்படுகின்றன. இது போன்ற மலினமான தூண்டப்படும் உணர்ச்சிகளால் மனித வாழ்வு பெரும் சிக்கலைத்தான் காலம் காலமாக எதிர் கொண்டு வருகிறது. ஆனால் பலசினிமாக்கள் தங்களது கற்பனையையும் தொழில் நுட்பங்களையும் நம்பாமல் இந்த மலின உணர்ச்சிகளைத்தான் குறி வைத்து தாக்கி மனிதர்களை கவர்ந்திழுத்து காசாக்குகின்றன. இதனால் தன்னிச்சையாக கற்பனை சார்ந்து, திறமை சார்ந்து எடுக்கும் படங்களைக் காட்டிலும் இப்படங்களே வியாபார ரீதியாக வெற்றி பெறுகின்றன. இது போன்ற படங்களால் சமூகம் மந்த நிலையை அடைவதுடன் நல்ல புதிய சிந்தனைகளுக்கு தடையாகவும் போய்விடுகின்றன.

சரி, அப்படியானால் நீங்கள் சொல்லும் மலின உணர்ச்சிகள் தூண்டும் அம்சம் இல்லாவிட்டாலே அது நல்ல படமாக மாறி விடுமா?

இல்லை. அது மட்டுமே நல்ல சினிமா ஆகிவிடாது. அது எப்படியோ அப்படிதான் வடிவமும், உள்ளடக்கம் வப்படி முத்தியமே அது போல உருவம் மற்றும் தொழில் நுட்பமும் நிக் முத்தியம் அனைத்தும் ஒன்று யேனும் பொதுதான் அது நல்ல சினிமா வாகவும் நல்ல ரசனைக்கு உகந்த சிளிமங்களாகவும் இருக்கும்.

புரிமனில்லை இன்னும் விளக்கமாக சொல்ல முடியுமா?

கதைபயன் எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படை அது சிறுகதை, நாடகம், நாடகம்.

சினிமா எதுவாக இருந்தாலும், ஆனால் இதில் எது அன்றாடம் பிரச்சினை என்றால் வடிவம்மாதல், எது அந்த உட்கதை முழுமையாக உன்னாவிக் பிரதிபலிக்கிறதோ அப்போதுதான் முழுமையாக வெற்றி பெற்றதாகிவிடுகிறது.

சிறுகதைக்கான இனக்கனவங்களுடன் நறுக்கு தெரிந்தால் போல எழுதினவர்தான் அது சிறுகதை. அது போலத்தான் தொன்காட்சி சீரியலும் 25 நிமிடங்களுக்கேற்றால் போல மாசியடிசில் அந்த கதை சரியாக முறையில் எரிசொட்டாக பதின்மட்டால் தான் அது தொலைகாட்சி சீரியல். சினிமாவும் அது போலத்தான் 2 அல்லது 2.30 மணிநேரத்துக்குள் காட்சி வடிவத்தில் சினிமா எனும் தொழில் நுட்ப உறுவகளை அது உள்வாங்கி வெளியாதும் பொதுதான் சினிமாவாக மாற முடியும். அல்லாமல் வெறும் கதை வரலாம் சினிமாவாக முடியாது. இன்னும் சொல்லப்படுகையில் நல்ல சினிமாக்கள் அதிகம் போது ஆழமாக நம்மை உணர்த்தும். மறுநாள் பக்கையிலும் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்க விடாமல் நம்மை புரட்டி எடுக்கும்.

அப்படி ஒரு படம் சொல்ல முடியுமா?

அகிரியைக்கள், முள்ளும் மலரும், பதினாறு வயதிலே அவன் அப்பாவுதான், அநியாயக் கொடங்கன், வீடு, மவுன நாகம் நாயகன்.

தமிழில் வந்த இந்த படங்கள் காட்சி நிழலாகவும், அதே சமயம் கருமாவளைய விபரபர தன்மைகள் இல்லாமல் முழுமையான சினிமா மனக் காலங்களுக்கேற்ற தொழில் நுட்பங்களும் தங்களை நீலை நிறத்தில் கொண்டவை.

சரி காட்சி மொழி எவ்வளவு சொல் கிறார்களே அது என்ன?

அலுவலர் சினிமாவின் உயிர்ப்பு, அம்சம். நாட் கொல்லாவிட்டிருந்து தின்னடிவளம் தோங்கி கொட்டிதரும் அருகில் ம துரை வர வாய்ப்புண்டா? இல்லையே அல்லவா

அப்படி மாராஸ்து அரும் என்று சொன்னால் அவன் சொல்லும் விடயத்தின் மேல் நம் நம்பிக்கை துடிக்கிறதல்லவா?

ஆனால்

அது கோல்தான் சினிமாவில் காட்சி மொழியும் ஒரு கதையில் பணக்கார முதுகணி தன்விடம் கோலம் செய்யும் நாயகனை அவன் மகள் முன்பு வைத்து திடீரில் போது நாயகனின் கோபத்தையும் அவமானத்தையும் பல்வகையில் எழுதுகிறார் அலுவலர் நாடகத்துக்கு வரும்போது நாயகன் பல்வகையில் உயர்ந்த அமைதி உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துவான், அல்லது வெளியே வந்து தனது வசனங்கள் மூலம் அந்த உணர்ச்சியை மாறி மாவது வெளிப்படுத்துவான்.

ஆனால், சினிமாவில் இதைக்கொண்டும் அவசியமில்லை அப்போது அவன் கையிலிருக்கும் ஆயிரம் ரூபாய் சக்கையாக நசுக்கப்படுவதை தகுந்த பின்னணி இசையால் கிணைப்பின் காவிரித்தால் போதும். முன் சொன்ன திரைநுட்பவகைகள் காட்டிலும் உணர்ச்சி இன்னும் ஆழமாக நம்மை தாக்கும்.

இவையே இன்னும் கருதல் கற்பனை வளத்துடன் காண்பிப்பதாக இருந்தால்

நமது புலகட்கும் அங்ங் கைமிடிகுத்து விபரணை வழிவகைத் தருந்த பின்னை
திசையுள் காண்பிக்கலாம். அடுத்தது முகலாபி முகத்தின் பாரோ எச்சிலை
தப்புவதை இன்னொரு வகை, இப்படி சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்.

அங்ங் நடசத்திரம் படத்தில் கார்க்கிப்பை அறிமுகப்படுத்தும் காட்சியின்
போது மணித்திரம் அந்த பார்த்திரத்தின் கோழத்தை காண்பிக்க ஒரு காட்சியை
செய்துவிட்டுப்பார்.

படத்தில் கார்க்கிப்பின் அம்மா ஒரு பணக்கார அப்பாவுக்கு
இரண்டாம் மனைவி. இதனால் மனம் குழைந்து கிடக்கும் பார்த்திரமான
கார்க்கிக்கு அப்பாவிடம் மேல் கடும் கோபம் இச்சமயத்தில் காலையில்
குறுக்கே கார்க்கிக்கிட்டு மோதலிடுங்கு காரிலிருந்து ஒருவன் பார்த்திரத்தை
“பேட பையா” என்கிற அடுத்த நிமிடம் கார்க்கிப்பின் முஷ்டி கார்க்கிப்பையின்
படத்தை தூள் தூளாகக்கும். பதிலுக்கு ஒரு வானம் இருக்காது.

படம் பார்த்தவர்களுக்கு இப்போதும் அந்த காட்சி மனத்தில் ஆழமாக
பதிந்திருக்கும். காட்சி நுழைந்த கதைகளை பார்த்ததை சொல்வது இது ஒரு பாணி

அல்லாமல் தீவிரப்படத்திலும் நாயகன் முகத்தையும் அல்லது அவன் தவிராக
கொடுத்திருப்பதை வசனங்கள் மூலம் காண்பிக்கும் போதுதான் சிலிரை தரம் குறைந்து
நாயகம் ஆகிவிடுகிறது.

நீங்களும் நடனப்பிடுகிறீர்களா?

முறையான ஆடம்ப நடனப்பிடுகிறீர்கள் என்ற வினாவுகிறீர்களா?

சுமங்கை மூலம் பக்கணம் போகிறீர்களா?

தொடர் வசனங்களுங்கள்

வானதி விசாகனின் நடனப் பயிற்சி

T.P. 986 538 88 55

கஸ்ப்கடரும் அடிமைவாழ்வை

அரசகல் விரும்புவதில்லை

சுழுவாணியின் தலைப்பிழந்தவை நாலோடு

—சுவிஞர் மதுமிதா

ஜான்சிராணி கெட்டுப்பாய் கப்பம் கடரும் அடிமையாக வாழ மறுத்து நகுந்திரங்கோழி நூல் ஸ்வயம்நிலம் இடம் பெற்றவர். முதுகில் குடிநதையைச் சுமந்தபடி குதிரையில் வாளும் கேடயமும் ஏந்திச் செல்லும் ஆயிரக் கணக்கான படம் ஜான்சிராணி என்றதும் நினைவுக்கு வரும்.

நாளை 9 வது நாம் அடிமைத்தனத்தில் இருந்து மீள எடுத்துள்ள போர்களைக் கண்டிருக்கிறது.

சுழுவும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல. நாம் வாரும் வாரத்தில் அடிமைத்தனத்தை போறுக்க விரும்பும் மக்களுக்குத்

துணையாக நாம் எதுவும் செய்ய இயலவில்லையென்றால் வகையாகவாங்குவவர் நம்மை காட்டுத்துப்பெண்ணெருவாணிக்குக்கிறது. அரசியல் பலமிழந்த சாதாரண மக்களாகிய நாம் அவர்களுக்கென எதுவும் செய்யவியலாத நிலையில் நம் சகோதர மக்களுக்கான ஆறுதலை அன்பாவ வார்த்தைகளாகிலோ, எழுத்தாகிலோ மட்டுமாவது வழங்கமுடியும் என்பதே ஆறுதலான விஷயமாயுள்ளது. சிறிதேனும் குற்ற உணர்வென்றால் பாதிப்பில்லாது விடுவது 9 வது கட்டிலியமாகவும் உண்டாகிறது.

பர்த்துவாழி பெண்ணைப்பற்றி எழுதும் ஒரு சிருங்கார சதகம் பாடலில் ஒருவனிடம் பேசுகின்றனர் இன்னொருவனை பார்க்கின்றனர் வேறொருவனை நினைக்கின்றனர்

அழகிய பெண்களுக்கு
 பிரியமானவர் யார்? என்பார்.
 ஈழவாணி தன்னுடைய
 'பெண்மனமோ இது' எனும் கவிதையில்
 "நேற்று காதல் பேசியவனிடமும் கொஞ்சியது
 இன்று காதல் கேட்பவனிடமும் மிஞ்சியது
 நாளையொரு காதல் கிறுக்கன்
 காத்திருப்பதாய் தாவுகிறதே
 பெண் மனமோ இது"

என எழுதியிருப்பது இந்த சின்ன வயதில் இந்த ஞானம் எப்படி வாய்த்தது. என்றே என்னை யோசிக்க வைத்தது இலங்கையிருந்து வந்து மலேசியாவிலும் இந்தியாவிலும் வாழும் இவர் பத்திரிக்கைத்துறையைச் சார்ந்தவர். பத்திரிகைத்துறை ஒரு படைப்பாளியின் நேரத்தை மட்டுமல்ல மனதையும் இரத்தத்தையும் மொத்தமாய் உறிஞ்சி எரித்துவிடக் கூடிய பணி. இத்துறையில் இருந்துகொண்டு கவிதைப் பணியாற்றுவ தென்பது சிரமமான காரியம். ஆனால் வாணிஜெயா அதில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார். நாட்டார் இலக்கியப் பாடல்களைத் தொகுத்த பணி அவரை இன்னமும் ஈரம் இழக்காமல் வாழச்செய்துள்ளது. காதலை வெளிப்படுத்தும் கவிதைகள் ரசனை சார்ந்தவை

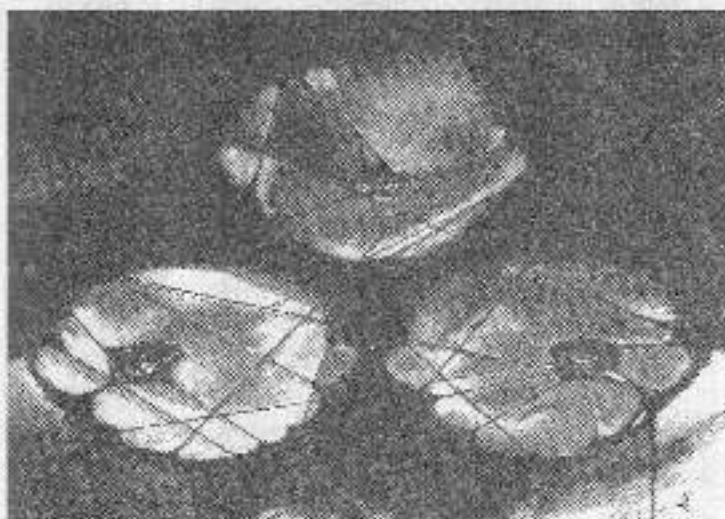
பல கவிதைகள் வாசித்து நினைவுகளில் மூழ்கி லயித்து இன்புறத்தூண்டிச் செல்லும் மோக நீரோ கவிதை.

மேக நீரொன்று
 மேனியில் பட்டு
 மேகமாய் போக தீராத
 மோகமாய் இதழ்நீர் தேடும்
 மீதமாய் ஆவியாய் அவையுமுயிர்
 எதிர் பாலிமொன்றை ஆடையாக்கும் வரை

எதிர்ப்பாலினமொன்றை ஆடையாக்கும் வரை என்னும் சொற்கள் சிற்பத்தின் நுளினம் போல் என்ன அழகான காட்சியை முன் வைக்கிறது. ஒவ்வொரு கவிதையிலும் அது எந்தக் கவிதையாயினும் தேசத்தின் இழப்பை பாடிச் செல்

கிறது. அது ஏனெனில் உண்டு செல்லும் கறுப்புப்புனைபாகடும் வேஷம் கவனத்த ழற்கணமாகடும், மாயுத்து முறையில் நினைவாகடும் பெண் சிப்டாகடும் எங்கே தேடுவது. சேர்க்கும் துபரமேனும் அவவச்சைவமில்லும் அழகியல் காணப்படுகிறது. துபரம்சு கூறும் விழிப்பிடுந்து பொழிபுல் செந்நீர் அருளிகள் மறை என்னும் கவிதை வருவதாய் சென்றது. என்னும் கவிதை ஆகபத்திர் ஆல்மாம் என்னும் கவிதை என் தேசத்தாகக் காவலா பிதே என்னும் ச வளர்வு. இந்த தலைப்பிட்ட கவிதை தவிர மற்ற கவிதைகளிலும் உணர்வுபூழிர் செல்லிறது. வெண்ணை மல்லிகை, மரகதபூவாழ்த்தின் குறியீடு. விருதுக்கான தேர்வுக் கவிதையோ வலியுடன் விழுந்து அரக தேர்ந்தேடுக்கும் பண பரிணை என்ன நவகயாடுகிறது. மனிதம் விழிப்பதெங்கே கவிதையும், மானிடம் பேசி என்னபயன் கவிதையும். நடபு. காதுலீன் பின்போடு கவிதைபும், பணத்தின் முக்கியத்துவம் மனிதத்தை விழ்த்திவிடுவதை அறுதியிட்டுச் சொல்கிறது.

தலைப்புகளை இழந்த 15 கவிதைகளோ தலைப்பு மட்டும்தான் இல்லை. ஆனால் சொல்ல வந்ததை தெளிவாக எதுவாக மொனை சொல்வதெதோடு கூடிய கவிதைகளாக மிளிர்கின்றன. இப்பின் மலர் ஓலன்னை நீங்காமாய் ம ருதி ஒரு சந்தத்துக்கு இடைநட இசை போலுள்ளது. ஏம்மா என கவிதை நூலை ஆரம்பித்தவர் அப்ப அழரிய மல்லிகை எழும் கவிதைபோடு நூலை முடித்துவைக்கிறார். இடைமில் ஒரு நடபுக் கவிதையில் இழந்த சீனேகிதியின் நினைவுகளின் இழந்த தெசத்தின் நினைவையும் இழுத்துச் செல்கிறார். என்ன ஒரு சொற்படியும். அரகின் அழகத்தில்லை என்னும் வானிலேயா கப்பம்கட்டும் அடிமை வாழ்வனை விரும்பாத சமுதான்பாக இருக்க வாழ்த்துகள்.

முகம்
மலர்வண்ணன்

நிலமந்நவர்களின் பெருவாழ்வைச்

சொல்லும் கதைகள்.....

—யாழ் தர்பிலி பத்மநாதனின்

சங்கட கதைதான்...

இருநிலத்தின் வாழ்வையும், அதன்
நாடுக்கூட சங்கடங்களையும் பதிவுகளையும்
எழுதி விளையிறு கதைகள் எப்பொழுதும்
முக்கியத்துவம் கொண்டவைகளாகியிரு
வதுக்கிறான், சில வருடங்களுக்கு முன்
நான் வயிற்று இரண்டு நாவல்கள்
இப்பொழுதும் எனக்குள் ஏராளமான
தாக்கத்துடன் மோண்டிருக்கின்றான்,
ஒன்று ஜே.எம்.சுட்டெயின் குரல்
இன்னொன்று கவி வா தியாங்கியாவின்
தேம்பி அறாதே பாப்பா இந்த இயல்பு
நாவலும் மிக வளார்த்தமான மொழியில்
எழுதப்பட்டு முக்தியமான நாவல்கள்.
கவி வா தியாங்கியாவின் இன்னொரு
நாவலானவையும் இந்த இயல்பில்
சேர்த்துக் கொள்ளத் தேவையற்றது.
இந்த முன்று நாவல்களுக்கும்
அடிப்படையான ஒரு விசயம், பொந்த

நிலத்தின் மீதான பிடிப்போடு அனையும் மனிதர்களின் பதிவுகள் அனைத்து அழிந்த
வழிநாளர்களின் தியங்கியோ அளவிற்கு அத்தனை பிடிப்பாக கதை சொல்லுவார்கள்
இருக்க முடியாது. அவரையின் குடல் நாவல் நூலுமுறைகளைக் காத்து சொந்த
நிலத்தின் மீதான மோலை விரயத்துடன் பேசக்கூடியது.

தமிழில் இப்படி எழுதப்படுவதற்கான தேவை நமக்கு பல நூற்றாண்டுகள்
இருந்தும் கூட பெருமையாய்நின்ற பார்ப்பனர்களின் ஆதிக்கமும், வண்ண
வெள்ளிலுமான பங்களிப்பும் சொந்த நிலம் பற்றிய தாழ்வுநிலை உணர்வை வெறுப்போடு
சுதிர உணர்வோடு குறுக்கிப் போகச் செய்திருக்கிறது. கடந்த சில வருடங்களில்

ஈழத்திலிருந்து அப்படியான கதைகள் பெருமளவில் வந்த பொழுது அவற்றில் சிலரின் கதைகளும் கவிதைகளும் மட்டும் பேசப்பட பெரும்பாலானவர்களின் படைப்புகள் பேசப்படாமலேயே இருந்தன. இணையத்தின் பயன்பாடு அதிகரிக்கையில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் எல்லோருக்குமானதொரு வெளி உருவாகி வளர்ந்தது. இன்று எழுதப்பட்ட சில மணி நேரங்களில் ஏராளமானோரால் வாசிக்கவும் விவாதிக்கவும் செய்வது வாய்த்திருப்பது ஆறுதலான விசயம்.

கே.டானியல் துவங்கி பிரமின், ஷோபா சக்தி, சேரன், பஹிமா ஜஹான் என இந்தத்தலைமுறையின் எல்லோருடைய எழுத்துக்களையும் தொடர்ந்து கவனிக்கிறவன் என்கிற முறையிலும் தொடர்ந்து அவர்களின் படைப்புகள் குறித்துப் பேசுகிறவன் என்கிற முறையிலும் இவர்களின் படைப்புகளின் அடிநாதமாயிருக்கும் வாழ்க்கை முன்னெப்போதுமான தமிழ்ச்சூழலில் சொல்லாததாயிருக்கிறதென உறுதியாய்ச் சொல்ல முடியும். சமீபத்தில் சில இளம் தலைமுறைக் கவிஞர்களும் இதனையே உணர வைத்துள்ளார். அவ்வரிசையில் யாழ் தர்மினி பத்மநாதனின் எங்கட கதைதான் என்னும் சிறுகதை தொகுப்பு வாசிக்கக் கிடைத்த பொழுது மொத்த நூலையும் ஒரே முச்சில் வாசித்து முடிக்கிறபடி இருந்தது. பெரும்பாலும் பாதி தாயகத்திலும் பாதி அயலகத்திலுமாய் கதைகள் எழுதுகிறவர்களுக்கு மத்தியில் முழுக்கவும் தாயகத்தை மையப்படுத்தியே தர்மினியின் கதைகள் இருப்பதுதான் அதனை முக்கியத்துவம் கொண்டதாய் உணரச்செய்கிறது. மொத்தம் ஒன்பது கதைகள் மட்டுமே கொண்ட தொகுப்பில் பெரும்பாலானவைகளும் குடும்பங்களின் பின்னணியில் நிகழ்கிறவைகளாகவே இருக்கின்றன. முதல் கதையான துயரங்களின் சுமையோடு ஒரு காதல் கதை என்பதைத் தவிர்த்து பெரும்பாலும் கணவன், மனைவி குழந்தை என ஒரு வட்டத்துக்குள்ள்தான் இக்கதைகள் இயங்குகின்றன. ஆனால் அதன் பின்னணியில் நிகழும் சம்பவங்கள் வாயிலாகவும், உரையாடல்களின் வாயிலாகவும் நம்முன் விரிகிற வாழ்க்கை நாம் முன்பு பார்க்காததாய் இருக்கிறது. பிறப்பைத் தெரியிற அளவுக்கு எங்களுக்கு எப்ப சா எண்டது தெரியலைதான். அதால்தான் அந்த அவலத்துக்க அமிழ்ந்து போறம்.... சாதாரணமான உரையாடலாய்த் தோன்றும் இதன் பின்னாலிருக்கும் முக்கால் நூற்றாண்டு வலி சாதாரணமானதில்லை. தன் தோழனின் மரணத்துக்கு முன்பு வரையிலும் எங்காவது போய்ப் பிழைக்க வேண்டுமென நினைக்கிற சரண்யா இறுதியில் கடவுச்சீட்டைத் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு தன்னை விடுதலையில் நிரந்தமாக்கிக் கொள்கிறாள். வெறுமனே வாழ்வதற்கும், சொந்த நிலத்திற்கான போரட்ட முனைப்போடு வாழ்வதற்குமான இடைவெளியில்தான் ஒரு சராசரி பெண்ணின் வாழ்வு வேறொன்றாகிறது.

நேசித்து திருமணம் செய்து கொண்ட கணவனுக்காக தனது அத்தனை

திறமைகளையும் விட்டுக்கொடுத்து வாழ்கிறவள் அவன் இன்னொரு பெண்ணை நேசிக்கிறானென்றதும் அவ்வளவு நாட்கள் பொறுமையாயிருந்தவள் தனது புதிய வாழ்க்கைக்காக அவனிடமிருந்து பிரிந்து செல்கிறாள் நம்பிக்கையுடன். யுத்தமும், புலம்பெயர் துயரங்களும் போக்கிடமில்லாது தவிக்கும் வலிகளுமாய் எல்லாவற்றையும் தாண்டி தனித்து செல்கிறவளுக்கு நெருக்கடிகளுக்குள் வாழத்தெரிந்திருக்கிறது. துரோகமென்று வெறுமனே அதனே தட்டையாய் சொல்லிவிடாது அதனை ஒரு இயல்பாய் பார்க்கும் மனநிலையிலேயே வானதி இருக்கிறாள்.

இந்தத் தொகுப்பின் முக்கியமான கதையான தாயக்கனவு ஒரு குடும்பத்தின் வாயிலாய்த் துவங்கி அன்றாடம் பிழைப்புக்காக அவர்கள் கொள்ளும் சிரமங்களையெல்லாம் காட்சிகளாக்குவதோடு எல்லாவற்றையும் மீறி அவர்களுக்குள்ளிருக்கும் தாயகத்தின் மீதான நேசத்தைச் சொல்கிறது. சமாதான உடன்படிக்கையின்போது சொந்த ஊரைப் பார்க்கும் ஆவலோடு அண்ணன், அவன் போனபிறகும் தன் கணவன், குழந்தையோடு அங்கேயே வாழும் வாசகி. எல்லா இடங்களையும் மீறி சந்தோசமாகவே இருக்கிறாள். பிள்ளை பார்க்கிற எல்லாவற்றிற்கும் ஆசைப்பட, மாமவிடமிருந்து காசு வரட்டுமென சமாதானப்படுத்தியே கூட்டிவரும் அப்பாவோடு சேர்த்து மாமாவின் பணம் வரும் நம்பிக்கையோடு சொல்கிறாள். எல்லாக் கடவுள்களுக்கும் பூசை செய்தென்ன? அழிவுதானே மிஞ்சியிருக்கிறது, எங்கட கடவுள்களுக்கு தமிழ்ச்சனத்தில் அக்கறை இல்லை..., வெறுப்போடு வெளிப்படுகிற குரல் ஒரு கதாப்பாத்திரத்தின் குரலாக அல்ல ஒரு சமூகத்தின் குரலாகத்தானிருக்கிறது. அவர்களின் வீட்டிற்கு அருகிலேயே குண்டு விழுகிறது. வாசகியின் புருஷனுக்குக் காயம்படுகிறது, குழந்தை அப்பாவைக் கேட்டு போவதற்கான வேதனையில் கடவுள் வந்தாஸ்கூட இங்கு நிர்வாணமாகத்தான் நிற்க வேணும், செத்த பிரேதமும் எழுந்து நிற்க வேணும்.... சோதிகப்படுதலில் இருக்கும் ஒரு பெண்ணின் வருகையில் போலீஸ் வெவ்வேறு முகாம்களுக்காய் புருசனையும் பொண்டாட்டியையும் பிரிக்க நாங்கள் ஒரு குடும்பமென பிரிக்காதிருக்க கதறுகிறாள்.

எதுவும் முடியாதென்றாகும்போதுகூட அவள் அங்கிருந்து தப்பித்துப் போகிறவளாயில்லை மனம் முழுக்க நம்பிக்கைகளுடன் வன்னி நோக்கி பயணப்படுகிறாள். இஸபல் ஆலண்டேவின் வாலிம்மை என்னும் கதைதான் இதைப் படிக்கையில் நினைவுக்கு வந்தது. அந்தக் கதைக்கு இருக்கும் இறுக்கமான மொழியைத் தவிர்த்துப் பார்த்தால் இரண்டும் சற்றேறக்குறைய ஒரேவிதமான அதிர்வை உருவாக்குபவைதான்.

இப்படி நிரகதியற்று வாழ்வதிலும் சொந்த நிலம் மீதான இந்தக் கதைகளின் பாத்திரங்கள் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கையும், உறுதியும் அலாதியானது. குழந்தையின் படிப்பு அவசியம், அதைவிடவும் அவள் சுதந்திரமாய் இருக்க வேண்டிய அவசியமென

சொத்துக் கதையின் கஜன் சொல்கிறான். இப்படி எல்லோருக்குமே வாழ்தலை விடவும் முக்கியமாய்த் தெரிவது எப்படி வாழ்வது என்பதுதான். சொந்த நிலத்தில் வாழமுடியாது புலம் பெயர்ந்து வாழ்கிறவர்களின் துயரையும் பேசாமலில்லை இக்கதைகள். போகிற போக்கில் உரையாடல்களில் அது சொல்லப்பட்டாலும் உரைக்காமலில்லை.

பெரும்பாலானவைகளும் பெண்களை மையப்படுத்தியே பேசினாலும் அக்கதைகள் அவர்களை சமூகத்தின் அழுத்தமான பிரதிநிதிகளாகவே முன்நிறுத்துகிறது. தெய்வங்கள் கூட எங்கட சனத்தை, சந்ததியை ஏமாத்திப் போட்டுதே... என லதா புலம்புவதை வழக்கமானதொரு புலம்பலாய் பார்க்க இயலவில்லை. இவ்வளவு நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியிலும் சாதிய இறுக்கம் கொண்டதாய் ஈழமிருப்பது விளங்கமுடியா முரண்.

இன்றும்கூட பெரும்பாலானவர்களின் படைப்புகளின் வழியாய் சாதியத்தின் தீவிரத்தைப் பார்க்கிற பொழுது தமிழ்ச்சமூகம் எதிலெல்லாம் தனது சக்தியை வீணடித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பது வருத்தமளிக்கிறது. நிம்மதியா வாழவும் விடாதுகள், சாகவும் விடாதுகள்.... அதுதான் எங்கட இனம்.... சகமனிதனின் மீதான கரிசனம் என்பதையும் மீறி ஒரு சமூகம் எவ்வளவு தீவிரமாய் சாதியத்தால் பிணைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

ஒரே மாதிரியான கதாப்பாத்திரப் பெயர்கள், மிகச்சாதாரணமான மொழி, கதைகளை சொல்வதில் ஒருவிதமான பழக்கப்பட்ட தன்மை எல்லாமும் கொஞ்சம் வாசிப்பை மெதுவாக்கினாலும் இக்கதைகள் கொண்டிருக்கும் வீர்யத்தினால் தனித்துத் தெரிகின்றன. என்னதான் முக்கியமான விசயங்களைப் பேசினாலும் ஒரு கதை சொல்லப்படுவதற்கான மொழி கொஞ்சம் முக்கியமானதுதான். சொல்லும் முறையில் ஒரு கதை இன்னும் வலுவடையும் என்பதற்கு எவ்வளவோ உதாரணங்கள் நமக்கு இருக்கின்றன. வாழ்க்கை எல்லாம் சேர்ந்ததாகத்தான் இருக்கிறது, நேசம் துரோகம், நம்பிக்கை அவஸ்தை எல்லாவற்றின் பின்னாலும் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் கதைகளின் வழியாய் நாம் நமக்குத் தெரிந்த சிலரை அறிமுகப்படுத்தும் பொழுது அதனை வாசிக்கிறவன் விருப்பத்தோடு குடுக்க வேண்டியதும் அவசியம் தானே. துயர்களுக்குள் வாழும்போதுதான் வாழ்வின் புதிர்க்கணங்கள் பிடிபடுகின்றன. அதனை பதிவுசெய்ய முனைகிற சிலருள் ஒருவராய் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் தாமினியின் அடுத்தடுத்த கதைகள் இன்னும் சிறப்பானவைகளாய் இருக்குமென்கிற நம்பிக்கை இதனை வாசித்து முடிக்கையில் ஏற்படுகிறது.

**"விரயன்" கவிதைகளுடனும், அன்வெயத்வத
இலங்கை வாசகர்கள் துற்படுத்தியதில்லை**

எஸ்.வி.பி. சேனா

- சமுதாயம்

விரயன்வழி சமூகத்திலிருந்து முதல்முதலில் வெளியே வந்து உரிமை
களை உணர்ந்தியவர் நீங்கள் தானா? அந்த சமுதாயத்தின் முன்னோடியாக
இருந்தீர்களா? தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்திலிருந்து உயர்ச்சி பெற்ற
ருக்கிறீர்கள், ஆனாலும் இந்தியா வரை வந்து கல்வி கற்றிருக்கிறீர்கள் இந்த
எழுச்சி உங்களுக்குள் எப்படி வந்தது?

இல்லை, உயர்மையாக எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாக இருந்தவர் ஒருவர். அவர்தான்
முதல்முதலாக விரயன்வழித் தமிழருடைய பிரதிநிதியாக இலங்கை
நாடுவாழ்ந்ததில் தியமன் எம்.பி. அவை உடனையற்றிய எம்.சி.
சம்பாநாயகம். 1956-ம் ஆண்டு S.W.R.D பண்டாரநாயக்காவும் இவரும்
நண்பர்கள், S.W.R.D பண்டாரநாயக்கா விரயன்வழித் தமிழர்களுக்கு

ஒரு பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காக இவரை செனட்டே போட்டியிட செய்தார். கொண்டஸ் பண்ணி 0.2 வோட்டில் தான் தோத்தது. அந்த 0.2 ஆரால தோத்தது என்றால் முஸ்தபா வோட் அடிக்க வரவில்லை. இந்த தோல்விக்கு பிறகு, இந்த மாக்கிய வாதிகள் வந்திடுவார்கள் என்று சுதாகரிச்சுக் கொண்டு தான் தமிழரசுக் கட்சி ஜி.நல்லையா என்பவரை தங்களுடைய எம்.பி. ஆகத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள் இவர்தான் முதல் சிறுபான்மைத் தமிழன். அதுக்கு முதல் இருந்த ராஜேந்திரா 1948 ல் சென்றிற்கு போனவராக்கும்.

எம்.சி. சுப்ரமணியமும் அவரை சார்ந்தவர்களும் மாக்கியவாதிகளாக இருந்தது மட்டுமல்லாமல் சமூக குறைபாடுகளை நீக்கி உரிமைகளை போராட்ட ரீதியிலே வென்றெடுக்க வேண்டும் என்ற கொள்கைப்பாட்டினை உடையவர்களாயிருந்தனர். அவர்தான் அந்தக்காலத்தில் வில்லாண்டி மயானத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழருடைய சுவங்கள் எரிக்கப்படக் கூடாது என்பதற்கு எதிராக, இல்லை அந்த இடத்தில் எரிப்போம் என்ற இயக்கத்தை நடத்தியவர். வேளாளர் அந்த பிரேதத்தை கொண்டு போனவர்களைச் சுட்டவர்கள். இவை எல்லாம் நடந்த போது நான் மாணவனாய் இருந்தனான்.

சிறுபான்மையினத்தவரெல்லாம் ஆங்கிலக் கல்வி பெறவேண்டும் என்றும் ஆங்கிலக் கல்விக்காக ஒரு சங்கத்தை நடத்தினார்கள். அந்த சங்கத்திற்குப் பேர் 'சன்மார்க்க வாலிபர் சங்கம்.' இதன் மூலம் நூலகம் வைத்து நடத்தினார்கள், விளையாட்டுப் பயிற்சிகளும் அளிக்கப்பட்டது. மாணவர்களுக்கு இலவசமாக ஆங்கில வகுப்புக் கொடுத்தார்கள், மாணவர் தேர்ச்சிக் கழகத்திலே பேச்சுப் பயிற்சியும் கொடுத்தார்கள். அன்று பெற்ற அந்தப் பயிற்சியினால் தான் இன்றும் நான் பேச்சாளனாகப் பெயரெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அதுமட்டுமல்லாமல் அவர்கள் எங்களுக்கு எழுத்துப் பயிற்சி வரவேண்டும் என்று ஞானோதயம் என்ற கையெழுத்துப் பிரதி நடத்தினார்கள். அந்த ஞானோதயம் என்ற கையெழுத்துப் பிரதியில் தான் என்னுடைய முதல் ஆக்கங்கள் வந்தன.

இந்த எம்.சி.சுப்ரமணியம் ஆரெண்டா எங்கட அக்காட புருசன். இயக்கங்கள் நடத்தும் போது அவர் அக்காட புருசன் அல்ல. எங்கட வீட்டிலிருந்து 4 வீடு முன்னால் அவருடைய வீடு. இவருடைய உதவி பல பிள்ளைகள் முன்னேறக் கூடியதாக இருந்தது. அதுக்கு முன்னாலையும் எங்கட சமூகத்தில் இருந்து படிச்சவர்கள் இருக்கிறார்கள். சேவியர், முதலியார், இராயேந்திர ராமுடைய பிள்ளைகள், இவை எல்லோரும்

கத்தோலிக்கர்களாவும் அந்த கத்தோலிக்கர்களால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு கல்வி கற்பிக்கப்பட்டு, கொழும்பிலே உத்தியோகம் பார்த்தவர்களாவும், கொழும்பிலே உத்தியோகம் பார்த்ததினால் கொழும்புச் சூழலிலே அந்த யாதி இல்லாதபடியாலும் அவர்களுடைய பிள்ளைகள் படித்து முன்னேறி. லொக்ரராகவும், வழக்கறிஞர்களாவும் வந்தார்கள். ஆனால் யாழ்பாணத்தில் இருந்து ஒரு இயக்கமாகத் தொடங்கினது பலாலிறோடல தான்.

உங்கட திருமணத்தில் இது சம்மந்தமான பிரச்சனைகள் ஒன்றும் வர வில்லையா?

வந்தது!

என்னுடைய மனைவி இருமரபும் தூயவேளாளர். இது அவவுக்குள்ள பெருமை. இதெல்லாம் தெரிந்தும் என்ன விரும்பினதும், நான் அவவ விரும்பினதும். அவவுடைய தம்பி என்னட்ட படிச்சுக் கொண்டிருந்தவன். தகப்பன் இத தெரிஞ்சு கூப்பிட்டு என்னட்ட பல கேள்விகள். வலு மரியாதையாகவும் அன்பாகவும் தான் அவர் சொன்னார். ஒரு பெண்ணை ஆண் நேசிக்கிறது தவிர்க்க முடியாமல் ஏற்படுறது தான். தப்பில்லை, ஆனால் கலியாணம் எண்டேக்க நாங்கள் ஒத்துப்போக முடியாது சமூகச் சூழல்கள் இன்னும் மாறாமல் கிடக்கு. யாதி காரணமா நீங்கள் என்ற பிள்ளையோட தொடர்ந்தும் பழகிறது விரும்பதக்கது அல்ல என்றார். நீங்கள் ஆர் பெத்த பிள்ளையே தெரியாது என்றார் அவா அடுத்த றுமில் இருந்து இதெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தவ.

நான் அடுத்த நாள் இவவ சந்திச்சபொழுது அவயள் சொன்னா என்ன நான் உங்களைத்தான் கட்டுவன் எண்டா. அவயள் சொன்னா என்ன இவயள் சொன்னா என்ன எண்டுறதல்ல நியாயம். கட்டுறது எண்டா இண்டைக்கு கட்ட வேணும் எண்டன். வா எண்டு அப்பிடியே போய் றிஜிஸ்ரர் பண்ணிட்டம் .

இப்பிடி நடந்தோண்ண அவவேட அப்பாவும் ஒரு அண்ணாவும் விவேகமா சிந்திச்ச இவங்கள் ஓடிப்போயிட்டாங்கள் எண்டு எல்லாரும் கேவலமா பேசுவினம், யாதிய விலக்கிட்டுப் பார்த்தா இவனப் போல நல்ல மாப்பிள கிடைக்குமே எண்டு விவேகமா சிந்திச்ச உடனேயே கூப்பிட்டு அன்று பின்னேரமே றிசப்சன் வைச்சவே.

ஆனா இப்பிடி றியாக்சன் பண்ணக்கூடிய தன்மை யாழ்பாணத்தில் இல்லை அது வெட்டுப் பகை, குடும்பப் பகையில் தான் முடிஞ்சிருக்கும்.

யாழ்ப்பாணம் உங்களை ஒதுக்கியதாகவும் மட்டகளப்பு உங்களை அரவணைத்துக் கொண்டது எனவும் கூறியிருக்கிறீர்கள். மிகத் திறமை வாய்ந்த எழுத்தாளனான உங்களுடன் இது சாத்தியமா? இதை எப்படி நியாயப்படுத்துகிறீர்கள்

நான் பட்டதாரியா வந்தபோது கிறிஸ்தியன் கல்லூரியின் அதிபரும் உப அதிபரும் மிக, மிக சிபாரிசு பண்ணினவை. என்னுடைய சேவை மிகப் பயனுள்ளதா இருக்கும் என்றும், கிறிஸ்தவ மிஷனெறிகள் நடத்தக்கூடிய பாடசாலை யிலே எனக்கு ஆசிரியர் பணி குடுக்க வேணும் என்றும். எனக்கு தந்திருக்க வேண்டியது சென் ஜோன்ஸ், ஆனா அவர்கள் என்னுடைய சாதிய மணந்து பாத்திட்டு வேணாமெண்டிட்டினம் அப்புறம் யூனியன் கொலிச், இப்பிடி விலக்குப்போசன். என்னுடைய தகுதி எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக் கொண்டபோதிலும் யாதிய வைச்சு புறக்கணித்தாங்கள், கடைசியாக ஊர்காவல் துறையில் சென் அன்ரனீஸ்ல படிப்பிக்கப் போனன் அங்க என்னை சாதி தெரியாமல் தான் எடுத்தவங்கள். அப்புறம் சாதி தெரிந்ததும், மாணவர்களை கொண்டுவிச்சுக் கூட எனக்கு கேவலங்கள் செய்விச்சவே. இது நான் எனக்கு தந்த வரவேற்பு எண்டுறதா? அதனாலே தான் நான் கம்பனைக்கு போனனான். அங்க இருந்து மட்டக்களப்பு போனனான். பொந்துவில் மற்றும் திருகோணமலை மற்றும் எந்தவொரு முஸ்லீம் கிராமத்திலும் சரி, தமிழ் கிராமத்திலும் சரி என்னட்ட படிச்ச மாணவன் எண்டு பெருமையா சொல்ல ஒருத்தனாவது இருப்பான். இந்த அரவணைப்பு ஏன் எனக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் கிடைக்கவில்லை. அதற்கு பிறகு 70களில் ஆலயப் பிரவேசம் நடந்த பிறகு இந்துக் கல்லூரியில் கூட என்னுடைய சமூகத்தில் இருந்தவே ஆட்சி செய்தவே. ஒண்டு அறியவேணும் இந்து மரபை பேணுவதில் முன்னணியில் இருக்கக் கூடிய பரமேஸ்வராவில் முதல்முதலில் சேர்க்கப்பட்டவன் நான்தான்.

பிறகு என்னுடைய சொந்த வீடுபோல நான் குறும்பசிட்டிக்கு போய் வந்தன், கனகு செந்திநாதன் ஈழ கேசரி பொன்னையா, ஈழகேசரி செபாரெட்ணம் நாடகக் கலைஞர் எ.டி. பொன்னுத்துரை, கவிஞர் கந்தவனம் பொன்கொண்ட இடம் அதற்குமேல் நல்லூர் சம்மந்தன் யாழ்ப்பாணம் தேவன் எல்லாரும் என்னுடைய நண்பர்களாயும், தங்களுடைய வீட்டில் கூப்பிட்டு விருந்து தருவதை கௌரவமாக நினைச்சு வாழ்ந்தவே. இது நான் எழுத்தாளனா வந்து எல்லாராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அந்த நிலையில்தான். நான் என்ற காலை ஊண்டி வளர வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தின் போது இது எனக்கு கிடைக்கேல்ல. ஆனா யாழ்ப்பாண மண்ணைநான் நேசிச்சனான். இப்ப யாழ்ப்பாணம் மாறிப்போச்சு எண்டது தான் உண்மை.

“நானொரு காட்டானாய் இருப்பதில் பெருமைப்படுகிறேன்” அதே போல் அப்பையா ஒரு காட்டு மனிதர் என்று அப்பா அடிக்கடி சொல்லுவார் எனவும் பொன். அநுர வரலாற்றில் வாழ்தலில் மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறார். “தமிழ் ஒரு காட்டுமிராண்டி மொழி” என பெரியார் கூட கூறியிருக்கிறார். இதில் “காட்டு மிராண்டி மொழி” “காட்டான்” என்பதெல்லாம் எதை அர்த்தப்படுகிறது?

காட்டான் என்பதின் அர்த்தம் போலி வேடங்கள் போடாமல் சுயமாக வாழ்வது. சுயமாக வாழ்வதைப் பற்றி அவமான உணர்களும் இல்லாமல் நான் நினைத்த மாதிரி உகந்ததைச் செய்து வாழ்வது. காட்டு மனிதன் இயல்பான வாழ்க்கையோடு, நல்ல உறவுகளோடு இருப்பான். நல்ல உணவுகளை உண்பான், சமூக அக்கறையுடையவன் மானிட நேசிப்புடையவன். மற்றவர் அது சொல்லுவார் இது சொல்லுவார் என்று தன்மைகள் அற்று நினைத்ததைச் செய்து வாழ்வான்.

என்னுடைய அப்பருக்கு அயல் அட்டையில் பட்டப்பேர் “பேக்கர்.” பேக்கர் எண்டால் முட்டாள் தனமா பேசுற மனுசன். ஏன் முட்டாள்தனமா பேசுறதெண்டால் அவருக்கு என்ன தோணுதோ அதைச் சொல்லிப் போடுவார். அதைச் சொல்லும் பொழுது அதன் விளைவுகள் பற்றிய எந்தவிதமான அக்கறையும் இல்லை. அதேபோல் உணவு வகைகளில் கூட அவருக்கு சில சமயம் அவிச்ச சாப்பிட விருப்பமில்லை, கூட்டுச் சாப்பிடுவார். அது எனக்கும் பிடிச்சுக் கொண்டது. ஏனென்தா மற்றவரைப் பற்றிய அக்கறை இல்லாமல் தான் நினைத்ததைப் போல் ஒரு சுதந்திரத்தை அனுபவித்து வாழும் ஒரு வாழ்க்கை. நாகரீகமா சொல்லுறதா இருந்தா நிர்பந்தத்திற்கு அடிபணியா அதாவது அரசியலுக்கோ அதிகாரத்திற்கோ பணத்திற்கோ எதற்கும் சமரசம் செய்து வாழாத வாழ்க்கையே காட்டானுடைய வாழ்க்கை.

ஆனால் ஆர் ஒத்துக்கொண்டாலும் இல்லாட்டியும் இன்று வழக்கிலுள்ள அத்தனை மொழிகளிலுமே சில இலக்கியங்களுடன் நீண்ட காலமாக வாழும் மொழி தமிழ் என்பதில் வேறுபாடான கருத்து உலக அறிஞர்கள் மத்தியில் இல்லை. ஆக பண்டித மொழியெண்டால் சீனம், ஹிபுரு, கிரேக்கம், லத்தீன், தமிழ். இந்த லத்தீன் கிரேக்க மொழிகளுடைய கலப்படமாகத் தான் பிரஞ்சு ஜெர்மன் ஆங்கிலம் போன்றன உருவாயின. ஆனால் லத்தீன் மொழியும், கிரேக்க மொழியும் செத்துவிட்டன.

ஹிபுரு மொழி 2000 ஆண்டுகளாக அழிந்து, இஸ்ரேல் வந்த பிறகு 1948ம் ஆண்டுக்கு பிறகு தான் எழுத்து மொழியாக அறிவியலையோ கலையையோ பகிர்ந்து

கொள்ளும் மொழியாக ஆக்கப்பட்டிருக்கு.

தமிழுடைய படைப்புக் கூறுகள் பற்றிய என்னுடைய பயணம் தொடங்கிய போது, பயணத்தின் ஒரு சங்க இலக்கியங்கள். புறநானூறு அகநானூறு போன்றவை மிகத் தொன்மையாக நமக்குக் கிடைத்தவை. அதை இயற்றிய பாணர்கள் அத்தனை பேரும் காட்டான்கள் அவர்கள் நகரத்திலே வாழ்ந்தவர்கள் கிடையாது. சேரியில் வாழ்ந்தவர்கள் அலைந்து திரிந்ததினாலே மானிடத்தின் மேன்மை தெரிந்த காட்டான்கள்.

இன்று நாகரிகம் வாய்ந்த இனம் என்று சொல்லப்படுகின்ற தமிழ் இனம் சிறுபான்மையானதும் முந்நூற்றொருவராக வந்து சேர்ந்தவர்கள் (சிங்களம்) பெரும்பான்மையானதும் எப்படி?

முக்கியமாக வட இலங்கையை மையமாகக் கொண்டு வாழ்ந்த இந்துக்கள் எந்தக் காலமும் ஐக்கியப்பட்டு வாழ விரும்பவில்லை. அவன் பள்ளன், அவன் வண்ணான் அவன் அம்பட்டன் என்று சாதியச் சொல்லி எல்லோரையும் வேகலப்படுத்திக் கொண்டு தானொரு மகத்தான புனிதமான வார்க்கம் உயர்ந்த என்ற நினைப்போடவாழ்ந்தது தான் தமிழனுடைய அழிவுக்கு காரணம். ஆனால் சிங்களவன் எந்த ஆக்களா இருந்தாலும் கலியாணம் கட்டிகொண்டு அவரடே வாழ்ந்தான் அவனுக்கு எந்த குற்றமும் இல்லை. இதனாலே நீங்கள் பார்த்துக்கொண்டு போனால் 14, 15ம் நூற்றாண்டில் சேரர் தமிழர் (மலையாளிகள்) சித்தவைத்தியர்களா வும், இராணுவ வீரர்களாவும், அதுமட்டுமல்ல கறுவாபட்டை உரிக்க கிறவர்களாவும் இலங்கைக்கு வந்து இருந்தார்கள். சினமன் என்ற காசுபயிர் செய்தபோது மலையாளத்திலே தான் அந்த பட்டையை உரிக்கக்கூடிய கெடிகாரர்கள் இருந்தார்கள். இங்க போனவர்கள் தான் சலாகம காஸற். கொலின் நாடிசில்வா சி.பி.டி சில்வா பாணந்துறை, களுத்துறை, அம்பாலங் கொடை இப் பகுதியில் வாழ்றவே எல்லாரும் சலாகம. இந்த சலாகம சிங்கள - மலையாளிகளே. இந்த மலையாளிகட்கு சிங்களப் பெண்களைக் கட்டி அவர்கள் சிங்கள வராயினர். அதே போல தவறணைகளில் கள்ளு சேர்க்க வந்தவன் மலையாள மலையாளிகள். மரம் ஏறுவது யாழ்ப்பாணத்தில் பார்க்க முடியாத ஒன்று தென்னிலங்கையில் பார்க்கலாம் யாழ்பாணத்தில் ஒவ்வொரு மரமாய் ஏறி இறங்கிக் கொண்டு போவார்கள், ஆனால் யாஎல அந்தப் பக்கங்களில் மரத்திற்கு மரம் கயிறு கட்டி ஏறுவார்கள் இது இலுக்குவாயிருக்கும். இதை செய்யகிறவன் மலையாளி, இந்த மலையாளி அங்கேயே பெண் கொண்டு

வாழ்ந்தவர்கள் தான் இன்று இலங்கையில் இருக்கக்கூடிய துவ்வாவ காஸ்ந் என்ற சிங்களவர். அதேபோல நாயக்க மன்னர்களுடைய காலத்தில் கண்டி அரசர்களோட அவர்கள் சம்மந்தம் வைத்து அரசாண்டார்கள் கண்டியினுடைய கடைசி அரசன் கூட தமிழன்.

இவர்களுடைய சந்ததிகள் யார்? அதாவது இந்த ராஜ குடும்பத்தை சேர்ந்த நாயக்க வம்சத்தை சேர்ந்த தமிழர்கள் எங்கே இப்பொழுது? அவர்கள் தான் மலைநாட்டுச் சிங்களவன் அப்பசவாகம, தூவ்வாவ, மலைநாட்டு சிங்களவன் அப்புறம் என் கண்முன்னால் நடந்தது முனீஸ்வரம் தொடக்கம் புத்தளத்தில் இருந்து கற்றாள வரை யாள எல்லா இடத்திலையும் இருந்தவர்கள் மீன்பிடி சமூகத்தை சேர்ந்தவர்கள் கறவான்கள், தமிழ் நாட்டில் இருந்து போய் குடியேறினவங்கள். பிறிட்டிசார் காலத்தில் கூட இந்த சிலாப பகுதியில் பங்குதந்தையாக இருந்த கத்தோலிக்க குரு தமிழ். தமிழ்தான் மொழி சிலாபம் நீர் கொழும்பு யாள புத்தள பகுதிகள். இன்று இவ்வளவும் சிங்களப் பிரதேசமா மாறினது எப்பிடி?

எங்களோட ஆரம்பத்தில் அச்சுக் கலையில் மிக்ககெட்டிக்காரன் உழைச்சுக் கொண்டிருந்தவனின் பெயர் நெல்சன். ஒரு தடவை ஒரு சிங்களனின் மனிசி பார்க்க வந்தார். வந்து போனதும் பிறகு ஆர் அண்டு கேட்டா என்ற அக்கா, என்ன செய்யிறா என்றால் சிங்களிஸ் ரெயின் ரீச்சரா இருக்கிறவாம். புரியுதாமா, மேலும் மேலும் அரசியல் நெருக்கடிக்களுக்கு முகம் கொடுக்க முடியாமல் இந்த மேற்கு இலங்கையில் வாழ்ந்த தமிழ் கறவான்கள் சிங்கள கறவான்களான மாறினார்கள். சிங்கள இனம் வந்தான் வரத்தான் போனான் இருந்தான் எல்லாரையும் தழுவி தனக்குள் இழுத்துக் கொண்டான் ஆனால் தமிழ் இனம் தன்னுடைய சொந்த இனத்தையே தன்னிலிருந்து வேறுபடுத்தி புறக்கணிச்சு கொண்டது. ஆனப் படியாத்தான் 700 பேர் வந்த ஒரு இனம் பெரும்பான்மையா மாறினதும் இந்த நாகரீகம் வாய்ந்த மணிபல்லவத்திலேயும் கலனிலேயும் சாம்ராஜ்யங்கள் நடத்தியவர்கள் சிறுபான்மையா மாறியிருக்கிறார்கள். உண்மையாக தமிழன் தன்னை ரொம்ப ரொம்ப ஆத்ம பரிசோதனை செய்ய வேண்டும். இப்ப கனடாவில் ஒஸ்ரேலியாவில் வெள்ளைக் காரங்களோட நாட்டில் தமிழருக்க ஒரு கனியாணம் எண்டு வந்தா, முதல் அவன் என்ன சாதி இதுதான் முதல் கேள்வி. எவ்வளவு கேவலமம்மா அடி உதைவாங்கி அகதியா போய் அங்க இருந்து கொண்டு அவன் என்ன சாதி என்றாங்கள்.

உங்களுடைய காலப்பகுதியில் பெண் எழுத்தாளர்கள் அவர்களுடைய இலக்கிய ஆர்வம், இலக்கிய செயற்பாடுகள் எப்படியிருந்தது?

எங்களுடன் சேர்ந்து ஒரு அத்தியாயம் எழுதிய குறமகள், இவ வள்ளிநாயகி ராம லிங்கம் தற்பொழுது கனடாவிலே வசிக்கறா அதுமட்டுமல்லாமல் நிறைய நாடகங்கள் எழுதியிருக்கிறா இவருடைய பங்களிப்பு தடம் பதித்தது. மற்றது யோகா பாலசந்திரன், அன்னலட்சுமி, இரண்டு பேரும் பத்திரிக்கையோடு தொடர்பு பட்டிருந்தார்கள் இந்த பத்திரிக்கை தொடர்பு இருந்ததாலே இவர்கள் இரண்டு பேரும் நிறைய எழுதினார்கள். குறிப்பாக யோகா பாலசந்திரன் பெண்ணியவாதியாக இயங்கினார். இதைவிட மட்டகளப்பிலே மணூர், அசோகா, இவர் நிறைய சிறுகதைகளை எழுதியிருக்கிறார். எனக்கு கொஞ்சம் முந்தின காலத்தில் ஆனால் சமகாலம் எண்டும் சொல்லலாம். பாலேஸ்வரி என்று திருகோணமலையிலே இருந்தார். மட்டக்களப்பிலே மணூர் அசோகாவைத் தவிர கட்டுரைகள் எழுதுவதன் மூலம் தன்னை ஒரு பேராசிரியராக காட்டிக்கொண்டிருக்கிறார். சித்திரலேகா மௌனகுரு மலைநாட்டிலே இரண்டு மூன்று பெண் எழுத்தாளர்கள் இருந்தார்கள். 70களின் பிற்பகுதியிலே நான் அன்னியப்பட்டு போனாதால் எனக்கு அவர்களைத் தெரியாது. ஆனால் அண்மைக் காலத்திலே நிறைய பெண் எழுத்தாளர்கள் கவிஞர்கள் வந்திருப்பதாக அறிகிறேன்.

உங்களுடைய காலத்தை அடிப்படையாக வைத்து ஈழ இலக்கிய தலைமுறைகளை கட்டம் கட்டமாக பிரிக்கலாம். இங்கு ஏற்பட்ட இலக்கிய மாற்றங்கள்?

56க்கு முற்பட்டகாலம், 56க்கு பிற்பட்டகாலம் என்று கூறலாம், 56 க்கு முற்பட்ட காலம் ஆங்கிலேயோர்களுடைய ஆட்சிக்காலம் என்று கூறலாம். 48ம் ஆண்டிலே சுதந்திரம் அடைந்த போதிலும் கூட 56 வரைக்கும் ஆங்கில ஆட்சியின் ஒரு நீட்சி போலதான் காரியங்கள் நடந்துகொண்டிருந்தது. அப்போது தமிழ்நாட்டு பத்திரிகைகளுடைய ஆதிக்கம், ஆங்கிலம், கற்றவர்கள், தமிழ் கற்றவர்கள் என்ற வேறுபாடு தமிழ் இலக்கியத்தைப் பேராசிரியர்கள் பண்டிதர்கள் முன்னெடுத்துச் சென்ற காலம், பின்னர் மணிக் கொடி பரம்பரையின் எழுச்சியினாலும் ஈழ கேசரி, வீரகேசரி போன்ற பத்திரிகைகளின் பிரசுரத்தாலும் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தோன்றினார்கள். மணிக் கொடி பத்திரிகையின் எழுச்சியினாலே நம்மளுக்கும் ஒரு பத்திரிகை தேவை என்று இளைஞர்கள் சேர்ந்து மறுமலர்ச்சி பத்திரிக்கையை துவங்கினார்கள்.

இதை சுருக்கமாக குறியீடாக மறுமலர்ச்சி காலம் என்று சொல்லலாம், மறுமலர்ச்சி என்ற பத்திரிகையை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிறுகதை வடிவங்களிலே எழுதத் தொடங்கினார்கள். மும்மூர்த்திகள் என்று சொல்லப்படுகிற சம்மந்தன் வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர்கோன் கதைகள் மகத்தாவையாக தரமானவையாக, அதன் நீட்சியாக அ.சி. முருகானந்தம், கு.ந. கந்தசாமி போன்றவர்களும் எழுதினார்கள். எல்லாம் வந்தபொழுதும் கூட ஆங்கிலேருடைய ஆட்சிக் காலத்திலே எவ்வாறு தமிழ்நாட்டிலிருந்து பத்திரிகைகள் வந்தன, அவையுடைய தாக்கங்கள் அவையுடைய தொடர்புகள் இவைகளினாலும் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்கள் அங்கே படையெடுத்து வந்து அவர்களுடைய போதனைகளாலும் பெரிதும் இருந்தது.

இதே காலகட்டத்தில் நாங்கள் சின்னொரு நிகழ்வாக சொல்லவேண்டும் சுதந்திரன் பத்திரிகையை சுதந்திரன் பத்திரிகை ஆரம்பத்தில் தமிழ்காங்கிரசினுடைய ஏடாக இருந்தது. பிரஜா உரிமையை பறிக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து. செல்வநாயகத்தின் தமிழரசுக் கட்சியின் உரிமைக் குரலாக இந்த சுதந்திரன் பத்திரிகை இருந்தது. எனவே சுதந்திரன் பத்திரிகையிலே தீவிரமான தமிழ் எழுச்சிகட்டுரைகள் பிரசுரிக்கப்பட்டன. இன்னொரு வகையில் சொன்னால் திராவிட கழகத்தின் ஒரு சாயலாக இருந்தது. ஆனால் 1956 ம் ஆண்டு தனிச்சிங்கள மகதா கொண்டு வரப்பட்ட போது தமிழ் உணர்வு ஒரு புதிய பரிமாணத்தை அடையலாயிற்று. இதன்போது மார்க்சியவாதிதான் தமிழ் தேசியம் என்பது இல்லை அது தமிழ் இனவாதம். இனவாதத்தின் மூலம் எங்களுடைய மொழி உரிமையைப் பெறமுடியாது நாங்கள் சிங்களவர்களுடன் இணைந்து அவர்களுடைய முன்னேற்றங்களில் ஈடுபட்டு எங்களுடைய மொழி உரிமையைப் பெற வேண்டும் என்ற கோசம் போட்டனர். இந்தக் கோசத்தைப் பின்பற்றி வந்தவர்கள் தான் மார்க்சியவாதிகள் அப்போது தமிழ் சட்டம் பிமார் தமிழரசுக்கட்சியிலிருந்து வலகி மற்றவர்களையும் இணைத்துக் கொண்டு ஒரு பெரிய எழுச்சியை உருவாக்கினார்கள் அவர்களுக்கு ஒரு பெருமை இருக்கு. என்ன பெருமை என்றால் இரு மரபும் தூய வந்த வேளால குலம், என ஒன்றுமில்லாமல் பஞ்சையும் பாமரனையும் வண்ணான் எண்டால் என்ன அம்பட்டன் எண்டால் என்ன யாரயிருந்தாலும் தமிழர் எழுதலாம். என்று சொல்லி டானியல், ஜீவா போன்றவர்கள் மத்தியில், படிப்பில்லாவர்கள் மத்தியில் ஒரு எழுச்சியை உருவாக்கினார்கள் மார்க்சியவாதிகள். ஆன படியால் தான் நான் 56க்கு முன், 56க்கு பின் என்று ஒரு விசிபிளாக கூறினேன்.

56 ம் ஆண்டுக்கு பிறகு அது முற்போக்கு இலக்கிய காலம் என்றுதான் சொல்லுவன் ஏனென்றால் - மார்க்சியவாதிகள் தலைமைத் துவத்தை எடுத்துக்

கொண்டார்கள். அதை எடுத்துக் கொண்டதற்கு பிரதான காரணம் கைலாசபதி தினகரன் ஆசிரியராக இருந்தது. அதோட (1956 ம் ஆண்டிற்கு பின்னர் தான் சிங்கள மொழியில் கலை இலக்கியங்கள் முன்னெடுப்பதற்கும் வளர்ப்பதற்கும் ஊக்கங்கள் எடுத்தாளர்கள். சாகித்திய மண்டலம், கலைக்களங்கள், நாடகபோட்டிகள். கலைஞர்களுக்கு பரிசுகள் சிறந்த நூல்களுக்கு சாகித்திய பரிசுகள். ஆனால் இது சிங்கள மொழியை ஊக்குவிக்க செய்தபோதும் கூட தமிழும் ஒரு மொழி என்பதிலிருந்து விலகாத காரணத்தினால் தமிழ் ஒல்சோ எனப் போட்டு தமிழுக்கும் சேர்த்துக் கொடுத்தார்கள்.

அந்த ஊக்குவிப்பு முக்கியமானது. டொமினிக் ஜீவாக்கு, என்னுடைய ஆக்க இலக்கியத்திற்கு விருது குடுத்தது இதெல்லாம் கற்பனை பண்ண முடியாத ஒன்று. முன்னமே சொன்னதுபோல முற்போக்கு இலக்கித்தை முன்னெடுத்த முதாதையர்களிலே ஒருத்தன் நான். இந்த கொமினிஸ் கட்சியிலே முதலிலே சேர்ந்த மாக்கிய எழுத்தாளன் நான். (1947)

அப்புறம் வளர்ந்து கொண்டே போகும் போது 60 ம் ஆண்டளவிலே சில முரண்பாடுகள் ஏற்படத் தொடங்கின. என்னுடைய நிலைப்பாட்டிலே என்னவென்றால் தமிழ் தேசியத்தை மறுதலிச்சு மாக்கியம் தனிய செயற்பட கூடாது.

மாக்கிய வாதிகள் சிங்களத்துடன் இணைந்து தேசிய இலக்கியம் தேசிய கலைகள் என்று சொல்லும் போது தமிழ் தன்னுடைய தனித்துவத்தை இழந்துவிடக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பு அதிகமாக உண்டு என முதலில் உணர்ந்தவர்களில் நானும் ஒருவன்.

சோவியத் இலக்கியம் சீன இலக்கியம் என்று சொல்லி இவர்கள் பெருசாக சொன்னபோது (சீன இலக்கியம், சோவியத் இலக்கியம் எல்லாத்தையும் முதல்ல கிடைக்கக் கூடியவாறு செய்த இடம் யாழ்பாணத்தில் பாரதி புத்தக சாலை அந்த பாரதி புத்தக சாலையின் 1வது மாணேஜர் நான்) சிங்களத்திற்கு சேவகம் செய்து வாழக்கூடிய அந்த நிலமை என்னை தனிப்பட்ட ரீதியில் பாதித்தது. 1956 ம் ஆண்டு முதன்முதலில் இனக்கலவரம் நடந்தது மடக்களப்பில் அம்பாறையில், இந்த சண்டைகளில் நானும் பங்கெடுத்தனான். ஆனபடியால் தான் தமிழினுடைய வேர்கள் எனக்கு அளவு கடந்த பற்று. அதுமட்டுமல்லாமல் மட்டகளப்பிலே உள்ள நாட்டார்பாடல்கள் காவியங்கள், அதற்கு மேலே அதில் உள்ள கவிதை வளம், போன்றவைவர்களுடைய இலக்கண ஆளுமைகள். தன்னகர ந வை எப்படிப் பயன்படுத்தலாம் என்பது பற்றிய என்னுடைய ஆய்வுக்கட்டுரையே மதுரையில் நடந்த தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டில் இடம் பெற்றது.

தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்களுக்கு உங்களுக்கும் உள்ள உறவுகள் எப்படி?

1952, 53ம் ஆண்டுகளிலேயே தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்களுடன் எனக்குத் தொடர்புகள் உண்டு. இந்தக் காலத்திலேயே தமிழ் நாட்டு பத்திரிகை சஞ்சிகைகளில் எனது ஆக்கங்கள் வெளிவந்ததினால் மாணவப் பருவத்திலேயே எனக்கும் இந்திய எழுத்தாளர்களுக்கும் தொடர்புகள் இருந்தது. அந்தக் காலத்தில் முகவை ராஜ் மாணிக்கம் என்று ஒருத்தர் இருந்தார். அவர் காலம் மாறிப்போச்சே படங்களுக்கு கதை வசனம் எழுதினது மட்டுமல்லாமல் பாடல்களும் எழுதியிருக்கிறார். இந்த முகவை ராஜ்மாணிக்கனார் பட்டுக்கோட்டை கலியாண சுந்தரத்திற்கு முன்னோடி இவர்தான் 1953ம் ஆண்டு “சாவு” என்ற நாடகத்தை ஒற்றைவாடை தியோட்டரில் அரங்கேற்றிய போது மனச்சாட்சி என்பதற்கு குரல் கொடுத்தவர்.

தமிழ் நாட்டுப் பத்திரிகைகளோடும் எனக்கு தொடர்புண்டு அப்புறம் 56ம் ஆண்டு கலைமகளில் எனதுகதையொன்று பிரசுரமாகியது, கலைமகள் ஜெகநாதன் அடிக்கடி யாழ்ப்பாணம் வருவார் அவரை நேரில் சந்தித்திருக்கிறேன்.

அசோகமித்திரன், ஜெயகாந்தன் ராமசாமி, சுஜாதா, அம்பை, சி.சு. செல்லப்பா, இவர் மிக நல்ல நண்பர் என்னோடு ஓரளவான எழுத்தாளர்களை எனக்குத் தெரியும் சிவசங்கரி, வசந்தி, மலன் போன்றவர்கள் தனிப்பட்ட நண்பர்கள் என்று கூடச் சொல்லலாம்.

“எஸ்.பொ. ஒரு பன்முகப்பார்வை இதை படிக்கும் போது எவ்வாறு உணருகிறீர்கள்?

நான் இதை அதிகமாகப் படிக்கிறதில்லை. ஏனென்றால் சில கட்டுரைகளை வாசிக்கும் போது மிகக் கூச்சமாக இருக்கிறது. அத்துடன் அந்தப் பார்வை ஒரு தசாப்த காலத்திற்கு முற்பட்ட காலப் பார்வை. அதுக்குப் பிறகும் எஸ்.பொ என்ற எழுத்தாளன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். மேலும் இலக்கியப் பார்வைகளும், இலக்கிய உழைப்புகளும் அதிகரித்துக் கொண்டன.

இலங்கையில் தமிழ் காலசார சின்னங்கள் வரலாற்று சின்னங்கள் எல்லாம் மாற்றப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது இது பற்றி.

இதுக்கு பதில் சொல்லுறது ஊகமாத்தான் சொல்லலாமே தவிர விவேகமா சொல்ல ஏலாது. உங்களுக்கு ஒன்று தெரியுமா? அந்த காலத்தல், யாழ்ப்பாணத்தில ஒரு அரசமரம் நிண்டுதெண்டால் அதில ஒரு சூலம் இருக்கும். (சூலம் - வைரவர்குறி) கிறிஸ்தவ அடையாளத்தை மேலே ஒடுக்கி விட்டது தான்

கவிதைகுலம். மிகப்பெரிய அளவில் நடந்த மதமாற்ற வன்முறைச் சம்பவம் மன்னாரைத் தளமாகக் கொண்டு பாதர் பிரான்சிஸ் சேவியரும்.

அவருடைய சீடர்களும் மேற்கொண்ட மதமாற்ற நிகழ்வு அந்த மதமாற்ற இயக்கத்திற்கு எதிர் வினையாக யாழ்ப்பாண மக்கள் போராடினார்கள். சங்கிலி மன்னன் இந்த கத்தோலிக்கராக மாறியவர்கள் எல்லோரையும் சங்காரம் செய்ததாக வரலாறு இருக்கு.

ஆனால் இந்த கலாசாரங்களையும் விழுமியங்களையும் கோலங்களையும் மீண்டும் கொண்டு வர முடியாத அளவிற்கு செய்து விட்டாலும், மீண்டும் மீளும். ஏனென்றால் இன்று ஆனைக்கோட்டையிலும் கந்தரோடையிலும் நெடுந்தீவிலேயும் எல்லா இடத்திலேயும் அகழ்வாராய்வுகளின் படி அந்த இடங்களில் எல்லாம் கண்டெடுக்கப்பட்ட அகழ்வாய்வு சான்றுகள் அனைத்தும் பௌத்த நாகரீகங்களை சொல்லியிருக்கு. ஆகவே ஒரு காலத்தில் யாழ்ப்பாண குடா நாடு முழுவதுமே பௌத்தம் இருந்திருந்தால் தான் இவ்வளவு பரம்பலாக பௌத்த நாகரீகச் சின்னங்கள் கண்டெடுக்கப் படமுடியும். அத்தோடு மகாவம்சம் சொல்கிறது சங்கமித்தை வந்த இறங்கிய இடம் மாதகல். அரச மரக்கிழையும் இங்கே தான் வந்து இறங்கியது. அங்கிருந்தே தென்பகுதிகளுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டது அப்படியானால் பௌத்த வளிபாட்டு தளங்களினூடாகத்தான் இந்தப் புனித மரம் போயிருக்க வேண்டும். எங்களுடைய ஆக மூத்த காப்பியம் சிலப்பதிகாரம். இதற்கு சமகாலத்தில் எழுத்தப்பட்ட நூல்தான் மணிமேகலை. மணிமேகலைக் காப்பியம் மணிபல்லவத்தை பற்றி கூறுகிறது. இது இருந்த இடம் நைனா தீவு என்று சொல்லுறாங்கள். ஆக இக் காவியம் தோன்றிய காலத்தில் பௌத்த மதம் இருந்தது தானே யாழ்ப்பாணத்தல். இல்லை என்று சொல்லப் போறாங்களா? இல்லை என்றால் நாங்கள் மணிமேகலைக் காப்பியத்திற்கு ஒரு நம்புதலும் கொடுக்காதவர்களாக இருப்போம். இப்படியாக பௌத்த சின்னங்களுடன் இருந்த யாழ்ப்பாணம் மாறி எப்படி மீண்டும் இந்து சின்னங்களுடன் வந்தது? இப்படி வரமுடியும் என்றால் மீண்டும் ஏன் எங்கட கலாச்சார சின்னங்கள் வரமுடியாது.

இப்படி நடக்கும் ஆனால் யுகத்திலே நான் பதில் சொல்லக் கூடாது. இந்த மனித வாழ்கையில் மிக முக்கியமான ஒன்று. சதகத்தன்மை. விழுந்தாலும் எழுந்து வேகமாய் நடப்பது. கருமேகங்களில் இருந்து திடீரென சொடுக்கினது போல மின்னல் விழுகிறது. இந்த சாதகமான எண்ணங்கள் தனிமனிதனுக்கு மட்டுமில்லை சமூகத்திற்கும் தேவை.

தர்மசிவராமுடன் உங்களுக்கு எப்படியான தொடர்புகள் இருந்தது இன்று கொண்டாடப்படுகிற “பிரமிள்” கவிதைகளுடனும், தாழ் சிவராமுடனும்

ஏன் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் அன்னியம் ஏற்பட்டது?

அன்னியத்தை இலங்கை வாசகர்கள் ஏற்படுத்தியதில்லை. அவராக ஏற்படுத்திக் கொண்டார். பிரமிளை எனக்கு சின்னொரு பையனாகத்தான் தெரியும், பிரமிள் கவிதைகள் எழுதிக் கொண்டிருந்த பொழுது மகாகவி திருகோண மலையில் வசித்துக் கொண்டிருந்தார். மகாகவியால் ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டவர்தான் பிரமிள் எந்தக் காலமும் அவர் தன்னுடைய வாழ்கையில் மகாகவி குறுக்கிட்டு தன்னை வழிநடத்தினதைச் சொல்லவே இல்லை. அதுக்குப் பிறகு அவர் ஒரு ஓவியராக உருவாக்கியிருந்தார். என்னுடைய முதல் உயிர் சிறுகதையின் பின் அட்டையில் வரையப்பட்ட படம் தர்மு சிவராமுவினால் வரையப்பட்டது. அடுத்தது தன்னுடைய பெற்றோரைப் பற்றிய எந்தத் தடமும் விடவில்லை திருகோண மலையிலே பிறந்தது என்பதைக் கூட அவர் அழித்துவிட்டார் தன்னுடைய வரலாற்றில்.

மகாகவியினுடைய படைப்புகளை பாதுக்கவில்லை அவற்றை வெளிக் கொணரவில்லை என ஒரு குற்றச்சாட்டை வைத்திருக்கிறீர்கள். இதற்கு நீங்கள் ஏன் முயற்சி செய்யவில்லை?

உண்மையாக நான் எத்தனையே தடவை சேரனிடம் நேரடியாகச் சொல்லி யிருக்கிறேன். இந்த முறை கனடாவில் சந்தித்தபோது கூட தன்னுடைய தகப்பனாருடையதை மிகப் பத்திரமாக பாதுகாத்து வைத்திருக்கிறார். இலக்கிய கடிதங்களை கூட. அதில் என் கடிதமும் இருந்ததெனக் கூறினார். அவை எல்லாம் முக்கியமானவை. அவை எல்லாம் வரவேணும். நான் என்பாட்டுக்கு சிலவற்றை போட்டன், பொருள்நூறு, குறும்பாவை, கண்மணியாள் காதை போன்றவை. சிலதை ஆரம்பித்துவிட்டு சில பிரச்சனைகளால் இடைநிறுத்தி வைத்திருக்கிறேன்.

ஆரம்பத்தில் மகாகவி மீது பெரிய அபிமானம் வைத்திருந்த ஒருவர் ரகுமான் ஆனால் பேராசிரியரான பின் அதே ஈடுபாட்டை அவருடைய படைப்புகளில் கூட காட்டவில்லை. இலங்கையில் இலக்கியத்தை பதவியில் இருப்பவர்கள் தங்களுடைய சுய நலத்திற்காகப் பயன்படுத்தும் கேவலமான நிலமையும் உண்டு. புலமைகள் உண்மையான முறையில் வெளிக் கொணரப்படவில்லை.

பொருத்தம்

—பி.கோ. சிவகுமார்

எனக்கோ நீ வேண்டும்
உனக்கோ என் பார்வை போதும்

என் தேவை உன் ஸ்பரிசும்
உன் தேவை என் குரல்

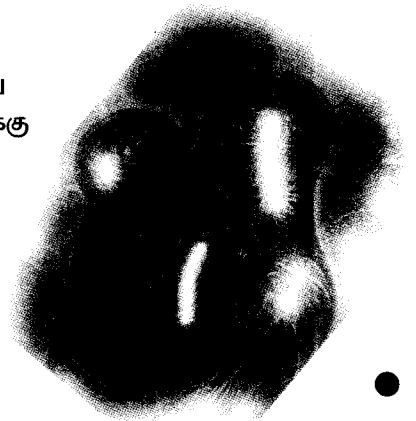
நாளும் நீளும் புணர்ச்சி என் கனவுச்சம்
நீளும் என் வாக்கியங்களில் உன் உணர்வுச்சம்

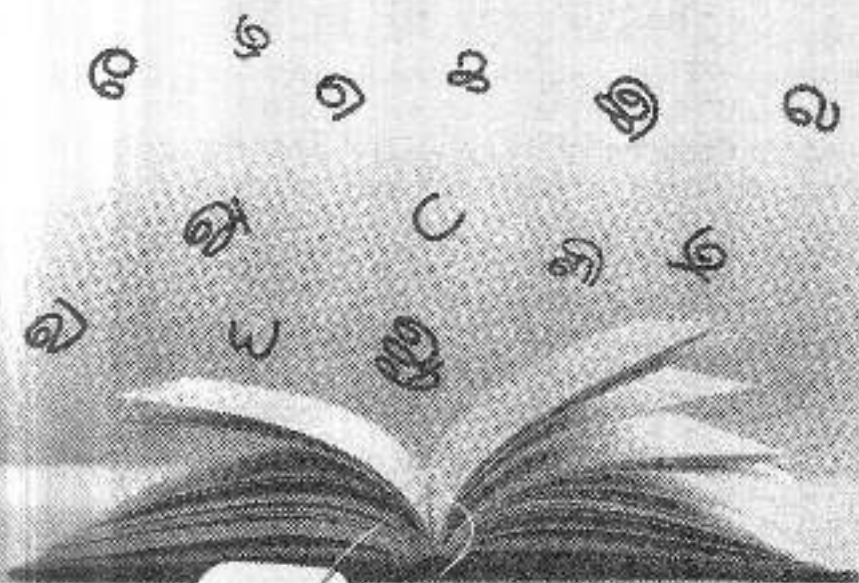
என் ஆசை உன்னுள் இறங்கி உன்னைத் தேடுவது
உன் ஆசை உன்னுள் இருந்தபடி என்னை உணர்வது

அவசரத்திலும் அவிழ்த்துன்னை உண்ண வேண்டுமெனக்கு
முத்தம் மட்டுமென்றாலேகூட முழுதிருப்தியுனக்கு

உடல்கள் உரசும் காமப்பரவசத்தில்
உன் யோனியும் ஸ்தனங்களும் சுரப்பதாய் என் கனவு
உன் சுரப்பிகள் வழியும்போது நீயுணர்வதோ
அழும் குழந்தைக்குப் பாலாட்டும் தாய்மையின் கனிவு

நம்முடல்கள் இசைந்தசைவதே
வெறிதரும் போதையெனக்கு
உடலுறவுகளின்போது உதட்டசைத்து
உன்னிடம் ஏதும் பேசவேண்டுமெனக்கு

செய்துக்கொடுங்கள்...

தங்க.கதிரவன் எம்.ஜி.எம்.எம்.

வழக்கறிஞர், நாகப்பட்டினம்

இலைபுதிர்காலக் குதிரைகள்

- மய்யமனோ

தொன்மைக் கட்டிடங்கள் பிறைந்த
நகருக்குள் நுழைக்கிறேன்

ஆதி மனத்தை நுகர்ந்தும்
அடையாளத் தெரியாது போன
தொல் குறுகள்ள சாட்சியங்களை
தடவிப் பரிசித்துக் கொண்டும்
நிலம் கிண்டும் தீவிரத்தோடு
உள்ளே புதுகிறேன்

சட்ட ஒலியங்களும்
நிற்கும் சினைகளும்
சொல்லிச் சொல்லி ஓயும் கவலைவை
அசைபோட்டவாறு நகர்ந்து
பூங்காவில் சரியும் என் முன்
நின்று படுத்திருக்கிறது
தெரு

இலைகள் உதிக்கும் மரங்களை
முடிக்காவிட பின்னும்
தீவித்தூடன் அலையும் காற்றின்
கைகளுக்குள் சிக்கித் தவிக்கிறது
இலையாதிர் காலமில்லா நாட்டில்
நிற்பதரிக்காய்ப்பட்ட உடல்

எழும்ப இலைகள் நூன்து
சிலம்பு நான்கு
நிறகு மண்ணிறழும்
போனால் பொதுது பச்சையும்
நன் நான்கு இலைகள்
பெலுதும்

பலா கொண்டு இலை ஒட்டி
செய்யப்பட்ட மரத்தை
வெய்யப்பறையில் நிறுத்துவேன்

நில்கள் வருவீர்கள்
என் வீட்டுக்கு
என்ன இது
மார் செய்தது
நல்லா இருக்கு
கா இளைகள் ஒட்டிமிருக்கலாம்

என்விடம் பதிலை இருக்கும்
எப்படிப் போல்

பால்கனியின் கல்லாடித் ததவுகள்
அறைந்து அணைத்து நிரம்பும்
காற்றையும்
அது அள்ளி வந்த
குளிரையும்
ததவின் வழி
பொட்டலங் கட்டிக் கொண்டு வரும்
உங்கள் வருகை
உங்கள் மீளவின் பின்
ஒட்டி அள்ளுவதற்கு சரியாக இருக்கும்
இலைகளையும்
குளிர்ப் பொட்டலங்களையும்

அந்தப் பின்னிரவில்
என் களவுகளில் முளைத்தெழும்
மரங்கள் இலைபுதிர்கள்
காற்றில் குளிர் இருக்காது

சிழிந்த பொர்வைகளால்
மடிந்துறங்கும் என்னை
மொட்டை மாடி நட்சத்திரங்கள் தாண்டும்

“மனிதர்ப்மனங்கள்”

— மன்னார் அமுதன்

“மியாவ்...”, “மியாவ்...” என்று இடைவிடாது கேட்டுக்கொண்டேயிருந்த சத்தம், சர்வதேசத்தைப் போல நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் கூடிக்கதைக்கும் எங்கள் மனிதாபிமானம் தொடர்பான உரையாடலை இடைநிறுத்த மரக்கதிரையிலிருந்து எழும்பி வந்து ஜன்னல் வழியாக வெளியே எட்டிப் பார்த்தேன்.

தன் அம்மாவை எங்கேயோ தொலைத்துவிட்ட, அழகான வெள்ளைநிறப் பூனைக்குட்டியொன்று எங்கள் வீட்டின் கீழுள்ள சீனாக் கிழவியின் வீட்டிற்கு முன் நின்று கத்திக்கொண்டிருந்தது. அன்று முழுமதி தினம். ஞாயிற்றுக் கிழமை மத்தியானம் எங்கிறதால ரோட்டுல பெருசா சனம் இல்ல. எங்கள் குடியிருப்பு புறாக்கூடு மாதிரி. சதுரம், சதுரமா கட்டப்பட்ட அடுக்கு மாடிமனை. எங்கட முதலாவது மாடி எங்கிறதால ஏறி இறங்க லேசு. பக்கத்துல, மேல, கீழ எண்டு நிறைய வீடுகள் இருந்தாலும் இரத்தம் மலிஞ்ச பூமி என்கிறதால யாரும், யாரோடும் பெருசா புழங்கிறது இல்ல. மனசுல ஓர் அழுத்தத்தோட வாழுற மக்கள், படியில பார்த்தா மட்டும் சிரிச்சுக்குவாங்க. எங்கட பக்கத்து வீட்டில ஒரு அம்மம்மாவும், அவட அம்பது வயசு மகளும் இருக்குறாங்க. கீழவீட்டில சீனாக்கிழவி தன் மகள், பேரப்பிள்ளைகளோட வாழுறா. அவ சின்னப்பிள்ளையா இருந்தப்ப சீனாவுல இருந்தாவாம், அதனால எல்லாரும் அவவ சீனாக்கிழவி எண்டு சொல்லுவாங்க.

“ஐயோ பாவம், அழகான வெள்ளைக் குட்டி” எண்டு நினைச்சுக் கொண்டிருக்கையிலேயே, தமிழ் தொலைக்காட்சியில் “நியூஸ் அலர்ட்” லோலோக சுத்திக் கொண்டு வரவும் சரியாக இருந்தது. பூனைக்குட்டியிலிருந்த கவனம் டீவியை நோக்கித் திரும்பியது. “இவன்கள், இந்த டீவியை வச்சுக் கொண்டு படுற பாடு. இந்த வீணாப் போன விளம்பரங்களையும், இதையும் தானே சுத்திச் சுத்திக் காட்டுறான்கள். ஒரு பாட்டையாவது முழுசாப் போடுறான்களா. டெலிபோன் கதைக்கிறப்போ சொல்லனடா தம்பி” என்று வசைபாடிக் கொண்டே பக்கத்து வீட்டு அம்மம்மா எழும்பினா. செய்தி போற நேரம் தான் அவக்கு இடைவேளை. அந்த நேரம் அவட அவசர, அவசியவேலைகளை முடித்துக் கொண்டு திரும்புபவும் நிகழ்ச்சி தொடங்க வந்திருந்து பார்ப்பது வழக்கம். அவங்கட வீட்டில டீவி இருந்தாலும், தனியா இருந்து பார்க்க அம்மம்மாவுக்குப் பிடிக்கிறதில்லை.

சிறுகனியூஸ் அலரட்டில வன்னியிலிருந்து வந்து குவியிர மக்களைக் காட்டுறப்ப கண்ணுக்குள்ள இருந்து முட்டக்கண்ணீர்த்துளி இரண்டு நிலத்தில விழுந்து தெறித்தது. தாயில் லாம, தகப்பனில்லாம, ஒவ்வொருத்தரும் ம ற்றொரு துணையையிழந்து, இழக்கிறதற்கும், தொலைக்கிறதற்கும் ஒண்ணுமில்லாத சீவன்கள் கை, கால்களை இழந்து கீழ கத்திக்கொண்டிருக்கும் பூனைக்குட்டி மாதிரி அனாதரவாய் நிக்கிறதப் பார்த்தா யாருக்குத் தான் துக்கம் தொண்டையை அடைக்காது. வன்னிப் பெருநிலத்தின் மக்கள் நிலையைக் கண்ட சனமெல்லாம் கதையைக் கதைத்துக் கொண்டு ரோட்டுல இங்கையும் அங்கையும் கூடிக் கூடிக் கதைக்குதுகள். பூனைக்குட்டியும் போறவார ஆக்களுக்கப் பின்னால இங்கையும் அங்கையும் கத்திக்கொண்டே ஓடித்திரிந்தது.

எங்கட மனிதாபிமானக் கதைகள் வன்னி மக்களையும் கடந்து, கடல் கடந்து எத்யோப்பியா வரை போய் முடிகையில் பூனைக்குட்டி உச்சஸ்தாயில் கத்திக் கொண்டிருந்தது. பின்னேரம் ஆறு மணியாயும் ஆயிட்டு. மின்னல் வெட்டோடும், இடிச் சத்தத்தோடும் அரசியல் நிகழ்ச்சியொன்று டீவியில தொடங்க வெளியில மழையும் தூறத் தொடங்கியது. அந்நிகழ்ச்சியில் “டிங் டாங்” சின்னத்தில் எலக்சன் கேட்ட பச்சோந்தி சேகர் சிறப்பு அதிதியாகக் கலந்துகொண்டு வன்னி மக்களுக்கு தனது நீலிக்கண்ணீரை சமர்ப்பணம் செய்து கொண்டிருந்தான். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அம்மா” 83 கலவர நேரம் பல தோட்டங்களை எரிச்சதுக்கு இவனுக்கு பரிசாக் கிடைச்சது தானாம் இந்த பதவி, பவுசெல்லாம். ஆடு நனையுதுன்னு ஏன் இந்த ஓநாய் அழுகுது?” எண்டு தன் வயிற்றெரிச்சலைக் கொட்டித் தீர்த்தா.

கடைசி வார்த்தையைக் கேட்டதும் மண்டைக்குள் பொறிதட்ட பூனைக்குட்டி நனையுதேன்னு எட்டிப் பார்த்தேன். தொப்பலா நனஞ்சு போய், எல்லாத்தையும் இழந்த தமிழ்ச்சனம் மாதிரி கூனிக் குறுகி களச்சுப் போய் நிக்ருது. கொஞ்சம் உசாரானதும், குட பிடிச்சுக் கொண்டு போற வாற ஆக்களுக்குப் பின்னால எல்லாம் கத்திக்கொண்டே ஓடித்திரியுது.

பொறுமையிழந்து படிகளில் இறங்கி ஓடிப்போய் சீனாக்கிழவியின் வீட்டிற்கு முன் நின்ற பூனைக்குட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டுவந்து மெதுவாகத் துவட்டி விட்டு, பாலைக் கரைத்துக் குடிக்கக் கொடுத்தேன். குட்டிக்கு பாலைக் குடிக்கக் கூடத் தெரியலை.

பால் முக்குக்குள்ள போக, கொஞ்ச நேரம் தும்மியது. மத்தியானத்திலிருந்து அது ஒண்டும் சாப்பிடாததாலயோ, இல்ல சுத்தியும் ஆக்களப் பார்த்த பயத்தினாலயோ தெரியல. இன்னும் சத்தமாகக் கத்தித் தொலைத்தது. பூனைக்குட்டியோடு மல்லுக் கட்டிக் கொண்டிருக்கையில் “டொக்... டொக்” என்று கதவு தட்டும் சத்தம் கேக்க முன்னறைக்குப் போய் திறந்து பார்த்தால், கீழவீட்டு சீனாக்கிழவி.

“வாங்க ஆச்சி, என்ன இந்த நேரத்தில்” என்றேன்.

“பூனைக்குட்டி வளக்கிறீங்களா மகன்?” என்று சகோதர மொழியில் கேட்டவாறே உள்ளே வந்தா. இவ கதைச்சது, குட்டிக்கு விளங்கியது போல கதவருகே கத்திக்கொண்டே ஓடிவந்தது. “நீங்க வளருங்க தம்பி, எங்களுக்கு ஒரு பிரச்சினையும் இல்ல. ஆனா இதைச் சத்தம் போட வேணாமெண்டு சொல்லுங்க, எங்களுக்கு இரவைக்கு நித்திரை கெள்ள முடியாது. அப்படிச் செய்ய முடியாட்டி வேறெங்கயாவது கொண்டுபோய் விட்டிருங்க.” என்று தொடர்ந்தாள்.

“என்னது பூனைக்குட்டி நாங்க வளக்குறோமா?” எனக்குள் எழுந்த கோவத்தை வெளிப்படுத்த முனைகையில், அம்மம்மாவும் என் கையைப் புடிச்சுச் சொன்னா “விட்டிடு மகன். இதுக்கு சாப்பிடக் கூடத் தெரியல்ல. எப்பிடிடா வளர்ப்பாய்”

மத்தியானத்திலிருந்து மனிதாபிமானத்தை பற்றி விளாசித் தள்ளிக் கொண்டிருந்த எனது நண்பர்களும் “ஓம் மச்சான்” என்று வழிமொழிய பத்திரமாகக் கீழே கொண்டு போய் வேறு இரண்டு பெரிய பூனைகளுக்கு அருகில் விட்டு வந்து ஜன்னல் வழியே பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன். ஒருபூனை மெதுவாக வந்து குட்டியை மணந்து பார்த்து, தன் நாக்கால் வருடிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே எங்கிருந்தோ பாய்ந்து வந்து வெறிபிடித்த தெருநாய் டக்கென்று குட்டியின் கழுத்தைக் கௌவி ஒரு உலுப்பு உலுப்பியது.

பூனைக்குட்டி, ஒரு சிறு குழந்தையின் குரலை ஒத்த ஓசையுடன் கத்தி ஓய்ந்தது. ஒரு கிழிந்த வெல்வெட் துணியில் சிவப்பு மையை ஊற்றியது போல கிடந்த அதன் உடலில் மெல்ல மெல்ல மூச்சு என் கண் முன்னால் அடங்கியது.

இப்போது மனிதாபிமானிகள் பலர் மழைக்குள் குடைபிடித்தபடியே பூனைக்குட்டியைச் சுற்றி நின்று தங்களுக்குள் மனிதாபிமானக் கருத்துக்களைப் பகிர்ந்துகொள்கிறார்கள். சீனாக் கிழவி “உச்” கொட்டிக்கொண்டே மேல்நோக்கிப் பார்த்தா. ஜன்னலருகே கண்ணீரோடு நின்ற என்னட்ட சொன்னா “மகன், நீங்க வளர்த்த பூனைக்குட்டி தான் எங்கட வீட்டுக்கு முன்னால செத்துக் கிடக்குது, இதை அப்புறப்படுத்துங்கள் என்று...”

டீவியில் மறுபடியும் “நியூஸ் அலர்ட்” லோகோ சுத்திக்கொண்டு வருகிறது

திக்கின் பயணத்தில்

மேகக் கலனூறிய தீஞ்சுவை மழைகள்

-பி.கு. சரவணன்

திக்கின் பயணத்தில்
ஒரு பாகையில்
அவ்வற்புதம் நிகழுமெனச்
சொல்லப்பட்டிருந்தது

மஞ்சிமம் யாதையும் முத்தமிட
தும்புரு யாழை மீட்டியபடி
நடக்கத் தொடங்கியது
சாரற் காலக் காற்று

அந்தி வண்ணத்தில்
கூதலாடை
போர்த்தியிருந்தது
மாயப் பெருவெளி

பூ முத்திரைகள் காட்டி
நடனமாடின
நறுங்கமழ் பச்சை மரங்கள்

நீளும் தடமெங்கும்
குறு குறு இளஞ்செடிகள்
தோளணைத்துக்
கதைத்துக் கொண்டிருந்தன

மேக மிஞ்றுகள்
வனத்து மலர்களோடு
கற்கண்டு மொழி
பேசித் திரிந்தன.

தளும்பித் தளும்பித்
திரண்ட குளத்தில்
காமத்தில் புரண்டன
நீரலைகள்

மெல்லிதழ் மேலாடை
களைந்து
கிளுங்கிக் கிடந்தது
செம்முளறி

மேகக் கலனூறிய
தீஞ்சுவை மழைக்கள்
நுரைத்துப் பொங்க

குளிர்ந்தினித்த அப்போதில்
அவ்வற்புதம்
நிகழ்ந்தது.

ஈழ அகதிகள் எதிர்பார்ப்பது நலத்திட்ட உதவிகளையா?

—பத்திநாதன்

முந்தைய வல்லாச்சிகளில் குடிகள் தாம் இடம் பெயர்ந்து செல்லும் உரிமையைக் கட்டுப்படுத்திய வெளிப்படையான கட்டுப்பாடுகளிலும் அங்கு அதிகாரம் ஊட்டிய அங்கு உணர்வினாலும், தம் அடிமை நிலையை ஏற்றுக் கொண்டனர். ஆனால் கருங்காவல் குடிகள் தம் வாழ்க்கையின்

மூலத்திலேயே கட்டுப்பாடுகளுக்கிடையில் தம் அடிமை நிலையை விடுத்து அனைத்து உதவதும் என்பர் (விஸ்ஸியம் ஸென்ட்) இது இன்று ஈழத்தமிழனுக்கு மிகவும் பொருத்தமான கருத்து.

ஈழத்திலிருந்து ஒரு நண்பரீடம் ஊர் பிரச்சனையைப் பற்றி தொலை-

லபேசியில் பேசினேன். அவர் தொலைபேசியில் அரசியல் பேச முடியாது காரணம் பக்கத்தில் நிற்பது ஒரு போலீசாகவும் இருக்கலாம் என்று கூறி பேச மறுத்துவிட்டார். இது ஈழத்து நிலமை எதுவும் வாய்திறந்து சுதந்திரமாக பேச முடியாது. இது யாவரும் அறிந்த ஒன்றுதான். ஆனால் தமிழகத்திலும் லட்சக்கணக்கான அகதிகள் இருக்கிறார்களே யாருக்காவது ஞாபகமிருக்கா? அவர்களின் தற்போதய நிலை என்ன தெரியுமா?

தமிழ் நாட்டுக்கே பெருமை சேர்த்துக் கொண்டிருக்கும் சாராயம் ஆறாக அகதிமுகாமிற்குள் ஓடுகிறது. ஆண்கள் மட்டுமல்ல இதில் பெண்களும் அடங்கும். முகாம்கள் அமைந்திருக்கும் இடத்திற்கு அருகில் உள்ள கிராமங்களில் ஊர்களில் கேட்டால் கூறுவார்கள், முகாமில் யார் யார் விபச்சாரிகள் என்று. இது முகாமில் உள்ளவர்களுக்கு சரியாகத் தெரியாது. சில் எய்ட்ஸ் நோயால் இறந்ததாக தகவல் வருகிறது (இலங்கையில் தமிழர் பகுதியில் அரசே விபச்சாரிகளை ஊக்குவிப்பதாக தகவல் ஆடவர்களின் மனநிலையை மாற்ற இந்த முயற்சியென கூறுகிறார்கள்.)

சிறுவர்களாக இங்கு அகதியாக வந்தவர்களும் இங்கு பிறந்து வளர்ந்த இளம் பிள்ளைகளுக்கும் ஈழம் என்றால் என்ன? நாம் இழந்து கொண்டிருப்பது என்ன? என்ற எந்தத் தகவலும் தெரியவில்லை.

ஒருகுடம் தண்ணீர் மூன்று ரூபாய்க்கு விற்கிறது. அதுவும் ஒரு குடம்பத்திற்கு அதற்கு மேல் அந்த தொண்டு நிறுவனத்தால் முடியவில்லை. ஒரே ஒரு அடி குழாய் மட்டும் நடு இரவு மூன்று மணி, நான்கு மணி வரை மட்டுமே. ஒரு மணிநேர ஓய்வு எடுத்து ஓயாமல் உழைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. பாவம் அந்த குழாய் மட்டும் என்ன வரம் வாங்கி வந்ததோ? காதல் கள்ளக்காதல் சடங்கு சம்பிரதாயம் சாராயம் சண்டித்தனம் எல்லா எழுவும் எப்பவும் போல் நடக்கிறது. அத்துடன் ஒன்றிரண்டு தவணைக்காரன் வந்த இடத்தில் இப்போ ஒன்பது பத்து தவணைக்காரனாக பெருக்கெடுத்திருக்கிறது.

இளங்கலைப்பட்டப்படிப்பு மட்டுமே தலைக்காட்டித் திரிந்த அகதிகள் முகாமில் நேரு என்ற தனிமனித முயற்சியாலும் தொண்டு நிறுவனத்தின் உதவியாலும் பலர் இந்தாண்டு முதல் மருத்துவம் பொறியியலுக்கு முன்னேறியிருக்கிறார்கள். என்ன நடந்தால் என்ன நடக்காவிட்டால் என்ன? 21 வருடங்களாக அதே அகதி இது இன்னும் எத்தனை ஆண்டுகளுக்கு தொடருமோ?

ஒருநாள் காலையில் முகாம் முழுவதும் பரபரப்பாக காணப்பட்டது.

ஒவ்வொருத்தரும் கையில் ஒரு வெள்ளைப் பேப்பருடன் அங்கும் இங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தார்கள். படித்தவர்களாய் தேடி படிக்காதவர்கள் மனு எழுதுவதற்காக அலைந்து திரிந்து மனு எழுதிக் கொண்டார்கள். ஆணையர் வருவதாக ஒரு தகவல் இல்லை, மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் வருவதாக ஒரு தகவல் இல்லை, யாரோ அமைச்சர் வந்ததாக ஒரு தகவல், இப்படி தகவலுக்கு மட்டும் முகாமில் எப்பவும் குறையிருந்ததில்லை, வந்ததுக்கு பின்புதான் யார் வந்தது என்ற உண்மை தெரியும்.

பாலர் பாடசாலைக்காக தொண்டு நிறுவனங்கள் கட்டிய சிறிய சீட்போட்ட கட்டிடங்கள் இன்று சில முகாம்களில் ரேசன் கடையாக மாறியிருக்கிறது. ரேசன் கடை கட்டுவதற்கு அரசிடம் பணமில்லை நேரமில்லை. இவ்வாறு தொண்டு நிறுவனத்தால் கட்டப்பட்ட கட்டிடத்திற்கு அருகில் ஒரு மரம் (அது அவர்களாக வைத்து உருவாக்கியது). அதனடியில் ஒரு மேஜை, மேஜை மேல் ஒருவிரிப்பு அருகில் நான்கைந்து கதிரைகள் போடப்பட்டிருக்கும்.

பதினொருமணிக்கு வருவதாக தகவல் ஆனால் மணி ஒன்று ஆகிவிட்டது வரவில்லை. வருவார்களா? மாட்டார்களா? பெரிய அதிகாரியை பார்த்து தனது பிரச்சனைகளை மனுவாக எழுதி வைத்திருந்தவன் ஒரு நாள் பிழைப்பு போனதுதான் மிச்சம் எவரும் வரவில்லை. பெரிய அதிகாரிக்கு எவ்வளவு வேலை இருக்கும் அகதி என்ன அவ்வளவு முக்கியமா?

எதிர்பாராமல் ஒருநாள் சரசர என்று நான்கைந்து வாகனங்கள் பேராலீஸ் எல்லாம் வந்து நிற்பார்கள். மனு எழுதிப் பாதி எழுதாத பாதியாக மக்கள் கூட்டமாக முன்னாடி அமர்ந்திருப்பார்கள். அதிகாரி கேட்பார் என்ன பிரச்சனை சொல்லுங்கள். எவரும் எதுவும் பேச மாட்டார்கள் அமைதியாக இருப்பார்கள் அதிகாரி மறுபடியும் கொஞ்சம் அதட்டலாக கேட்ட பின்பு எல்லாம் தெரிந்தவராக காட்டிக் கொள்ளும் ஒருவர் எழுந்து கையைக் கட்டிக் கொண்டு பவ்யமாக கூனிக்குறுகி நின்று ஒரு அறிக்கை வாசிப்பார்.

அய்யா முன்பு மின்சாரமில்லை, இப்ப மின்சாரக் கம்பியிருக்கு மின்சாரமில்லை. முன்பு குடிநீர் இல்லை இப்ப குடிநீர் குழாயிருக்கு குடிநீர் இல்லை ஓலைக் கொட்டில் ஒழுகுது ரேசன் கடையில்லை இப்படியே அடுக்கிக் கொண்டே நிறுத்துவார். வந்த உயர்அதிகாரி பக்கத்திலிருக்கும் வட்டாட்சியர் வருவாய்துறை அதிகாரியைப் பார்ப்பார், அவர் ஏதோ காதில் இரகசியம் கூறுவார் எழுதிய மனுக்களை எல்லாம் வாங்குவார். ரேசன் கடைக்காரனும் முனி பிதுங்க ஓரமாக நிற்பான். சரி நான் உங்கள் பிரச்சனை எல்லாம் தீர்த்து வைக்கிறேன். எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்று கிளம்பி விடுவார்.

அவருக்கு ஒரு எடுப்பு கலர் வாங்கி கொடுக்கும், அன்று மட்டும் முகாமை சுத்தம் செய்யும், அரசு துப்புரவு பணியாளர் விளக்கு பிடித்ததுடன் அதிகாரி கண்ணில் படும்படியாக நிற்பார். அவரை அன்று மட்டும் தான் பார்க்க முடியும் என்ன வேடிக்கை அப்படி வாங்கும் மனுக்களை எல்லாம் என்னதான் செய்வார்களோ தெரியவில்லை. இது ஒரு நாள் இரண்டு நாளில்லை 21 வருடமாக இதுதான் நடக்கிறது. சகல உரிமையும் பெற்ற தன் நாட்டு மக்களையே அலட்சியப்படுத்தும் அதிகாரிகள், அரசியல் வாதிகள் கேட்பதற்கு நாதியற்ற அகதியையா கண்டு கொள்ளப் போகிறார்கள்.

தங்கள் குறைகள் அனைத்தையும் உயர் அதிகாரியிடம் கூறிவிட்டதாகவும் மனுவாக எழுதிக்கொடுத்துவிட்டதாகவும் தங்கள் பிரச்சனை தீர்ந்துவிடும் என்றும் அகதிகள் நம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். நம்பிக் கொண்டோனிருக்கிறார்கள். அந்த ஆட்சியில் செய்யமாட்டார்கள் இந்த ஆட்சியில் செய்வார்கள் புதிதாக வந்திருக்கும் உயர் அதிகாரி நல்லவர் அவர் செய்வார் இப்படி பேச்சுகள் எழுந்தாலும் இதில் எதிலும் நம்பிக்கையில்லாமல் அவர்கள் பிழைப்பை பார்க்கிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஒரு முகாமிலிருந்து வேறு முகாமிற்கு பதிவுமாற்றல் வாங்குவதும் பக்கத்து மாவட்டமானாலும் வேறு முகாமிற்கு உறவினர் நண்பர்களைப் பார்ப்பதற்கு அனுமதி வாங்குவதற்கும் இந்த அதிகாரிகளிடம் தொங்குறதும் கொஞ்சுறதும் காத்திருக்கிறதும் என்ற பிரச்சனை மட்டும் ஈழப்பிரச்சனை மாதிரி சில அதிகாரிகளே அலுத்துக்கொள்கிறார்கள் எரிச்சல்படுகிறார்கள்.

ஆந்திராவில் நிகழ்ந்த ஆசாத் கொலை வழக்கு பற்றி வரவர ராவ் மதுரையில் வந்து கூட்டம் போட்டு பேசினார். நம்மில் சிலர் ஈழப்பிரச்சனைப் பற்றி டெல்லி வரை சென்று பேசினோம் ஆனால் பக்கத்து மாநிலத்தில் பேசினோமா என்பது ஒரு கேள்வி இருக்கட்டும். அந்த வரவர ராவ் கூட்டத்திற்கு நானும் முகாமில் உள்ள ஒரு நண்பரும் போயிருந்தோம். அதற்கு போக வேண்டும் என்ற ஆர்வமோ உள்ளுணர்வோ இருக்கவில்லை. வேறு ஒரு நண்பரை பார்க்க சென்ற போது அவர் அந்த கூட்டத்தில் இருப்பதால் அவரைப் பார்க்க அங்கு சென்றோம். சீருடை அணியாத காவலர் முதற் கொண்டு புலனாய்வு, டிராஞ்சு போலீஸ் அதிகமாகவே இருந்தார்கள். அதில் என்னை கண்காணிக்கும், எனக்கு தெரிந்த டிராஞ்சுகாரனும் இருந்தான். நான் அவனைப் பார்த்தேன் அவன் என்னை முதலில் கவனிக்கவில்லை. அவன் கண்ணில்படாமல் என்னால் வந்திருக்க முடியும் ஆனால் அதை நான் விரும்பவில்லை. காரணம் அந்தக் கூட்டம் தடை செய்யப்பட்ட இரகசியக் கூட்டம் இல்லை. அதற்கு நான் போகக் கூடாது என்று எந்தச் சட்டமும்

இல்லை. முகாம் நண்பரிடம் டிரைஞ்சுகாரன் நிற்பதை கூறினேன். அவர் ஏதோ சிங்கள ராணுவத்தை பார்த்த மாதிரி பயந்து நடுங்கினார். மாற்றுப் பாதையில் போகலாம் என்றார். நான் கூட்டம் முடிந்ததும் சாவகாசமாக வந்து எனது இருசக்கர வாகனத்தை எடுத்து அவரையும் ஏற்றிக் கொண்டு எப்பவும் செல்லும் பாதை வழியாக வந்து கொண்டிருந்தேன். தொலைபேசி அழைத்தது நான் எடுக்கவில்லை. நண்பர் தொலைபேசி அழைத்தது. டிரைஞ்சுகாரன் பேசினான். மணி ஒன்பதாகி விட்டது. இப்போது எதுவும் பேச முடியாது அலுவலகம் வரமுடியாது எதுவானாலும் காலையில் பேசலாம் என்று கூறிவிட்டு புறப்பட்டோம்.

ரயில்வே கிராசிங்கில் நின்று கொண்டிருந்தோம் பின்னாடி உட்கார்ந்திருந்த நண்பர் புலம்பித் தள்ளிக் கொண்டிருந்தார். பக்கத்தில் வேகமாக ஒரு இருசக்கர வாகனம் கீச்சிட்டு பிரேக் போட்டு நின்றது. பிரிவு உதவி ஆய்வாளர் வண்டி ஓட்டி வந்திருந்தார் மற்றவர் பின்னாடி உதவி ஆய்வாளர் என்னைப் பார்த்து நீ யார் என்றார்? தெனாவட்டாக பதில் கூறினேன். உங்களுக்கு பின்னாடியிருக்கிறாரே அவரிடம் என்னைப்பற்றி கேளுங்கள் என்று, அவர் முகம் சிவந்து போய்விட்டது. அவர் அனுபவத்தில் எந்த அகதியும் இப்படி ஒரு பதிலடி கொடுத்திருக்கமாட்டார்கள். உதவி ஆய்வாளர் எனது நண்பரை ஏற்றிக் கொண்டார் மற்றவர் எனது வண்டியில் ஏறிக் கொண்டார். அவர்கள் அலுவலகத்திற்கு முன்பு உள்ள தெருவில் வைத்து எங்கள் இரண்டு பேரிடமும் பின்பு பரிவு காட்டி நாளை அலுவலகம் வரும்படியும் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

உதவி ஆய்வாளர் அவர் கோபத்தை என்மேல் காட்ட தவறவில்லை. தடித்த வார்த்தை பயன்படுத்தினார். முகாம் நண்பர் படாதபாடுபட்டார் அவர் பயத்தை மறைக்க பாவம் அவர்களை அப்படித்தான் குட்டி குட்டி பழக்கியிருக்கிறார்கள் இந்த அதிகாரிகள்.

அடுத்த நாள் மாலை ஐந்து மணியளவில் பிரிவு அலுவலகம் சென்றோம். நான் வரவில்லை என்றேன், அகதிமுகாம் நண்பர் தான் இல்லை போகலாம் என்றார் அப்பா பெயர் ஆத்தா பெயர் வீட்டில் உள்ள ஆட்டுக்குட்டி பெயர் எல்லாம் கேட்டு எழுதினார்கள். இது பலமுறை கொடுத்தாகிவிட்டது. இது ஒன்றும் புதிது இல்லை சற்று நேரத்தில் மேலதிகாரி மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்தார். இருக்கையில் அமர்ந்தார். இரவு ஒன்பது மணிவரை பேசினார். ஆரம்பத்தில் ஏதாவது கதை சொல்லிவிட்டு அல்லது மிரட்டி விட்டு அனுப்புவார் என்றுதான் நான் நினைத்தேன். ஆனால் அவர் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கவே நான் பேசுவதை நீங்கள் கவனிப்பீர்கள் என்று எனக்குத்

தெரியும் இருந்தாலும் நான் பேசுகிறேன் என்று கூறி பேச ஆரம்பித்தேன் (என்னுடைய கிரோசம் இங்கு தேவையில்லை).

வரவராவ் ஆசாத்தை அரசு வஞ்சகத்தனமாக பேச அழைத்து என்கவுண்டரில் கொண்டுவிட்டதாக அவர்கள் தரப்பு நியாயத்தை பேசினார். என்றால் இவர் அரசு தரப்பு நியாயத்தை பேசினார். வேறு எந்த விசாரணையும் அவர் செய்யவில்லை. அவர் பேசிய அனைத்தையும் நான் புத்தகமாக எழுதவேண்டும் என்றார். அதாவது நான் காங்கிரஸ் அரசின் பிரச்சார புத்தகம் எழுத வேண்டும்.

இத்துடன் நிற்கவில்லை. என் வீட்டில் உள்ள பூக்கன்று மாதிரி அவருக்கும் பூக்கன்று வேணுமாம் வாரா வாராம் போன் பண்ண ஆரம்பித்தார். என்னிடம் இப்படி பழகி பழகி என்னை தெரிந்து கொள்ளப் போகிறாராம். அவர் வாரா வாராம் போன் பண்ணாவிட்டால் நான் இரண்டு நாளைக்கு ஒருதடவை அவருக்கு போன்பண்ணி பூக்கன்று வைத்திருக்கிறேன் எங்கு இருக்குறீங்க என்று கேட்க ஆரம்பிக்கவும் இதில் ஏதோ உள்குத்து இருக்கும் என்று யோசித்த அவர் இப்போது வேறு வழியைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறார். அதுமட்டுமல்ல தேர்தல் முடிந்து அடுத்த நாள் என் வீட்டிற்கு வந்து யாராவது வாக்களித்தார்களா? என்று எனது மனைவியிடம் விசாரித்துவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார். மனைவி இரண்டு நாள் கழித்து தகவல் எனக்குச் சொல்ல தேவையில்லாமல் என் வீட்டு பிளாஸ்டிக் கதிரைத்தான் உடைந்து போனது. எனது வீட்டுக்கு மட்டுமல்ல முகாமிற்கு வெளியே இருக்கும் அனைவர் வீட்டுக்கும் சென்று விசாரித்திருக்கிறார்கள். கள்ள ஓட்டுப் போடுவது மாதிரியா இந்த முறை தேர்தல் நடந்தது. இதை யார் அவர்கட்கு புரியவைப்பது தெரிந்தா அல்லது தெரியாமலா இவ்வாறு நடக்கிறார்கள்.

இப்படி எல்லாம் தொந்தரவு செய்வார்கள் என்று பயப்படத்தேவையில்லை. அவர்கள் அரசாங்கத்தின் அடியாட்கள் அவர்கள் வாங்குகிற சம்பளத்திற்கும் தின்கிற சோத்துக்கும் வேலை செய்ய வேண்டாமா? அவர்கள் வேலையைப் பார்க்கட்டும் நாம் எப்பவும் போல் நமது வேலையைப் பார்ப்போம் இது ஒருபக்கம். இவ்வாறு இருக்க புதிதாக வந்த அரசு ஒரு ஆணை பிறப்பித்துள்ளது. அந்த ஆணை இவ்வாறு கூறுகிறது.

மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களின் தலைமையில் 30.05.2011 அன்று நடைபெற்ற அமைச்சரவைக் கூட்டத்தில் தமிழ்நாட்டில் உள்ள முகாம்வாழ் இலங்கைத் தமிழர்கள் நலனுக்காக பல்வேறு சிறப்பு நலத்திட்டங்கள் விரிவாக்கம் செய்வது குறித்து முடிவெடுக்கப்பட்டது. 03.06.2011 அன்று

சட்டப்பேரவையில் நிகழ்ந்த ஆளுநர் உரையில் இலங்கைத் தமிழர்கள் தங்கியுள்ள முகாம்கள் சீரமைக்கப்பட்டு அவர்கள் தமிழகத்திலேயே கௌரவமாக வாழத் தேவையான அனைத்து நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்படும். இந்த முகாம்களில் தரமான இருப்பிடம், குடிநீர், சுகாதாரம் மற்றும் மருத்துவ வசதிகள் போன்றவை செய்து தரப்படும். இலங்கை தமிழ் அகதிகளின் குழந்தைகள் கல்வி பயிலத் தேவையான உதவிகளை வழங்குவதுடன் அவர்கள் வேலை வாய்ப்பைப் பெறுவதற்கான சிறப்பு வேலை வாய்ப்புப் பயிற்சிகள் அளிக்கப்படும். தமிழ்நாட்டில் செயல்படுத்தப்படும் அனைத்து நலத் திட்டங்களும் முகாம்களில் தங்கியுள்ள இலங்கைத் தமிழர்களுக்கும் நீடிக்கப்படும் என அறிவிக்கப்பட்டது.

ஆதரவற்ற முதியோர் ஓய்வூதிய திட்டம், ஆதரவற்ற விதவையர் ஓய்வூதிய திட்டம், கணவனால் கைவிடப்பட்ட ஆதரவற்ற பெண்கள் ஓய்வூதியத் திட்டம், ஆதரவற்ற மாற்றுத் திறனுடையோர் ஓய்வூதியத் திட்டம் மற்றும் ஆதரவற்ற திருமணமாகாத பெண்கள் ஓய்வூதிய திட்டம் முதலான இலவச சமூக பாதுகாப்பு திட்டங்களின் கீழ் ரூ.1000 ஓய்வூதியம் தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டு வருகிறது. இலங்கை தமிழர் முகாம்களில் தமிழ்நாட்டில் 65 வயதிற்கு மேற்பட்ட முதியோர் 2580 நபர்களும், விதவையர் 2518 பேரும், ஆதரவற்ற பெண்கள் 182 பேரும் மாற்றுத் திறனாளிகள் 264 பேரும் வசித்து வருகின்றனர். இத்திட்டத்தை முகாம் வாழ் இலங்கை தமிழர்களுக்கும் விரிவுப்படுத்தலாம்.

முகாம்வாழ் இலங்கை தமிழ் பெண்களில் தையல் பயிற்சி பெற்றுள்ள 3778 பேருக்கு தையல் இயந்திரம் வழங்குதல் திட்டத்தின் மூலம் அவர்களின் வாழ்வாதாரத்தை உயர்த்துவதற்கு சமூக நலத்துறையில் செயல்படுத்தப்பட்டு வருகின்ற திட்டத்தை விரிவுபடுத்தி இலவசமாக தையல் இயந்திரம் வழங்கலாம். அதற்காக ஆகும் செலவு ரூ.1.13 கோடியாகும்.

நலத்திட்ட உதவிகளையும் தமிழக மக்களுக்கு வழங்குவதுபோல் ஈழத்தமிழ் அகதிகளுக்கும் வழங்குவது வரவேற்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. இதில் மாற்றுக் கருத்தில்லை. இந்த நலத்திட்ட உதவிகள் அகதிகளுக்கு பெரும் உதவியாக அமையும் என்பதிலும் மாற்றுக் கருத்தில்லை. ஆனால் அகதிகள் எதிர்பார்ப்பது என்ன? நலத்திட்ட உதவிகளா? அவர்கள் சொந்த நாட்டில் சொந்தபந்தத்துடன் கூடிய சுதந்திரமான வாழ்க்கையா?

சில முகாம்களில் கை எழுத்து போடும்ளவுக்கு தெரிந்த பள்ளிக் குழந்தை முதல் அனைத்து குடும்ப உறுப்பினர்களும் கையொப்பமிட்டால் மட்டுமே உதவித் தொகை வழங்கப்படும். பல முகாம்களில் குடும்ப உறுப்பினர் அனைவரும் உதவித்தொகை கொடுக்கும் போது இருக்க வேண்டும். உறவினர் வந்தால் தெரிவிக்க வேண்டும். ரபிராஞ்சம் வெளியே வேலைக்குப்

போகும் போது வேலை முடித்து முகாம் திரும்பும் போதும் நோட்டீஸ் கையொப்பத்துடன் நேரமும் குறிப்பிட வேண்டும். பக்கத்து மாவட்டத்து முகாமில் உள்ள உறுவினர் நண்பர்களை பார்க்க போவதானால் அனுமதி வாங்க வேண்டும்.

அசையும் சொத்து அசையாச் சொத்து வாங்கக் கூடாது ஆக கௌரவமான சுதந்திரமான அனுமதிக்கப்பட்ட சிறையில் ஈழத்தமிழன் அகதிமுகாமில் வாழ்கிறான். இவை அனைத்தும் அரசு ஆணை.

உச்சப்பட்டி அகதிகள் முகாமில் உள்ள சிறிய பெட்டிக் கடையில் ஒடப்பட்ட சிறிய துண்டு பிரசுரம் இவ்வாறு கூறுகிறது.

அறிவித்தல்

நமது உச்சப்பட்டி முகாமில் 16.06.11ம் தேதி வியாழக்கிழமை செக்கிங் நடைபெறும் வராதவர்கள் மீது ஆஸ்டின்பட்டி PSல் புகார் கொடுத்து வழக்கு பதிவு செய்யப்படும் என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இப்படிக்கு

க்யூ பிரிவு

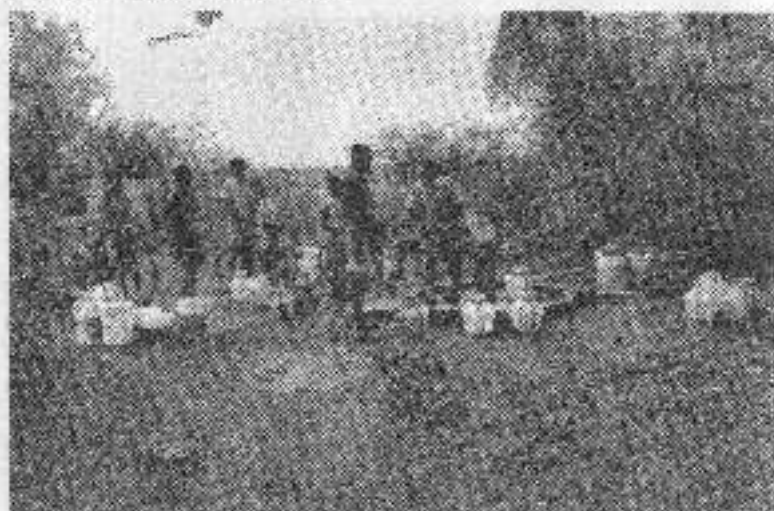
14.06.2011 என்று தேதியிட்டு Qபிரிவு அதிகாரி கையொப்பமிட்டுள்ளார். முகாமில் தணிக்கையின் போது வராதவர் மீது எந்த சட்டத்தின் அடிப்படையில் வழக்கு பதிவார்கள். இதுவரை எத்தனை பேர்மீது அவ்வாறு வழக்கு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. ஒரு Qபிரிவு அதிகாரியிடம் பேசினேன். ஒன்றும் தொய்யாத அப்பாவி மக்கள் மீது அடிப்படை உரிமையே மாறும்படியாக உங்கள் நடவடிக்கைகள் இருக்கிறதே என்றேன் அதற்கு அவர் அப்படியில்லாவிட்டால் அவர்களை கட்டுப்படுத்த முடியாது என்றார். அவருக்கு என்ன பதில் கூறுவது.

கருரில் ஒரு முகாமில் போலீஸ் பிடித்து சென்றவனை தேடிச் சென்ற பெண் மீது போலீஸ்காரர்களே பாலியல் தொந்தரவு செய்திருக்கிறார்கள். சேலத்தில் முறையான சிகிச்சை அளிக்காமல் அரசு மருத்துவரின் அலட்சியத்தால் குழந்தை இறந்திருக்கிறது. இவ்வாறு கருணையற்ற மனநிலையில் அதிகாரத்திமிரில் பல கீழ்நிலை அதிகாரிகளின் போக்கு அகதி மக்களை தொந்தரவுக்குள்ளாகிறது என்பது எத்தனை பேருக்கு தெரியும்? Qபிரிவுகாரன் முதல் அதிகாரிகளின் அராஜகப்போக்கை எதிர்த்து போராடும் மன நிலையை ஆரம்பம் முதலே Qபிரிவு அதிகாரிகள் மனங்கடித்து விட்டார்கள். உதாரணத்திற்கு மேலே குறிப்பிட்ட சிறிய சுவர் விளம்பரம்.

இலங்கையில் ராஜபக்சே அட்சியில் உள்ள அகதி முகாம் சமீபத்தமிழனுக்கும் இவ்வுள்ள சமீபத்தமிழ் அகதி முகாம் மக்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? அவன் பிடிக்காதவர்களை பிடித்து போய் கொல்லுவான். இவர்கள் வித்தியாசம்? பரபாகரனை மட்டும் தலைநிலை தூக்கி எடுத்து அரபியல் பண்ணும் மிகை 19 ணர்ச்சிகளுக்கு காலடியில் கிடக்கும் அகதிகளின் அவலம் தெரியுமா? விடுதலைப் புலிகள் முற்றிலுமாக அளிக்கப்பட்டு விட்டது. இலங்கையில் தீவிரவாதம் வேர் பிடுங்கப்பட்டு விட்டது. இலங்கையில் தேனும் பாலும் அன்பும் அறமும் ஆறாக ஓடும் துழ்நிலை நிலவுவதாக கூறுவார்கள். முகாமில் வாழும் கீழ்த்தட்டு மக்களை எவ்வளவு தொந்தரவு செய்கிறார்கள்? 2 வலியில் மீதமாக கட்டுப்படுத்துகிறார்கள்.

தமிழ்நாட்டு அகதிகளுக்கு முதல் தேவை பிரஞ்சு தொந்தரவிலிருந்து சுதந்திரமான வாழ்க்கை, அடிப்படைப் தேவைகளுடன் கான்யிரிட் விடுகன் அகன் பின்பு தான் நலத்திட்ட உதவிகள் தர்போது ஒவ்வொரு முகாமிலும் ஒவ்வொரு விதமான நடைமுறைகள் உள்ளன. இவை அனைத்தும் ஒற்றுமையாய்க்கப்பட்டு அடிப்படை உரிமை அபாயிய மன்தாரிமானத்துடன் கூடிய சுதந்திரமான பொதுமன நடைமுறை இவை அனைத்திற்கும் மேலாக ஒன்று உள்ளது 21 வருட ஏக்கம்.

எப்பவும்போல் சாயி கைவிரும் பட்டத்தில் இன்று பாராகாலனி இருப்பது போல் இன்னும் இருந்து வருடங்கள் கழித்து சமீபத்தமிழர்களால் உருவானாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.

ஸ்ரீபுடன் கிஷ்கிந்தை

அவசரத்தின் பொருட்டாய் தொடங்கிய பயணத்தினை
பேருந்தில் ஆரம்பித்தேன்
பின் வந்த இதே இலக்கமுள்ள நான்கு
அதிவிரைவாய் கடந்து முன்னேறின
கடுப்போடு சன்னலின் வெளியே பார்க்க
மருத்துவமனை நிரம்பிவழிந்துகொண்டிருந்தது
புறநோயாளிகள் முகமெங்கும் பதற்றம்

டாஸ்மார்க் கடை கல்லாவில்
காந்தித்தாத்தா புன்னகையோடிருந்தார்
நேற்றின் எச்சங்கள் புதுக்கோளமிட்டிருக்கின்ற
ஓட்டல் மெனுபட்டியலை கரும்பலகையில்
எழுதிக்கொண்டிருக்கிறான்
டிபார்ட் மெண்ட் ஸ்டோரின்
பிதுங்கி வழிகிற மக்கள் கைகளில் கடனட்டைகள்
எல்லா நிறுத்தத்திலும் நின்று
சிவப்பு விளக்கின்முன் டர்டர் என கரும்புகை கக்குகிறது

சீதார்த்தனின் புது

வெண்ணிற சிறகுகளை விரித்துச் சென்றது
படபடத்து செல்லும் அதன் உயிர்க்கூட்டில்
குவிந்துகிடக்கின்றன ஆசைகள்
உன்னிலிருந்து உதிரும் இறகுகளைப்போல்
உதிர்த்துவிடு பாரத்தினைத்தாங்காமல் திணறுவாய்
சித்தார்த்தனின் குரலினை சட்டைசெய்யாமல்
முடிந்தால் உன் நிர்வாணத்தினைத் தூக்கி எறி
அதன் தாங்கமுடியா கணத்தை சர்வமும்
தூக்கித்திரிகிறாயென்றது
வணிக வளாகத்தின் பொந்துகளில் அமர
இடம் தேடிக்கொண்டிருந்த குணுகுக்குரலில்
சர்ப்பத்தின் விஷப்பை மறைந்துகொண்டிருந்தது

விரிந்தசிறகுகள் வாமனனின் பாதங்களாகி
தானியக்குமிகளை உடைத்தன
வருமொரு பாதகத்தின் சிரசுகள்
உக்கிரமாய் இயங்குகின்றன
சித்தார்த்தன் பட்டாலான மேலாடையைப் போர்த்திக்கொண்டு
சயனத்தில் ஆழ்ந்திருக்க
உள்ளாக ஒளிந்து கொண்டிருக்கிற
நிர்வாணம் நெருப்பாற்றிலிருந்து தப்பிக்கக் கற்றதாயிருக்கிறது

“ஒரு சூரோசியாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டவன் நான்”

கவிஞர் திருமாவளவன்வுடன்

— மய்யமனோ

2010 ஆம் ஆண்டுக்குரிய “கனடா துடிர்ந்தோட்டம்” அணைப்பின் கவிதைக்கப்பல இயல் விருதைப் பெற்றுக் கொண்டவர். அது குறித்து உங்களின் கருத்து என்ன?

ஊர்ல் இருக்கும்போது பாடல்களில் கிடைக்கும் ஒருவெள்ளிக் கிள்ளைத் தை பெறுவதென்றால் கூட மிக அரிது. மூன்று வருடங்கள் தொடர்ந்து சாம்பியனாக வந்தால்தான் ஒரு வெள்ளிக்கிள்ளை கிடைக்கும். கனடாவுக்கு நான் வந்தபோது அவதானித்ததென்ன வெனில் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் குடிநீர்த்து

பத்து வெள்ளிக் கிள்ளைமாவது இருக்கும். அநோடு விருது மடல் கள் பெறு. அதனால் இந்த விருது கொடுப்போரை கருமையாக சாடி வந்திருக்கிறேன். வாயில்வந்தாடி திட்டத்தீர்த் திருக்கின்றேன். இலக்கியத்தில் எப்படி வந்தது இலக்கியம் தீவிர இலக்கியம் என உள்ளதோ அதுபோலவே நல்லதும் கெட்டதும் உண்டு என உரை எனக்கு நாளாயிற்று. கனடா இலக்கியத் தோட்டத்தின் பெரிவுகளை தொடர்ந்து அவதானித்து வருகிறேன். பெரும்படியாக எனக்கு இதில் ஆட்சேபணைகள் இருந்ததில்லை. ஆனாலும் எனக்கு இல் விருது கிடைக்கும் என நான் கனவு கூடக் கண்டதில்லை. அவர்கள் இத் தகவலைத் தெரிவித்த கணங்களில் மகிழ்ச்சியாக உணர்ந்தேன். எனக்கு விருப்பமான கவிஞர்களான சேரன், சுதமாரன், மனுஷ்ய புத்திரன் போன்ற கவிஞர்களுக்கு கிடைத்த கௌரவம் எனக்கும் கிடைத்ததால் அந்த

மகிழ்வு என்னுள் எழுந்தது.

இந்த விருதானது இருளையாழி கவிதைத் தொகுப்புக்காக கிடைத்த கௌரவமாக நான் கருதவில்லை. 95ம் ஆண்டிலிருந்து எழுதிவருகிறேன். இடையில் 'முகரம்' என்றும் சிறுசஞ்சிகையை நண்பர்கள் இருவருடன் இணைந்து தொடங்கினேன். 5 இதழ்களுடன் நின்று போனது. சக்கரவர்த்தி பிரதீபாதிஸ்லைநாதன் ஆகியோருடன் இணைந்து கூட்டாக எங்கள் முதலாவது தொகுப்பு 'யுத்தத்தை தின்போம்' வெளியானது. இரண்டாயிரமாம் ஆண்டு பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் முதலாவது தொகுப்பு 'பனிவயல் உழவு' வெளிவந்தது. இதற்கு ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் குறிப்பாக விமர்சகர்களின் அவதானிப்பை பெற்றது. கனடாவில் வழமைப்படிதான்.

தொடர்ந்தும் கடின உழைப்புடன் இரண்டாவது தொகுப்பு 'அ:தே இரவு அ:தே பகல்' 2002 டில் வந்தது. பின் ஒருசிறு இடைவெளிக்கு பின்பு மூன்றாவது திரட்டு இருள் யாழி வந்தது. இப்போ நாலாவது திரட்டுக்கு தயாராக இருக்கிறேன். இந்த தொடர்ச்சியான பங்களிப்பை ஊக்கப்படுத்தும் விதமாகவே அவ்விருது எனக்கு கிடைத்ததாக கருதுகிறேன்.

உங்கள் இளமைக்காலம் ஊர் மற்றும் வளர்ந்த சூழல் குறித்துப் பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள்?

நான் பிறந்தது வருத்தலைவிளான். இப்போது அந்த ஊர் இல்லை. ஒரு நடுத்தரக் கிராமம். அதிகம் அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களால் நிரம்பிய கிராமம். ஆனாலும் எனது சிறு வயது மகிழ்ச்சியான அனுபவங்கள் நிறைந்ததாக இல்லை. என் வீட்டில் வறுமை. வறுமையினால்தான் அந்தக் கிராமத்தின் அழகை ரசிக்க முடிந்தது. ஊரின் நடுவே ஒரு பெரிய மருதமரம் இருந்தது. பத்துப்பேர் சேர்ந்தால்தான் கடடிப் பிடிக்க முடியும். கீழே சிறு பிள்ளையார் கோவில். அதன் வேரோடு சிறிய குளம். குளத்தின் மறுபுறம் செவ்வரளிச் செடிகள். அப்பால் மாடுகள் மேயும் புல்வெளி. அவ்விடங்களில்தான் என் அதிக நேரம் கழிந்தது. ஊரில் இருந்தபொழுதை விடவும் இப்போது நினைவில் அதன் அழகு அதிகமாய்த் தெரிகிறது... சிறு வயதில் அனுபவித்தவை தான் இன்றும் இனிதாயிருக்கிறது. அதற்குப் பிறகு போர். போரின் இழப்புக்கள்தான் இருக்கிறது. போர்க்கால நினைவுகளை விடவும் ஊரின் இழப்புத்தான் என் மனதில் அதிகம் படிந்து இருக்கிறது. பாதித்திருக்கிறது. இப்போது எழுதுபவை நினைவுகளில் இருந்து எழுதப்படுபவை.

ஊரில் ஒரே ஒரு வாசக சாலை இருந்தது. கிட்டத்தட்ட எழுபதாம் ஆண்டு தேர்தல். அப்போது தந்தை செல்வாவும் தோழர் வீ. பொன்னம்பலமும் போட்டியிட்டனர். ஊர் இரண்டுபட்டுக் கிடந்தது. தேர்தலுக்குப் பிறகு வாசகசாலை நின்று போய்விடும் சூழல் ஏற்பட்டது. அப்போது எனக்கு பதினைந்து வயது. அந்த வாசக சாலையை சகவயது நண்பர்களுடன் பொறுப்பெடுத்து நடத்தத் தொடங்கியதுதான் முதலாவது சமூகவாழ்வின் தொடக்கம் சொல்லலாம். அதிலிருந்துதான் என் உலகம் விரிகிறது.

எழுபத்தியிரண்டில் “பண்டாரவன்னியன்” என்ற நாடகத்தை மேடையேற்றினேன். அந்த பிரதியின் மூலம் முல்லைமணியால் எழுதப்பட்டு புத்தகமாக வெளிவந்திருந்தது. பதினெட்டு இருபது காட்சிகளை கொண்ட அந்தப் படைப்பை தொடர்பு அறாது சுருக்கி அமைத்திருந்தேன். ஆறு காட்சிகள் என்பது நினைவு. அதனை இயக்கி நடத்தது மட்டுமல்ல மேடைகட்டியதிலிருந்து எல்லாமே என் பொறுப்பில் அமைந்தது. அது அக்கால என் வயதுக்கு மீறிய செயல்தான்.

எழுபத்தி மூன்றில் என் தந்தை இறந்துவிட்டார். அவர் மலேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்குபற்றிய ஒரு விடுதலைப் போராளி. ‘கப்டன் கனகசிங்கம்’ என்றே அவரது அரசியல் நண்பர்கள் கூப்பிடுவார்கள். அவரது வாழ்க்கைமுறை எங்களுக்குள் ஒருவித பாதிப்பைத் தந்தது. அவர் எங்கள் முன்னால் தனது இளமைக்காலம் பற்றி எதுவும் சொன்ன தில்லை. அவர் யாருடனாவது பேசும் போது நாம் ஒழிந்திருந்து கேட்டால் சரி. அவர் இறந்ததற்குப் பிற்பாடு என்னைக் கட்டுப்படுத்த அல்லது வழிநடத்த யாரும் இருக்கவில்லை. அம்மாவுக்கு வறுமையோடு போரடவே நேரம் போதுமானதாயிருந்தது. நாங்களாகத் தேடியதுதான் வயிற்றுக்கும் அறிவிற்கும். அப்பாவின் வாழ்வை தேடியதில் கிடைத்த அவர்மீது ஏற்பட்ட விம்பம்தான் இப்போதைய எங்கள் வாழ்வு. அதுவொன்று தான் எங்களுக்கு இருந்த வழிகாட்டி. மற்றும் படிவறுமையோடும் சமூகத்துடனுமான போராட்டந்தான். என் வாழ்வில் பெருமைகளைவிடவும் எல்லாவிதமான வடுக்களையும் சுமந்திருக்கிறேன். 1980ன் ஆரம்பத்தில் “இளமருதம்” என்ற கையெழுத்துப் பிரதி வாசகசாலையூடாக தொடங்கினேன். ஐந்தாறு இதழ்கள் வரையில் வந்தன என்று நினைக்கிறேன். அதுதான் என் எழுத்தின் ஆரம்பம். அதற்குப் பிறகு யுத்தம் ஆரம்பமாயிற்று. யுத்தத்துடன் அலையவே வாழ்வு போதுமாகவிருந்தது.

நீங்கள் கவிஞராகப் பரிணமித்த கதை?

நானும் முதல் எழுதிய கவிதைகள் எல்லாம் எல்லோரும் எழுதுவது போல காதல் கவிதைதான், அது என் வாலிபப்பருவம். அவை எதுகை - மோனை ஓசைநயங்கள் போன்றவற்றோடு மரபு வழி சார்ந்து எழுதப்பட்ட கவிதைகள்.

என் முதல் கவிதையில் ஓரிருவரிதான் தவிர மீதிஎதுவும் நினைவில் இல்லை. “விஞ்சுமதி முகத்தினிலே செஞ்சாந்துப் பொட்டிட்டு” என்றவாறு அமையும் அவை. அதற்குப் பிறகு ஏலவே குறிப்பிட்டது போல “இளமருதம்” என்ற கையெழுத்துப் பிரதியில் சில சிறு கவிதைகள் எழுதியிருக்கிறேன் என்பத்தி இரண்டோ அல்லது மூன்றோ சரியாக நினைவில் தெரியவில்லை, ஊரில் பாரதி நூற்றாண்டு விழாச் செய்தோம். அதில் ஒரு கவியரங்கு. அந்த விழாவில் மரபு ரீதியான விருத்தம் சாயலில் அமைந்த கவிதையும், தொடர்ந்து பின்னால் புதிய பாணியிலமையந்த கவிதையும் வாசித்தேன். உண்மையில் அவை இரண்டும் செய்யுள்தான். ஒன்று மரபில் மற்றையது வசன நடையில்.

பிறகு போர்க்காலத்தில் எழுத நேரம் இல்லை என்று தான் சொல்ல வேண்டும். எங்கள் ஊர் பலாவி இராணுவத்தளத்திற்கு அருகில் உள்ள கிராமம். எங்களுக்கு போரோடு மாரடிக்கத்தான் நேரம் சரியாக இருந்தது. நேரம்மட்டுமல்ல சந்தர்ப்பமும் வைக்கவில்லை என்று சொல்லலாம்... ஆனால் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு கவிதாநிகழ்வு 'எங்கள் முகங்களும் அந்தநாட்களும்' என்று நம்புகிறேன். கவிதை மீது ஒருவித பிரியத்தை ஏற்படுத்தியது. பிறகு நான் கரிசனையொண்டிருந்த ஒரு விடுதலை அமைப்புக்காக கவிதா நிகழ்வுகள் செய்தோம். பொன். கணேசலிங்கம் எழுதிய கவிதைவரிகளை மேடையில் ஒப்புவிக்கும் பணி என்னுடையது. பல மேடைகளில் மீளமீள இவ் நிகழ்வு நடைபெற்றது. இதனால் மனதுக்குள் ஒருவித ரிதம் அல்லது ஓசையம் பதிவாகிப் போனது. பின் எழுதத் தொடங்கியது கனடா வந்தபின்புதான். ஊரில் எழுதியதிலிருந்து ஒரு பத்துவருடங்களுக்குப் பிற்பாடு "தாயகம்" என்ற பத்திரிகையில் ஒன்றிரண்டு கவிதைகள் வந்திருந்தன. தொடர்ந்தும் சூரியனில் எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். அந்தச் சமயத்தில் நாகர் கோவில் என்ற இடத்தில் இராணுவம் சிறுவர் பள்ளிமீது குண்டு வீசி நிறைய குழந்தைகள் கொல்லப்பட்டனர். "நாகர்கோவில்" என்ற தலைப்பில் கவிதை எழுதியிருந்தேன். அந்தப் பொழுதில் கனடாவில் நிகழ்ந்த இலக்கியச் சந்திப்புக்காக 'புதியதொரு வீடு' என்ற நாடகம் செய்தோம். நாடகநிகழ்ச்சி முடிந்து ஓரிரு நாட்களின் பிறகு பார்வதி கந்தசாமி வீட்டில் நாடகம் குறித்த சிறு உரையாடல்நடந்தது. பிற்பாடு வீடு திரும்பும்போது கவிஞர் சேரனோடு கதைத்துக் கொண்டே பஸ்நிறுத்தத்திற்கு போய்க் கொண்டிருந்தோம். அச் சந்தர்ப்பத்தில் அவர் சொன்னார், உங்கள் கவிதையை சூரியனில் பார்த்தேன் நன்றாக இருந்தது. அதில் சில திருத்தங்கள் வேண்டும் என்றார். எனக்கு சேரனின் கவிதைகள் மீது பெரும் அபிப்பிராயம் இருந்தது. அதனால் சொல்லுங்கள் என்று கேட்டேன்.

அன்றிலிருந்து தொடர்ந்ததுதான் எனக்கும் சேரனுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட நட்பு. என் கவிதைப் பயணம் சிறக்கவும் நான் புதிய தேடல்களுக்குள் நுழையவும் வழிசமைத்தது அவர்தான்... இன்று என்கவிதைகள் சொற்சிக்கனம் மிக்கது என்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்கு சேரன்தான் மூலம். அதன் பிறகு நெடுங்காலம் நான் எழுதிய கவிதைகள் பல. அவரது பார்வைக்குப் போகாமல் வரவில்லை. அவர் குறிப்பிடப்பட்ட கருத்துக்களுடனான கலந்துரையாடல்கள் என் கவிதைகளை மேம்படுத்தின. அதிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நான் எழுதத் தொடங்கினேன்.

இங்கு என்னுமொன்றை சொல்லவேண்டும். நான் கனடா வந்ததன் பிற்பாடு மீண்டும் எழுத வைத்த காரணம் தனிமை. தனிமை என்பது ஒரு நோயாய் வதைத்தது. அப்போதிலிருந்து புலம்பெயர் சமூகத்தின் போலிமுகத்தோடு என்னால் ஒத்துப்போக முடியவில்லை. அதுவே என்னை எழுதத் தூண்டியது அந்த வலிகளை யாரிடமாவது சொல்லவேண்டும் என்பதற்காகவே ஆரம்பத்தில் எழுதத் தொடங்கினேன். அது என்னோடு பேசுவதாகவே

உணர முடிந்தது. என் கவிதைகள் எனது கோபத்தை, வலியை, ஆற்றாமையை, எதிர்பார்ப்பை முன்வைக்கும் ஊடகமாக நான் கண்டேன். அவ்வாறு என் கவிதைகளுடனான பயணம் தான் மீண்டும் ஆரம்பித்தது. பின்னர் அவற்றிற்கான அவதானிப்பு கிடைத்தபோது தொடர்ந்து எழுதத் தூண்டியது. பின் அது பரிணமித்தது என்று சொன்னால் தொடர்ச்சியான வாசிப்பு, தொடர்ச்சியான எழுத்து, தொடர்ச்சியான உழைப்பு இது மூன்றாலுந்தான்.

போருக்குப் பின்னதாக புலம் பெயர்ந்தவர்களாலும் தாய் நாட்டில் இருப்பவர்களாலும் படைக்கப்படும் இலக்கியம், போர் எனப்படும் மையக் கருத்தை கொண்டு எழுதப்படுவதாக நீங்கள் உணர்கிறீர்கள்? பொதுவாகவே புலம்பெயர்ந்தவர்கள் எழுதுவது புலம்பல் இலக்கியம் என்ற கருத்தை முன்வைக்கிறார்கள். வாழ்வியல் குறித்த படைப்புக்கள் வெகு குறைவாகவே இருக்கிறது. அது குறித்து உங்களது பார்வை?

இதை நீங்கள் இரண்டாயிரத்துக்குப் பிறகு என்று ஒரு எல்லை வகுத்துப் பார்க்கவியலாது. முதலில் ஈழத்து புதுக்கவிதை வரலாற்றை எடுத்து பார்த்தாலும் கூட தமிழ்நாட்டு புதுக்கவிதை காலத்திலிருந்து சமர்ந்தர மாகவே ஈழத்துக் கவிதைகளும் கடந்திருக்கிறது. இந்தியப் புதுக்கவிதை கள் மேற்கத்தைய கவிதைகளின் பாதிப்போடு மரபை முற்றாகக் கடாசிவிட்டு வடிவங்கொண்டது. ஈழக்கவிதைகள் மரபிலிருந்து படிப் படியாக உடைத்து வெளிவந்தவை. இது வேறுவிடயம். நான்சொல்ல வருவது போருக்குப் பிற்பாடுதான் ஈழத்து கவிதைகள் பரந்துபட்ட அவதானிப்பைப் பெறுகிறது. பேரெழுச்சி பெறுகிறது. இதை எண்பது களின் ஆரம்பத்திலிருந்துதான் பார்க்கவேண்டும். இரண்டாயிரத்தில் அல்ல.

இப்போது இக்கூச்சல் போடுபவர்கள் போரோடு சேர்த்துத்தான் ஈழக் கவிதைகளைப் பார்த்தார்கள். அவர்களுக்கு போர் பற்றிய கவிதைகளே துருத்திக்கொண்டு தெரிந்தது.

1990களுக்குப் பிற்பாடு போரின் மீதான விமர்சனங்களாகவும் புலம்பெயர்ந்த நிலத்திலிருந்து பல கவிதைகள் வெளிவந்தன. கூடவே புலம்பெயர்ந்த வலி பல கவிதைகளில் இருந்தது. அப்போது பாராட்டியவர்கள் இப்போது இதைத்தான் புலம்பல் என்கிறார்கள். வலியுடன் வாழ்வவனிடமிருந்து வேறு எதைத்தான் எதிர்பார்க்க முடியும். இக்காலகட்டத்தில் போர் ஆதரவுக்கவிதைகள் பலவும் வெளிவந்தன. ஆனாலும் அவை வெறும் செய்யுள்களாகவும் பிரச்சாரங்களாகவும் போய்விட்டது. இங்கு நான் செய்யுள் எனக் குறிப்பிடுவது அது புதுக்கவிதையாயினும் செய்யப்படுவது என்றே பொருளில்தான். அதனால் வலிமிகுந்த போர் விமர்சன அல்லது பச்சையாகச் சொன்னால் புலியெதிர்புக் கவிதைகள் அதன் உண்மைத்தன்மை காரணமாக பலரின் அவதானிப்பை பெற்றது. ஒருகாலத்தில் புலம்பெயர் கவிதைகள் பற்றிய பெரும் எதிர்பார்ப்பிலிருந்தது. தமிழகத்தில் ஈழக்கவிஞர்களின் தொகுப்புகளுக்கு

பெரும் கிராக்கியிருந்தது. பதிப்பகங்கள் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு வெளியிட்டன. போர் நிறைவுபெற்று இரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்த நிலையிலும் இன்றுவரையிலும் அது குறையவில்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

அது ஒருபுறமிருக்க இவர்கள் வாழ்வியல் சார்ந்த கவிதைகள் எழுதவில்லை என்று சொல்வது அபத்தம். என் பெரும்பாலான கவிதைகள் வாழ்வியல் சார்ந்ததுதான். அதிகமும் தன்னிலைக் கவிதைகள். நான் போர் எதிர்ப்பாளன் என்ற வகையில் பார்த்தாலும் ஈழத்து மக்களிடம் எனது கவிதைகள் இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டன. ஒரு துரோகியாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டவன் நான். குறிப்பாக தமிழக விமர்சகர்களிடந்தான் என் கவிதைகள் போய்ச் சேர்ந்தன. அவர்கள் தான் என்னை ஒரு கவிஞனாக முன்னிறுத்தினர். அவர்கள் எடுத்துக்காட்டுக்காக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட கவிதைகள் எதுவும் போர் சார்ந்த கவிதைகள் அல்ல. எல்லாமே என் அகஞ்சார்ந்த கவிதைகள்தான். புலம்பெயர் கவிதைகள் குறித்து பெறும் சில விடையங்கள் பேசவேண்டும். போர், போர் முரண், புலம்பெயர்ந்த வலி எனத் தொடங்கிய புலம்பெயர்ந்த இலக்கியப்போக்கு நாளாக நாளாக திசைமாறத் தொடங்கியது. பின்நவீனத்துவத்தின் வருகை எனச் சொல்லிக்கொண்டு ஆ.மார்க்ஸ், சாருநிவேதா போன்றவர்கள் புலம்பெயர்ந்த இவ் இலக்கியக்காரரிடையே ஊடுருவினார்கள். கட்டுடைப்பு பொருங்கதையாடல் என்ற வார்த்தைப் பிரயோகங்களோடு விளிம்புநிலை மக்களின் இலக்கியம், தலித்திலக்கியம் பெண்ணிய இலக்கியம் சிதறுண்டு போனது. இதுவும் புலம்பெயர் இலக்கியம் குறி தவறிப்போனதற்கு இன்னொரு காரணி. அடுத்தது எம் மக்கள் முப்பது வருடங்களாக புலம் பெயர்ந்திருந்தாலுங்கூட நாங்கள் ஈழத்தின் நினைவுகளுடன் தான் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம். அப்படிச் சொல்வது தவறு. வாழவைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். அதற்கான எல்லாச் செயல்பாடுகளும் மிக நேர்த்தியாக புலிகளால் செய்யப்பட்டிருந்தது. எல்லா ஊடகங்களும் அதையே செய்தன. போர் ஆதரவுக் கோசங்கள் இருந்த அதே வேகத்தில் போர்எதிர்ப்பு இலக்கியங்களும் இருந்தது. அது தவிர்க்க முடியாதது தானே. யுத்தம் முடிந்து இரண்டாண்டுகள் கழிந்தும் கூட இப்போதும் நாம்சந்திக்கும் இடத்திலெல்லாம் ஈழம்பற்றியே பேசிக்கொள்கிறோம்.

எனவே போர் முடிந்ததுவிட்டது. இந்த இலக்கியங்களும் முடிந்துவிடும் என தப்புக்கணக்குப் போடவும் இடமுண்டு. ஆனால் நாங்கள் இப்பொழுது தான் ஊரையும் போரையும் விட்டு புகலிட நெருக்கடிகள் பற்றிக்கொஞ்சம் யோசிக்க தொடங்குகிறோம் இனி நாங்கள் வாழப்போகிற மண் இதுதான் என உணர்வு ரீதியாக இப்போதுதான் உணர்கிறோம். இனி நாங்கள் அந்த நெருக்கடிகளை சந்திக்கத்தானே வேண்டும். எனவே இனித்தான் புலம்பெயர் இலக்கியங்கள் முழுவீச்சுடன் எழும் சாத்தியங்களும் உண்டு. துயரம் என்னவென்றால் சிலசமயம் அவை தமிழில் இல்லாமல் போக

லாம் சிறிதாயிடுந்தாலுங் கூட இவ்வாயத்தின் வருகையும் புலம்பெயர்ந்த மக்களின் வருகையும் கருவக்களின் எழுத்துக்கள் உலகறியச் செய்ந்து எல்லாம் ஒருகூரலாய்க்கின்.

நீங்கள் நா நா சுத ஆவறயிடுங்க தீவிரமாக இயங்கியவராக அறியப்படுபவர். அந்நகரத்தில் இப்பொழுதைய நாடகத்துறை, முக்கியமாக புலம்பெயர்ந்த நாடகத்துறை எவ்வாறு வளர்ச்சியடைந்திருக்கிறது என்பதை கனடரனின் குழுவை மையப்படுத்தி எவ்வாறு பாய்க்கிறீர்கள்?

என்னைப் பெறுத்தவரையில் நான் கவிஞன் என்பதன்மீது நாடகம் என்று அறியப்படுவதைப் நான் அதிகம் விரும்புகேன். எனது குழுவிலுள்ள நாடகம் "இருவருவங்கள்." நான் அந்நேரத்தையா கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது கழிப்புரத்தில் ஒரு போட்டிக்குப்போய் து. பதினைந்து நிமிட நாடகம் அப்போது இரண்டாவது இடம் பெற்றது. அதில் ஒரு சிறிய பாத்திரத்தில் நடிக்கேன். அதைவிட கூறில் நான் எழுதி சில சில நாடகங்கள் மேடை மேற்றப்பட்டன. அவை அறுமணிச்சி மன்றக்கிரகம் சில நாடகங்களின் பங்காற்றியிருக்கிறேன். இவையெல்லாம் அமெரிசு நாடகங்கள். அமுத சீர்த்திருத்தக் கருத்துக்களுடன் எழுதப்பட்டவை முதன்

முறையில் நான் பார்த்து. பிரிமிப்பைக் கூட நாடகம் என்றால் தாசீவியசின் "பொறுத்தது போதும்." அக்காலத்தில் தேசியனிருது பெற்ற நாடகம். யுகியன் கல்லூரியில் நிகழ்ந்தது.

விவரத்திரண்டில் பார்ப்பாணம் விரிசியமண்டபத்தில் நாடகம் தொடர்பான ஒரு கொடர் போனது. ஒவ்வொரு சனிக்கிரமையும் நாடகம் மேடை மேற்றப்பட்டது. அதில் நான் மெண்டருருவின் சங்காரம், மதுராகவியின் கோண அபசரம் போன்ற நாடகங்களைப் பார்க்க முடிந்தது. அப்போது

தான் நாடகம் பற்றிய புரிதல் கொஞ்சம் கிடைத்தது, நாடகம் என்றால் என்ன, நாங்கள் மேடையேற்றிய நாடகங்கள் எவ்வாறானவை என்ற பார்வை கிடைத்தது. எண்பத்தேழு என்று நினைக்கிறேன் இந்திய இராணுவம் இலங்கையில் இருந்த காலத்தில் யாழ் பல்கலைக்கழகமும் நாடக கல்லூரியும் இணைந்து பயிற்சிப்பட்டறை ஒன்றை செய்தன. அதன்போது கலந்து கொண்டவர்களில் எழுபத்தைந்து வீதமானோர் பாடசாலை ஆசிரியர்கள். காரணம் அவர்களது முழு நோக்கமும் நாடகத்தைப் பள்ளிக்கூடங்களின் வழி கொண்டு செல்ல வேண்டுமென்பதே. அதோடுகொஞ்சப் பேர் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள். மிகுதி வெளியில் இருந்து போனவர்கள் வெகு சொற்பமானவர்களே. அது நான்கு மாதமளவில் போனது. அதன்போது குழந்தை சண்முகலிங்கம், மௌனகுரு, ஏ.ரி. பொன்னுத்துரை, வி.வி. வைரமுத்து போன்றோர் வந்திருந்தனர். அந்தப் பட்டறை மிகவும் பயனுள்ளதாக இருந்தது. அந்த பட்டறை தந்த சொற்ப புரிதலோடு கனடாவிற்கு வந்தபிறகு நாடகம் தொடர்பான விமர்சனங்கள் எழுதினேன்.

கனடாவிற்கு வந்தபின் நான் முதல் எழுதிய கட்டுரை நாடகம் பற்றியதே. அது திருச்செல்வத்தின் தமிழர் தகவலில் ஆண்டுமலர் ஒன்றில் வெளிவந்தது. முன்னரும் சொன்னது போல 1995ல் மகாகவியின் “புதியதொரு வீடு.” நாடகத்தை நெறியாழ்கை செய்திருந்தேன். அந்த நாடகத்தைக் கனடாவில் நடந்த இலக்கியச் சந்திப்பொன்றுக்காய் தயாரித்தோம். அப்போதிருந்த சூழல் சந்தர்ப்பங்களுக்கு அமைய அந்த நாடகம் பார்வையாளர்களுக்கிடையில் ஒரு அலையை ஏற்படுத்தி இருந்தபோதும் ஒரு நாடகத்துக்கான தேடல் அதற்குள் முழுமையாக இருக்கவில்லை. அந்த நாடகத்தின் தொடர்ச்சியாகத் தான் தீவிரமாக நாடகத்தின் தேவையென்று வெளிப்பட்டது.

ஆனாலும் அதற்கு முன்னரே இங்கே நாடகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டுவிட்டது. தேடகம் பலிக்களம், நிரபராதிகளின் காலம், போன்ற நாடகங்களை மேடையேற்றியிருந்தது. மகாஜனா கல்லூரிப் பழையமாணவர்கள், வானவில் நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளர்கள் போன்றவர்கள் நல்ல நாடகங்களை மேடையேற்றினர்.

நான் தீவிரமாக எனச் சொன்னதன் காரணம் நாடகத்திற்கு மட்டும் என அரங்காடல் அமைப்பு வந்ததன் பின்பு நாடகம் பற்றிய எழுச்சி ஒன்று எங்களிடையே ஏற்பட்டது. பின்நாளில் அது எங்கள் விடுதலை இயக்கங்கள் போலவே உடைந்து போய்விட்டது. மனவெளி என்ற பெயர் அமைப்புக்கு மட்டுமே இருந்ததன்றி, அது அதிலிருந்த யார் மனசையும் விசாலப்படுத்தவில்லை. எங்களிடையே தொன்றுதொட்டுத் தொடரும் குழுக்களாகப் பிரியும் தன்மையும் ஒரு காரணம்.

அதன் பின் பல குழுக்கள் தனித்தனியாகப் பிரிந்து நாடகம் போட்டனர். ஒருகட்டத்தின்பின் நின்றுவிட்டது. போரின் உக்கிரமும் நாடகத்துக்கான

தேடலை குறைத்தது. ஒன்றில் இருந்து இன்னொன்றுக்கு தாவும் மனித மனமும் ஒரு காரணம். நாடகத்தில் இருந்து குறும்படம் எடுப்போம் என்று வெளிக்கிட்ட சில சம்பவங்கள் இடம்பெற்றன. இதுவும் நாடகத்தில் ஒரு தேக்க நிலைய உருவாக்கியது. இப்போது குறும்படமும் தேங்கிப் போய்விட்டது.

அண்மையில் இந்த வருடத்தில் மூன்று நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டன. இதுவெல்லாம் விட்ட இடத்திலிருந்து தொடங்க முயற்சிக்கும் செயலே. விட்ட இடத்தில் இருந்து தொடர்வது எனக்கொள்ளலாம். இங்கு தொழில் நுட்ப வளர்ச்சிகள் அதிகம் இருக்கிறது. நாடகம் பற்றிய புரிதல் இல்லாமல் அது பற்றிய அடிப்படை அறிவில்லாமல் தொழில் நுட்ப வசதிகள் மீது நம்பிக்கை வைத்து நாடகத்தைக் கோட்டை விட்டு விடும் சம்பவங்களும் உண்டு. ஆறுமாதம் அல்லது ஒருவருடம் ஒத்திகை பார்த்து வெறும் 200 பார்வை யாளர்களுக்கு மட்டும் மேடையேற்றும் துயரங்களும் உண்டு. இதில் நான்குறிப்பிட்டது நான் சார்ந்த தீவிரநாடகங்கள் தொடர்பானதே. என்னைப் பொறுத்தவரையில் எந்த ஒரு விடையமாக இருந்தாலும் அதை நேர்த்தியாக செய்யவேண்டும் என நினைக்கிறேன்.

இலங்கைத் தமிழ் படைப்பாளிகளது எழுத்தில் இந்தியாவின் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் தாக்கம் இருக்கிறதா? இருப்பின் அது அவர்களது படைப்பில் எந்த வகையான தாக்கத்தை நிகழ்த்துகிறது என்று நினைக்கிறீர்கள்?

படைப்புகளை கவிதைகள் என்று நோக்கினால், இந்தியக் கவிதைகளுக்கும் ஈழத்துக் கவிதைகளுக்கும் வேறுபாடு இருக்கின்றது. புதுக் கவிதைகள் தொடங்கியபோது இந்திய தமிழ்க்கவிதைகள் முற்று முழுதாக மரபைத் துறந்தன. மேற்கத்தைய பாணியை பின்பற்றினர். ஈழத்துக் கவிதைகள் மரபில் இருந்து சிறிது விலகி படிப்படியாக வேறு தளத்துக்கு நகர்ந்தன. இப்போது பார்த்தால் இந்திய, தமிழ்நாட்டுப் படைப்பாளிகளின் கவிதை களது தளமும், ஈழத்துப் படைப்பாளிகளின் தளமும் ஒரு இடத்தில் இணைந்திருக்கின்றன. இவ்வாறு பிரித்துப் பார்க்காமல் ஒன்றாக உலகத் தமிழ்க் கவிதைகள் என்றவாறு அடையாளப்படுத்தக் கூடியனவாக இன்று அவை இருக்கின்றன. இதையே விமர்சகர்களும் சொல்கிறார்கள்.

இருந்தாலும் ஈழத்தமிழ் கவிதைகள் இன்றும் தனித்துவம் மிக்கதாகவே இருக்கிறது என்பது என் கணிப்பு. அதனை உள்ளடக்கத்திலும் வடிவத்திலும் மொழியிலும் அவதானிக்கலாம். அது மரபுக்கவிதையிலிருந்து படிப்படியாக வளர்ந்துவந்த கவிதை வடிவம் என்பதால் இருக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். ஈழத்துக் கவிதையில் எங்கோ ஒரு சிறு மூலையிலாவது மரபின் தொடர்ச்சி இன்றும் இருக்கத்தான் செய்கிறது. இது ஆரோக்கியம் என்பது என் நிலை. கவிஞர்களைப் பொறுத்தவரையில் நான் எல்லாக் கவிஞர்களையும் விரும்பிப் படிப்பேன். எனவே பட்டியலிடுவதென்பது கடினம். இந்தியக் கவிஞர்களில் எனக்கு மிகவும் பிடித்தவர்கள் என பசுவைய்யா, சுகுமாரன் போன்றோரைச் சொல்லுவேன். ஈழத்தில்

ஜெயபாலன் எனக்கு மிகப்பிடித்த கவிஞராக இருந்தார். அவரது கவிதைகள் தான் நான் கவிதை எழுதத் தொடங்கிய காலத்தில் ஊக்கியாக இருந்தது. அவர் இப்போது சற்று தேங்கிப்போய்விட்டார் என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது. அவர் வேறுதுறைகளில் தனது ஆளுமையைச் செலுத்துகிறார். சேரன் இப்போதும் தன்னை புதிப்பித்தபடியே இருக்கிறார். பதிய வீச்சங்களுடன் அவரது கவிதைகள் வெளிவருகின்றது. புகலிடத்திலிருந்து வந்த முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பு காலம் செல்வத்தினுடையது. அதற்குப்பிறகு அவரது தொகுப்புகள் வெளிவரவில்லை. செழியனின் தொகுப்புகளை நீண்டகாலமாக காணவில்லை. சக்கரவர்த்தியிடமிருந்து நிறைய எதிர்பார்த்தேன். ஒரு கவிதைத்தொகுப்போடு நின்று போய்விட்டது. இப்போது இன்னும் பல கவிஞர்கள் தோன்றியிருக்கிறார்கள். ஈழத்தில் பா. அகிலன், த. அகிலன். கருணாகரன் எனப்பலர் என் அவதானிப்புக்குரியவர்கள்.

இன்னாதவைகள்

கவிதை

—போ. மணிவண்ணன்

இல்லாத இன்னாதவைகளை

இருப்பதை முன்மொழிந்து

இருக்கும் இனியவைகளை

இல்லையென்று நகையாடி

நிசங்களைப் புறந்தள்ளி

பொய்களுக்குப்

பொன்வண்ணம் பூசி

எனதல்லாத பிம்பங்களை

என்மீது வீசி

எமக்கல்லாத பதில்களை

என்காதில் பேசி

நானல்லாத என்னை

எனக்கே அறிமுகம் செய்யும்

தோழமைகளின் துரோகங்களால்

அன்னியமாகியிருக்கிறேன்

எனக்கே நான்

கசப்புகளைத் தின்று

இனிப்புகளைத்

துப்பத்தெரிந்திருக்கும்

எனக்கு

சுவையாகவே இருக்கின்றன

ஒவ்வொரு அனுபவமும்

உன் குரல் அலையையும்

உனது வாசத்தையும்

கடத்தி வரும்

காற்றின் காதலி நான்

கவிதை

தற்கொலையைக் கைவிட்டவள்

—யாழினி முனுசாமி

இப்பொழுதெல்லாம் அவள்

தற்கொலை குறித்துப் பேசுவதில்லை

முன்பெல்லாம்

நேரிலோ

தொலைபேசியிலோ பேசினால்

தற்கொலையில் தான் முடிப்பாள்

தற்கொலை தான் துயரங்களிலிருந்து

தன்னைப் பூரணமாக விடுவிக்குமென

நம்பினாள்.

முன்னெப் பொழுதும் காணாத சிரிப்புகள்

அவள் முகத்தை அலங்கரிக்கின்றன இப்போது

உண்மையில்

இப்போது தான் இந்த உலகம்

காலின் கீழ் இருப்பதை உணர்கிறாள்

இப்பொழுது தன் இருப்பை

முழுமையாய் உணர்கிறாள்

தளைகளை அறுத்தொழிந்த மகிழ்ச்சி அவள்நடையில்

சிறைச் சுவரைத் தகர்த்தெறிந்த பெருமிதம் அவள் பேச்சில்

ஊர் பாட்டுக்கு பேசிக் கொண்டு தரிகிறது

அவள் பாட்டுக்கு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள்

தன் வாழ்க்கையை.

தமிழக ஆதரவு தனித்து நிற்குமா?

- டி. சிருள் எழிலன்

இந்தியாவைப் போன்ற பொருளாதாரத்தை மையமாகக் கொண்ட வெளியுறவுக் கொள்கையையே அமெரிக்கா பின் பற்றும் என்று அப்பதில் சொன்னார் அமெரிக்கா வெளியுறவுத்துறை அமைச்சர் ஷெல்லர் கிளிண்டன். ஜிரால்டுவுக்கை மையப்படுத்திய பொருளாதார நலன்கள் லாபத்தை அளிப்பதை விட பெரும் நட்டத்தை ஏற்படுத்தாததையும் அளிப்பதையே அமெரிக்கா உணர்ந்திருக்கிறது. சராக் பிறும், ஆப்கானிஸ்தான், அது ஆழமான ஒரு புதைகுழிக்குள் காலை விட்டு விட்டு வறிக் குழாயாகச் சிவ் நாடி வருவதையே ஷெல்லாரியின் இந்த பேச்சு உலகிற்கு உணர்த்துகிறது. ஆயினே நெப்டிஸ் துறை முகவீடு வந்ததே நோக்கிலான காலனித்துவ முறைகளை அது பின் பற்ற விரும்புகிறது. ஏனெனில் இந்தியாவும், அதைத்தான் இந்தப் பிராந்தியத்தில் செய்து கொண்டிருக்கிறது. ஆப்கான், நெபாளம், பூட்டான், இலங்கை, போன்ற சின்னத் சிறிய நாடுகளை தனது அறிவிக்கப்படாத காலனியாக வைக்க விரும்புகிறது இந்தியா வலங்கும் இருக்கிறது. இந்த அபகூறவுக் கொள்கை சார்ந்த அண்டை நாடுகளின் அரசியல் போக்கில் தலையிடுவதும் விலகியிருப்பதுமாக முடிவெடுக்கிறது இந்தியா.

சுதந்திர இந்தியாவில் அதன் அயலுறவுக் கொள்கைக்கு ஏற்போ அல்ல இல்லாமல் தமிழர் இனச்சிக்கலையும் கையாண்டு வந்துள்ளது. என்பதுகளில் ஆதர்த்தம். கொள்கை மாற்றம் பெற்ற பின்னர் இவ்வினம் அடிக்கு ஆதரவான போக்காகவுமே உள்ளது. சுழம் தொடர்பான இந்தியாவின் நிலைப்பாடு அப்போதும் சரி இப்போதும் சரி எப்போதுமே சுழ மக்களின் அரசியல் இன விடுதலைப் போரை இந்தியா ஆதர்த்த தில்லை. தன் சந்தையை நலன்களாக்கவும் விஸ்தரிப்பு நோக்கங்களுக்காவும் போராடிக் குழுவைமைப் பின் குழுவைமைப் பயன்படுத்தி வந்தது. சில ராஜிவ்காந்தி கொலை நடந்திருக்காவிட்டால் இந்தியா சுழத் தமிழர் போராட்டத்தை ஆதரிக்கும் என்றும் சில ராஜிவ்காந்திக்குறவர். ராஜிவ் கொலை நடந்திருக்காவிட்டாலும் இந்தியாவின் நிலைப்பாடு இதுவாகவே இருந்திருக்கும்.

இந்தியா அதன் அயலுறவுக் கொள்கை சமீபத்தே நாம் தமிழகத்தில் நிலவும் ஆதரவு நிலையைக் காண வேண்டும். இரு பெரும் திராவிடக் கட்சிகளான

திமுகவார் அதிமுகவும் இரு பேறு நிலைப்பாடுகளை சமீபத் தமிழர் பிரச்சனையில் கொண்டிருக்கின்றன. எண்பதுகளில் அதிமுகவின் தலைவராக இருந்த எம்.ஜி. ராமச்சந்திரன் புலிகளை ஆதரித்தார்கள். புலிகளும் எம். ஜி யாரோடு நெருக்கம் கொள்ளார்கள். திமுகவின் நிலைப்பாடோ புலிகளை ஆதரித்ததும் இல்லை எதிர்த்ததும் இல்லை. சமூகவாதமும் தெளிவாக அது ஆதரித்ததில்லை. இந்திய அரசின் தலன்களுக்கு ஏற்ப மட்டுமே திமுக இலங்கை பிரச்சனையில் நிலைப்பாடு எடுத்திருந்தது என்று வருகிறது. இலாபநினைவை, மீள்துயரமே உள்விட்ட இன்னுயர கோரிக்கைகளில் கூட திமுக ஆர்வம் காட்டவில்லை. பொதுவாக இந்தியாவின் அயலுறவுக் கொள்கை மாறிய பின்னர் குறிப்பாக ராஜீவ் படுகொலைக்கு பின்னர் இந்த இரு கட்சிகளின் நிலைப்பாடுகளும் மாற்றம் பெற்று விட்டன.

ராஜீவ் படுகொலைக்கு பின்னர் அதிமுகவின் தலைவரான ஜெயலலிதா தீவிரமான சமூக எதிர்ப்பாளராக மாறினார். சமூக எதிர்ப்பு மட்டுமல்ல தமிழகத்திலும் தமிழ், தமிழின உணர்வு உள்ளிட்ட எல்லாவற்றுக்கும் எதிர்ப்பாளராகவே மாறியிருந்தார். நீண்ட காலமாக இந்த உணர்வில் இருந்த அதிமுகவின் நிலைப்பாடு 2009 இல் மாற்றம் பெற்றது.

சமூகத்தில் நடந்த போரும் அது இலாபநினைவை ஒன்றின் மூலம் போராடிகளை ஒழித்துக் கட்டிய விதமும் தமிழகத்தில் கொந்தளிப்புருளை உருவாக்கிய நிலையில், காங்கிரஸ், திமுக எதிர்ப்புக் கட்சிகள் குறிப்பாக இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, மதிமுக உள்ளிட்ட கட்சிகள் அதிமுக கூட்டணியில் இருந்ததாலும் அப்போது கரையிருந்த நாடாளுமன்ற தேர்தலில் காங்கிரஸ் கூட்டணிக்கு எதிராக சமீபத் தமிழர் ஆதரவு அனை வரம் என்று எதிர்பார்த்ததாலும் அதை அறுவடை செய்ய அதிமுக தலைவர்

ஜெயலலிதா சமூக ஆதரவு நிலையை கையிடுவதற்கு எம் சொல்படி கோரும் அரசு அமைந்தால் இராணுவத்தை அனுப்பி தனி சமூகம் பெற்றுக் கொடுப்பேன் என்று தமிழக மக்களுக்கு வாக்குறுதி கொடுத்தார். சமூக எண்பது தமிழகத்தோடு உணர்வு ரீதியான தொடர்பு கொள்ள ஒரு அண்டை தேசம் என்பதைக் கூட அறியாத மக்களாக தமிழக மக்கள் உள்ளார்களா என ஜெயலலிதா நம்பியிருக்கலாம். 2009-ல் நடந்த நாடாளுமன்ற தேர்தலில் எதிர்பார்த்த அளவுக்கு சமீபத் தமிழர் பிரச்சனை எதிரொலிக்காத நிலையில் ஜெயலலிதா அதை முற்றிலும் கைவிட்டார்.

இனப்படுகொலை நாட்களில் அவர் வாயே திறக்கவில்லை. ஈழத் தமிழர் விவகாரத்தில் கருணாநிதியின் துரோகங்களை தனக்கான அரசியல் ஆதாயமாக மாற்றுவது குறித்தே ஜெயலலிதா கவனம் செலுத்தினார். பின்னர் 2011-ல் சட்டமன்ற தேர்தலில் மீண்டும் அவர் அந்த பிரச்சனையை கையிலெடுக்கவில்லை. அதே நேரம் ஈழத் தமிழர் பிரச்சனையை மையமிட்டுத்தான் தமிழகத்தில் கூட்டணிகள் அணி சேர்கிறது என்பதும் ஒரு பொய்யான பிம்பமே தங்களின் கட்சிகளுக்கு ஒரு பெரும் கட்சிகளும் ஒதுக்கும் சீட்டுகளைப் பொறுத்தே அரசியல் கட்சிகள் எதுவுமே ஈழத் தமிழர்களுக்கோ அவர்களின் அரசியல் நலன்களுக்கோ உண்மையாக இல்லை என்பதுதான் உண்மை. ஆக மொத்தம் தமிழக அரசியல் கட்சிகள் எதுவுமே ஈழத் தமிழர்களுக்கோ அவர்களின் அரசியல் நலன்களுக்கோ உண்மையாக இல்லை என்பதுதான் அனுபவத்திலிருந்து நாம் அறிந்து கொள்ளும் உண்மை. ஆனால் நடந்து முடிந்த சட்டமன்ற தேர்தலில் ஈழப் பிரச்சனை கடுமையாக எதிரொலித்த நிலையில் ஜெயலலிதா இலங்கை அரசுக்கு எதிரான இரண்டு தீர்மானங்களை மத்திய அரசுக்கு கோரிக்கையாக நிறைவேற்றி அனுப்பி வைத்தார். இது புதிய மாற்றத்தின் அறிகுறியாக தெரிந்தது. இலங்கை அரசின் மனித உரிமை மீறல்களில் ஒரு மாநில அரசின் எல்லை அதுதான் என்ற வாதங்கள் வழியே அதை கட்சி வேறுபாடின்றி அனைவருமே பாராட்டினார்கள்.

அடுத்து ஜெயலலிதா தூக்குத் தண்டனைக்கு எதிராக தீர்மானங்களை நிறைவேற்றினார். மூவரின் தூக்கிற்கு எதிராக தடை கோரிய மனு விசாரணைக்கு வந்த அதே நாளில் தமிழக சட்டமன்றத்தில் தீர்மானம் நிறைவேற்றினார் ஜெயலலிதா. அந்த வழக்கில் மிகப் பெரிய உந்துதலாக இருந்ததாக இந்த தீர்மானம் அனைவராலும் பாராட்டப்பட்டது. ஆனால் இந்த வழக்கை சென்னையில் விசாரிக்கசுடாது என்று கட்சியினர் உச்ச நீதிமன்றத்தில் தடை கோரிய மனுவில் தமிழக அரசியல் நீதிமன்றம் விளக்கம் கேட்ட போது தீர்மானம் நிறைவேற்றிய அதே மாநில அரசு இந்த வழக்கில் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட மூவரின் கருணை மனுக்களைப் பரிசீலிப்பதில் குடியரசுத் தலைவர் தாமதம் செய்ததாகக் கூறப்படுவது குறித்து தமிழக அரசு எந்தக் கருத்தையும் தெரிவிக்க விரும்பவில்லை. அதே போல் அவர்களின் தூக்குத் தண்டனையைக் குறைக்க தமிழகம் முழுவதும் மக்கள் ஆதரவு எழுந்ததாகக் கூறப்படுவது குறித்தும் தமிழக அரசு எந்தக் கருத்தையும் கூறவில்லை. அவர்களின் கோரிக்கைகளுக்கு சட்டப்படி எந்தத் தகுதியும் இல்லை. எனவே, இந்த மனுக்களைத் தள்ளுபடி செய்ய வேண்டும் ஜெயலலிதா நீதிமன்றம் மூலம் நிகழ்த்தியுள்ள அப்பட்டமான படுகொலை அது. வெளிப்படையாகப் பேசுகிற மத்திய அரசு மௌனமாக கொலைக்கு துணைபோகிற மாநில அரசு என்று ஒட்டு மொத்தமாக மூவரையும் தூக்கிலிடத் துடிக்கிறார்கள். எதிர்பாராத வகையில் கிளர்ந்த மக்கள் போராட்டங்களை நீர்த்துப் போகச் செய்ய ஜெயலலிதா கையாண்ட தந்திரமே சட்டமன்ற தீர்மானம் என்பதும், சட்டமன்ற தேர்தல் அறுவடை போல உள்ளாட்சித் தேர்தல் முடியும் வரை காத்திருந்து நடந்த கழுத்தறுப்பு இது என்பதை காலம் நமக்கு உணர்த்திருக்கிறது.

ஜெயலலிதா திருந்திவிட்டாரா?

.....

ஜெயலலிதா முன்னரைப் போலல்ல அவர் மாறி விட்டார் என்பதுதான் பலரின் எண்ணமாக இருக்கிறது.சரி ஜெயலலிதா மாறிவிட்டார் என்றால்.. எப்போது அவர்

செட்டவராக இருந்தார்? அளவுக்கு அதிகமாக சொத்துப் போற்றிப் போதா? அல்லது வளர்ப்பு மகளின் திருமணத்தின் போதா? அல்லது மத மாற்றத் தடைச் சட்டம் கொண்டு வர்ப்பா? போதா? அல்லது சிறு தெய்வ வழிபாட்டை நகக்கிப் பார்ப்பதன் பண்பாட்டை நிறுவ சட்டம் கொண்டு வந்தாரே அப்போதா? அந்த பழைய ஜெயலலிதா இப்போது மதக்கலையா மயிசாதானை தடுக்கிறாரே இப்போதா? அல்லது திட்டமிட்டு பரமசுப்பிரம்சியை எதிரொழித்தாரே இப்போதா? எப்போது அவர் செட்டவராக இருந்தார். ஜெயலலிதா திருந்தி விட்டாள் என்றால் கருணாநிதி செட்டவராக ஆனது எப்போது. இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் மானவர்களை காட்டிக் கொடுத்தாரே அப்போதா? அல்லது ஜென்கள், குட்டிமணி தங்கத்தையைய இலங்கை அரசின் தீன்னைக் கொடுத்தாரே அப்போதா? அல்லது போர் நிறுத்தம் கோப ஜனநாயக சக்திகளை அடித்து தலைவந்தாரே அப்போதா? அல்லது முத்துகுமாரின் தியாகத்தை தற்கொலை என்று போதித்தாரே அப்போதா? நிறுவனமாக, கைநூலாய் மக்களை பாதுகாக்கும் கொண்டு திட்டத்தை அமல் செய்ய வேண்டும் என்கிறாரே இப்போதா? அல்லது உலக கோடிஸ்வர்களோடு போட்டி தரும்பத்தினை முடிவி நிலைவந்தும் கொண்டு வந்தாரே? அப்போது அவர் எப்போது செட்டவர்? ஆனால், எனக்கு இந்த இருவரும் எப்போது செட்டவர்களாக இருந்தார்கள் எப்போது திருந்தவர்கள் என்பதில்லாம் புரியவே இல்லை. சமூக பிரச்சனை துறியும், துறியும் எவ்விற உணர்வெல்லாம் அந்த இருவருக்குமே ஓட்டு வேண்டியாடுவதற்கான ஒரு குதாட்டம் அவ்வளவுதான்.

கடந்த நாளாளுமன்றத் தேர்தலில் சமூக எதிர்ப்பை அமோக மகத்துரைக் கொடுத்தும் என்று எதிர்பார்த்த ஜெயலலிதா எழக்கிற்கு இப்பொழுதென்ற அறுப்பு வதை இலங்கை மீது போர் கொடுப்பதன் என்றெல்லாம் முழங்கினார். ஆனால் அந்தத் தேர்தலின் எழுப் பிரச்சனை பெரிதாக எதிரொலிக்காத நிலையில் அடுத்து வந்த சட்டமன்ற தேர்தலில் அது மகத்துரைக் கொடுத்தது. எவ்வித சிரமங்களும் இல்லாமல் ஜெயலலிதா தனிப்பெரும்பான்மைபுடன் வென்றார். வென்றவுடன் அதரவத் தீர்மானங்களை தீர்மானிப்பதிலேயும் ஜெயா நிறைவேற்றிய எல்லா தீர்மானங்களிலேமே தன் மீது பொறுப்பு எனதபரம் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் மத்திய அரசின் மீது பொறுப்பை காத்துக்கொள்ளுவதான, கூடவுதனம், தூக்குத் தண்டனை, உள் நாழிஸ் அரசுகளென்று சில அதிகாரங்கள் இருந்தும் அவைத் செய்யாத ஜெயலலிதா என்ன பதின்மயம் மத்திய அரசின் மீது போட்டு நப்பித்துக் கொள்கிறார். அவர் போட்ட அதிகாரமற்ற சட்டமன்ற தீர்மானங்களை உடைத்துப் பார்க்கும் தீர்ப்பாயில்லாதவர்கள் ஊரெங்கும் போலீஸ் ஓட்டி முனைப்பிடுபு எடுத்துவிட்டார்கள். இப்போது சட்டமன்ற தேர்தலும் முடிந்து உள்ளூராட்சித் தேர்தலும் முடிந்துவிட்ட நிலையில் நல்ல பாம்புளின் பிடி

முகம் எதுவென்பது தெரிய வந்திருக்கிறது. இன்னும் சிலர் மக்களின் அச்சம் நீங்கும் வரையிலேயினும் அம்மா கூடங்குளம் அணுவின் நிலையத்தை அனுமதிக்கமாட்டார். என நம்புகிறார்கள். பார்ப்போம் அச்சப்படுவதற்கான எல்லா சூழலும் மக்களான நமக்குத்தானே தவிர அரசியல்வாதிகளுக்கு அல்ல, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள கருணாநிதி தமிழ் மக்களை எப்படி பலி கொடுத்தாரோ அப்படிதான் ஜெயலலிதாவும் பெங்களூரு தனிநீதி மன்றத்தில் தன் மீதான சொத்துக் குவிப்பு வழக்கிலிருந்து தன்னை காப்பாற்ற அவர் மூவரை பலி கொடுக்க தயாராகி விட்டார் என்றே தோன்றுகிறது. ஆனால் கருணாநிதி தமிழ் மக்களை பலியாடுகளாக சோனியாகாந்திக்கு பலி கொடுத்தாலும் தேசிய கட்சி கருணாநிதியை விட்டு வைக்காது என்பதை அனுபவத்தில் இன்று அவர் உணர்கிறார்கள். இன்று தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள ஜெயலலிதா மூவரை பலியிட்டாலும் அவரையும் தேசிய நாயகர்கள் விட்டு வைப்பார்களா என்பதும் கேள்விக்குறியே?

தமிழகம் உணர்வுகளும் தலைமைகளும்- டி. அருள் எழிலன்.

மூவரின் தூக்குத்தண்டனை விவகாரம் இப்போது நீதிமன்றத்தில் இருக்கிறது. இந்திய அரசியல் சட்டம் குடிமக்களுக்கு வழங்கியுள்ள குறைந்தபட்ச உரிமைகளின் அடிப்படையில் இந்த வழக்கும் அதன் தீர்ப்பும் இருக்கும் என்றால் இந்த நீதிமன்ற போராட்டத்தில் மூவரின் தூக்குக் கயிறுகளும் அறுத்தெறியப்படுவது உறுதி. வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க அந்த தீர்ப்பு இந்தியாவில் நடைமுறையிலிக்கும் கொடிய சாவுத் தண்டனைக்கு மரண இடியாக அது இருக்கும். ஆனால் நமது நீதிமன்றங்களும் மாட்சிமைதங்கிய நீதிபதிகளும் சட்டத்தின் படியல்ல மத நம்பிக்கைகள், சாதி நம்பிக்கைகள், இன நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் தீர்ப்பு வழங்கத் துவங்கிவிட்டார்கள். அப்சல் குருவுக்கும், கீலானிக்கும் தீர்ப்பு வழங்கிய நீதிபதிகள் கூட்டு மனச்சாட்சிக்காவே அப்சல் குருவுக்கு தூக்குத் தண்டனை வழங்கினார்கள். போரா.கீலானி விடுதலையாகி விட்டாலும் அந்த காஷ்மீர் அப்பாவி இன்னும் தூக்கின் நிழலிலேயே நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறார். பொருளாதார தனியார் சுரண்டல் தொழில் கொள்கை கொண்ட இந்திய வெளியுறவுத் துறை கொள்கையாலும், அதையொட்டி இந்தியாவில் வளர்ந்து விட்ட இந்திய தேசிய வெறியும், அதைத் தாங்கிப் பிடிக்கும் இந்துப் பாசிச வெறியும் இஸ்லாமிய இளைஞர்கள் பயங்கரவாதத்திற்கு பலியாகிறார்கள். பயங்கரவாத அமைப்பால் மூளைச் சலவை செய்யப்பட்டு திவீரவாத செயலில் ஈடுபட்ட கஸாப் இன்று தூக்குமர நிழலில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். நீதிமன்றங்களும் அதில் நீதி சொல்லும் நீதிபதிகளின் தீர்ப்புகளும் அறிவுரைவுகளும் இந்திய வெளிவிவகாரக் கொள்கை, இந்துப் பாசிச தேசியம் சார்ந்தே அமைக்கின்றன. இம்மாதிரியான நிலையிலிருந்துதான் இந்த மூவரின் விடுதலை வழக்கை அணுக வேண்டும் அணுகவும் முடியும். போராட்டங்களை ஜெயலலிதா பின்னடைவுக்குத் தள்ளி வழக்கிலும் பின்னடைவை ஏற்படுத்தியுள்ள நிலையில் மக்களை மட்டுமே தமிழக மக்களை மட்டுமே நம்பி போராட நாம் முன் வரவேண்டும். மக்கள் திரண்டால் இந்த போராட்டத்தில் வெற்றி நிச்சயம். அரசியல்வாதிகளை நம்பினால் அழிவு நிச்சயம்.

இன்னமும் சூறாவளி...

—உத்தம சோழன்

இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் முடிந்துவிட்டன. அந்த ரணம் எனக்குள் பதிவாகி. இன்னும் வடுவாக மாறவில்லை. ரணமாகவே தங்கி இம்சிக்கிறது.

1985ஆம் ஆண்டின் தொடக்கம், துணை வட்டாச்சியராக பணி உயர்வு கிடைத்தத்தருணம். பணியேற்றுக்கொண்டு ஒரு வாரத்தில் வருவாய் கோட்ட அலுவலகத்தில் நடந்த ஆய்வுக் கூட்டத்திற்குச் சென்றிருந்தேன்.

கூட்டம் முடியும் நேரத்தில் எனக்கு ஒரு தகவல் ஆணையாக வந்து சேர்ந்தது.

‘தலைமையிடம் திரும்ப வேண்டாம், நேரே இராமேஸ்வரம் மண்டபம் அகதிகள் முகாமிற்குச் செல்லுங்கள், போகும்போது அரசு போக்குவரத்துக் கழகத்திலிருந்து ஆறு பேருந்துகளை எடுத்துச் செல்லுங்கள். ஒவ்வொரு பேருந்துக்கும் ஒரு துணை வட்டாச்சியரும் இரண்டு காவல்துறை அதிகாரிகளும் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ள வேண்டும். மண்டபம் அகதி முகாம் அதிகாரி அனுப்பிவைக்கும் அகதிகளை, அவர்கள் பற்றிய தகவல்களோடு பாதுகாப்பாக அழைத்து வரவேண்டும்...!’

இதுதான் அந்த ஆணையின் சுருக்கம்.

யோசிக்க நேரமில்லை. மாற்றுத்துணிகள் கூட எடுத்துச் செல்ல வாய்ப்பில்லாது, பேருந்துகளைப் பெற்றுக் கொண்டு மண்டபம் நோக்கி இரவோடு இரவாக புறப்பட்டோம்.

1984ஆம் ஆண்டு இறுதிப்பகுதி என்று நினைக்கிறேன். இலங்கையில் வடகிழக்குப் பகுதியில் மூண்ட இனக் கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்ட ஏராளமான தமிழர்கள், தங்கள் உயிரை மட்டுமாவது பாதுகாத்துக்கொள்வோம் என்ற பரிதவிப்பில், படகுகளுக்கு அதிகக் கட்டணம் கொடுத்து இரவு நேரங்களில் கடல் வழியே தமிழகம் வந்து சேர்ந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் வந்து சேர்ந்த இடம் பெரும்பாலும் இராமேஸ்வரம் பகுதியாகவே இருந்தது. மிக அதிக எண்ணிக்கையில் அகதிகள் வந்து சேர்ந்ததால் இடநெருக்கடி ஏற்பட்டது. எனவே அவர்களில் கொஞ்சம் பேரை மாநிலத்தின் உள்பகுதிகளுக்கு அனுப்பிவைக்க அரசாங்கம் முடிவெடுத்தது.

அதிகாலையில் மண்டபம் போய்ச் சேர்ந்தோம். அகதிகள் முகாம் போய் பார்த்தப்போது அது வேறு உலகம் போல், இதுவரை பார்த்திராத வேறு ஒரு கிராமம் போல் எங்களுக்குத் தோன்றியது.

யார் யாரை எங்கள் மாவட்டத்திற்கு அனுப்புவது என்று மாலையில்தான் முடிவாகும் என்று தெரிந்தது. முகாம் வழியே நடக்க ஆரம்பித்தோம். ஒருவித மிரட்சியோடு அவர்கள் எங்களைப் பார்த்தார்கள். எங்கள் முகங்களிலோ அவர்களைப் பற்றிய பரிதாப உணர்வு.

நீளநீளமான வரிசை வீடுகளில் முன்னே நின்றவர்களிடம் வலியச் சென்று பேச ஆரம்பித்தோம். அவர்கள் சொன்ன ஒவ்வொரு தகவலும் நம்மை நிலைகுலைய வைத்தது.

சந்தேகத்தின் மீது ராணுவம் செய்யும் அத்துமீறல்கள், வீடு, வாசல், உடமை களுக்கு ஏற்பட்ட சேதங்கள், உயிருக்கு உத்திரவாதமின்மை, இனி இங்கே வாழ முடியாது என்ற பயம் இப்படி எண்ணற்ற துன்பங்கள் பற்றி...

தங்கள் மனைவி பிள்ளைகள் பிழைத்தால் போதும், தங்கள் கதி என்னவானாலும் சரி என்று தாங்கள் மட்டும் துக்கம் தொண்டையடைக்க இருட்டில் கரையில் நின்றபடி ராணுவத்துக்குப் பயந்துகொண்டு கடலில், இருட்டில் மறையும் படகைப் பார்த்தப்படி நின்ற தந்தையர்கள், தாயார்கள், பாட்டன் பாட்டிகள் பற்றிச் சொல்லச் சொல்ல நாம் நொறுங்கிப் போனோம்.

கடலில் வரும் வழியில் காற்றில், மழையில், அலைகளில், நீரில் விழுந்து கேடக நாதியற்று இறந்தவர்களும் உண்டு.

பேருந்தில் வரும்போது அதில் இருந்தவர்களின் பெயர்களைச் சொல்லி கணக்கெடுத்தோம்.

அம்மா இருப்பார், மகன் இதற்கு முன்போ வந்துவிட்டதாக, மகள் அதற்கு முன்பே வந்துவிட்டதாகச் சொல்வார், மனைவி முன்பே வந்துவிட்டதாக கணவன்களும், கணவன் வேறொரு படகில் வந்ததாக மனைவியும் சொல்வார். வந்து சேர்ந்தார்களா... இல்லையா? தெரியவில்லை என்று தேம்பி அழும் போது அந்த அழுகையை நிறுத்த நமக்கு வழி தெரியவில்லை.

நம் கண் எதிரே பறந்து செல்லும் இந்த விதவிதமான பறவைகள்... எத்தனை வகை... எத்தனை இனம்... அவை ஒன்றோடொன்று பகைகொண்டு சண்டையிட்டு துன்பம் சுமப்பதில்லையே...

நம்மால் பேச முடியவில்லை. சமாதானம் சொல்லத் தெரியவில்லை.

ஏன் இப்படி...?

நம் கண் எதிரே பறந்து செல்லும் இந்த விதவிதமான பறவைகள்... எத்தனை வகை... எத்தனை இனம்... அவை ஒன்றோடொன்று பகைகொண்டு சண்டையிட்டு துன்பம் சுமப்பதில்லையே... தங்கள் விருப்பம்போல், வாழ வசதியான இடங்களுக்கெல்லாம் நாடு கடந்து, கண்டம் கடந்து ஒற்றுமையாக பறந்து பறந்து உல்லாசமாக வாழ்கின்றனவே...!

இந்த மனிதர்கள் மட்டும் ஏனிப்படி ஒருவருக்கொருவர் ஏதேதோ காரணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு ஒருவரையொருவர் கொடுமைப்படுத்தி வாழ்க்கையை தொலைத்தொழிக்கின்றனரே...! ஏனிப்படி...?

ஆறாம் அறிவு என்று இருப்பதினால் கிடைக்கும் அவலமா இது...!

தங்கள் வீடு வாசல், மாடு, மனை சொந்தம் பந்தம் எல்லாவற்றையும் தொலைத்து உயிரை மட்டும் உடம்பில் சுமந்தபடி 'அகதிகள்' என்ற பெயரில் வந்த அவர்களை உடனடி ஏற்பாடாக 'புயல் பாதுகாப்பு இல்லங்களில்' தங்க வைத்தோம். 'மனிதப் புயல்களின்' தாக்குதல்களிலிருந்து காப்பாற்றி உதவித் தொகையும், அரிசியும் உடனடியாக வழங்கப்பட்டன.

ஆனால் எந்த உயிரைக் காத்துக் கொள்ள வந்தார்களோ அந்த உயிரே தாங்கிக் கொள்ள முடியாத பெருந்துயரச் சூமையாக மாறி சவம் போல் அவர்கள் நடமாடினர். காரணம் வேர்கள் அறுக்கப்பட்ட செடிகள் போல் அவர்களின் இதயங்கள் மரித்துப் போனதுதான். சுற்றுலாப் பயணிகளாக வேறு வேறு தேசங்களுக்குப் போகும் போது மனம் குதூகலப்படும். ஆனால் அனாதைகளைப் போல் வந்து சேர்ந்த அந்த அகதிகளின் மனவலியை அவர்களைப் போன்றவர்களால் மட்டுமே உணர முடியும்...!

அத்தோடு வேறு ஊருக்கு மாற்றப்பட்டேன். இது நடந்து இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிவிட்டது.

அதன்பிறகு அவர்கள் என்னவானார்கள்...? கணவன், மனைவியை ஒன்று சேர்ந்தானா...? தாய் மகனை... மகனைக் கண்டடைந்தளா...?

தெரியவில்லை.

ஆனால் அந்தத் துயரக் காட்சிகள் இன்னும் ஆறாத ரணங்களாய் என்னுள்...!

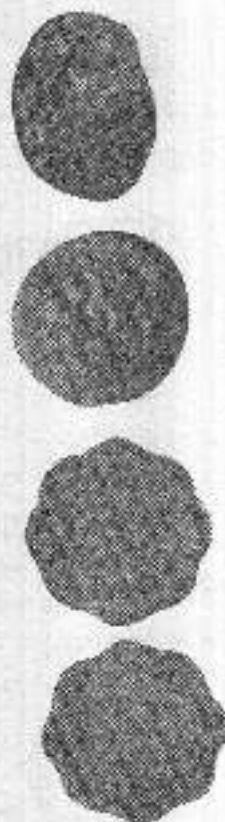
பண்டை ஏதாட்சு கிஷ்ருத் நானாயங்கள்

நானாயமென்னும் பொருளைத் தாரப் பரிவர்த்தனை என்கமானது உலகில் நானந்த மனித வாழ்க்கையுடன் வினனிப்பினைந்து வளம்பெற்றுக் காணப்படுகின்றது. இது ஒவ்வொரு நாடிலுண்டைய வரலாற்றுக்கு அல்லது நாகரிகத்தின் பரிணாம வளப்பீச்சைய மற்றுந் அதன் பண்பாடுகளை தனித்துவ குறிப்பிடுகி சின்னங்களாகப் பிரதிபலிக்கின்றன. ஒவ்வொரு நானாயமும் வழக்கத்தில் தனித்துவப் பெறுமதி கொண்டதாகவும், அந்நாட்டின் மும் வடிவத்தை எடுத்துக்கொண்ட பல் விடம், பழங்கள், உருவம் எனப் பண்புகைப்பட வேறுபாடும் உள்ளன.

நானாயத்தின் வரலாற்று நோக்கும் பொது கிப்பு: அறுநாறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட நானாயங்கள் அகழ்வாராய்ச்சிகள் மூலம் கண்டுபிடிப்பட்டுள்ளன. பண்டைய கிரேக்க மற்றும் உரோமிய இந்திய வரலாற்றுத் தொடர்ச்சிகளை, நிகழ்வுகளை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளக் கூடிய அளவிற்கு முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்குகின்றன.

நானாய வடிவமைப்பானது ஒரு சீரிய கலைத்துவம் மிக்க கலை வடிவின் வெளிப்பாடாகும். பண்டைக்கால நானாயங்களை அல்லது இன்று நடைமுறையில் உள்ள நானாயங்களை எவையானாலும் தட்டையான வடிவமைப்பைக் கொண்டனவாகவே பெரிதும் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக உருளை வடிவிலான நானாயங்களைப் போன்ற அன்றி சுமார் வடிவிலான நானாயங்களைப் போல இதுவரை எவரும் கண்டிலர்.

ஆழப்பகுதியில் செப்பு உலோகத்தினாலான நானாயங்களை பாலஸ்தீனாவில் இடம் பெற்றன. காலக்கிரமத்தில் பெறுமதி வாய்ந்த வெள்ளி தங்கத் திவானான நானாயங்கள் முக்கியத்துவம் வந்தன. நானாயத்தோட்டத்தில் நானாய என்னும் நிறுவன இயந்திரம் கண்டுபிடித்ததன் பின்னர், உரோமில் பரிமாணமாக

விளங்கிய நாணயங்கள், சீரிய வகையில் நிறுவை செய்யப்பட்டு பெருமதி வரையறைக்கு உட்படுத்தப்பட்டு, பாதுபடுத்தப்பட்டு, தர நிர்ணயத்துக்கு அண்மைய பன்மைப்பட்ட வடிவங்களில், பன்மைப்பட்ட உலோகங்களினால் உலோக நானய உற்பத்தி மூலம் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தது. இவற்றில் முன்னம் பூசாப்பட்ட நானய உலோகங்கள் ஓடி புறமும், முன்னம் பூசாபடாத நானய உலோகங்கள் மற்றொரு புறமுமாக வதுக்கப்பட்டன.

இவ்வகையின் நாணயப் பயன்பாட்டின் வரலாற்றுப் பின்னளியினை எடுத்து நோக்கும்போது, இலங்கை இந்தியா முத்திரத்தில் இலங்கையின் நாணயப் பரிவர்த்தனையும் அதன் பாவனையும் சரித்திர வரலாறுமுதல் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

இலங்கை சோழர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தபோது சீரிய நாணயப் பரிவர்த்தனை இடம்பெற்று எந்தநாக அறிவின்றோம். சோழர் ஆட்சிக் காலமானது கி.பி 1017 தொடக்கம் 1070 வரை இலங்கையில் இடம்பெற்றது.

கண்டிய இராஜ்யத்தில் தனித்துவமான நாணயப் வழக்கத்தில் இருந்ததாகவும் அப்போதே இலங்கையின் கரையோர மாண்டங்களில் பல்வேறு ஆட்சியாளர்கள் அரசாண்ட காலகட்டத்தில் அவர்களது திறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட நாணயங்கள் வழக்கத்தில் இருந்ததாகவும் அறிப முடிகிறது. இந்த வகையில் போர்த்துகேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட ஒரு நானயமும் அப்போதே ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக் காலத்தில் மற்றொரு நாணயமும் பயன்பாட்டில் இருந்து வந்தது.

ஒரு நாட்டின் நாணயம் விலகும் அம்சத்தினைக் கருத்தில் கொள்ளுமிடத்து நாணயம் பற்றாது சமய அழக பின்னணிபுடன் ஒன்று அருக் கணசார பயன்பாட்டு விழாபியங்களுடன் பிளகிப் பிணைக்கப்பட்ட ஓர் ஊடகமாக விளங்கும்.

தன்றி - சுபரத்தி பதிநாத்தி

கிழிவர்க்கம்

— செங்கை ஆழியான்

முல்லைத்தீவு கடற்கரைக்கச் சமாந்தரமாக வடக்குத் தெற்காக நந்திக்கடல் அமைந்துள்ளது. இந்து சமுத்திரத்தின் உவர் நீர். ஓர் ஓடுங்கிய வாயின் ஊடாக நந்திக் கடலை நிரப்பியது. அது ஒரு கடனிரேரி. அக்கடனிரேரிக்குக் கிழக்குக்குதி இலங்கை இராணுவத்திடமும் மேற் குப்பகுதி விடுதலைப் புலிகளிடமும் இருந்தன. இடைப்பட்ட பகுதியில் இழுத்துவிடப்பட்ட கரைவலைமடியில் அகப்பட்டுத்துடிக்கும் மீன்களாக இடம் பெயர்ந்த அகதிகள் மக்கள் மூன்று இலட்சம் அகப்பட்டுக் கொண்டனர். வானத்தில் குண்டு வீச்சு விமானங்கள் படையெடுக்கும் போது வானத்தில் பருந்துகளைக் கண்ட கோழிக் குஞ்சுகளாகவும் எறிகணைகள் வந்து மக்களிடையே விழும்போதும் சிதறு தேங்காய்களாகவும் இந்த அகதி மக்கள் அங்குமிங்கும் ஓடிப் பதுறுவார்கள். ஒவ்வொரு தடவையும் உயிரிழந்தவர்களும் காயமடைந்தவர்களும் பனையோலையில் கருகிய குளவிகளாக மண்ணில பொலபொல வென நூற்றுக் கணக்கில் சரிந்தனர்.

அன்று அதிகாலையே வானத்தில் குண்டு வீச்சு விமானங்கள் வட்டமிட்டன. இயக்கப் போராளிகள் தங்களது எறி கணைகளை மக்களிடையே வைத்துப் பொருத்தினார்கள். கடும் யுத்தம் நடக்கப் போகிறது. இன்று எப்படியாவது நந்திக்கடலைக் கடந்து இராணுவம் இருக்கும் பக்கம் போய் குடும்பத்துடன் சரணடைந்து விட வேண்டும் என கணபதிப்பிள்ளை முடிவு செய்தார். தப்பிச் செல்லப் போராளிகள் விடுவார்களா?

நந்திக்கடலைக் கடப்பதற்கு இரண்டு பாதைகள் இருந்தன. வெள்ளமுள்ளி வாய்க்கால் என்ற பாதையூடாகக் கடப்பது ஒன்று.. அது நந்திக்கடலுக்கு வட கரையோரமாக அமைந்துள்ளது. மண் பாதை. அது கரையாமுள்ளிவாய்க்காலை அடைந்து தெற்காகத் திரும்பி வெள்ள முள்ளிவாய்க்காலை அடைகிறது. அப்பாதையில் நேரே சென்றால் கடற்கரையை வலைஞ்ம்மடம் என்ற இடத்தில் சென்றடையும். இது தரைப்பாதை. மற்றையது நந்திக்கடலூடாகக் கடப்பது. அது தண்ணீர்ப்பாதை.

நந்திக்கடல் கடனீரேரியின் மேற்குக்கரையில் கெப்புலவு என்றவிடம் அமைந்துள்ளது. கெப்புலவு என்றிடத்தில் நந்திக்கடலுக்குள் இறங்கினால் படிப்படியாக இடுப்பளவுக்கு ஏறும் அந்த இடுப்பளவுக்கு மேற்பட்ட நீரில் நடந்து கிழக்கே வட்டக்கல்லு என்றவிடத்தை அடைய முடியும்.

நந்திக்கடலுக்குள் இறங்கிக் கடப்பதே சாத்தியமென கணபதிப்பிள்ளை முடிவு செய்தார். அதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருந்தன. ஒன்று அவரது குடிசை கெப்புலவில் நந்திக்கடலுக்கு அருகில் இருந்தது. இரண்டு இயக்கப் பையன்களுக்குத் தெரியாமல் நீரில் இறங்கிவிடலாம். அவருடைய முடிவை அவர் குடும்பத்தினர் ஆதரித்தனர். பக்கத்து மாணிக்கராசா குடும்பத்தினரும் சிலரும் கூடவர ஒப்புக் கொண்டனர். அவர்களிடம் அதிகம் சுமைகளில்லை. இருப்பவற்றைத் தலையில் சுமந்து கொண்டு நீரில் இறங்கினர். கணபதிப்பிள்ளையின் குடும்பத்தில் அவரது மனைவி அன்னம் வழிகாட்டி துணிச்சலுடன் நடந்தாள். ஒருவர் பின் ஒருவராக நீர்ச் சாலையாக வளைந்து வளைந்து நகர்ந்தனர்.

மாணிக்கனால் நம்பமுடியவில்லை. இயக்கத்தின் மேலிடத்தில் என்ன நடக்கிறது? இயக்கத்தின்

முக்கியமானவர்கள் வெண்கொடி ஏந்தி அப்பக்கம் போகிறார்கள். ஆனால் போனவர்கள் திரும்பி வரவில்லை. என்னவானார்களோ? ஒரு தடவை முக்கியமானவர்கள் வெள்ளைக் கொடியோடு சரணடையச் சென்றார்கள். திரும்பி வரவில்லை. அவ்வாறாயின் இங்கு இவர்களை நம்பி ஆயுதம் ஏந்தியவர்களின் நிலைப்பாடு? இரகசியமாகச் சரணடைகின்ற முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றனவா? என்று மாணிக்கன் எண்ணமிட்டான். ஏதோ நடக்கின்றது. வெளியேறும் மக்களுடன் மக்களாக இயக்கத்தின் பல முக்கியஸ்தர்கள் வெளியேறுவதைக் கண்டான். தன்னுடன் சேர்ந்து இளைஞர்களை வெள்ளைவானில் துரத்தித் துரத்திப் பிடித்த வேணுவும் கோபியும் துப்பாக்கிகளை வீசிவிட்டு சாறத்தில் தங்களை உரு மாற்றிக் கொண்டு மக்களுடன் மக்களாக நான்கு நாட்களுக்கு முன் அகன்றதைக் கண்டான். இனியும் பெறுக்க முடியாது. பலி கடாவாக அவன் தயாராகவில்லை. சீருடையைக் கழற்றி எறிந்துவிட வேண்டியது தான். முடிவைச் செயற்படுத்தினான். கணபதிப்பிள்ளை குடும்பத்தினரைத் தொடர்ந்து நந்திக் கடலில் இறங்கினான்.

இறங்கியபோது பிரச்சினைகள் ஏற்படவில்லை. எவரும் தடுக்க

வில்லை. ஆனால் நடுவழிகடந்தபோது பிரச்சினை ஒன்று ஆரம்பமானது. யாரோ காட்டிக் கொடுத்து விட்டார்கள் போலும்... கரைக்கு விரைந்து வந்த போராளிகள், “திரும்பி வாருங்கோ. யாரும் போக முடியாது. மீறிப்போனால் சுடுவோம்” என எச்சரித்தனர். எச்சரித்ததோடு நில்லாது முதலில் வானத்தை நோக்கி வெடி வைத்தனர். வெடிச் சத்தம் கேட்டதும் அப்போது தான் நீரில் இறங்கிய பலர் ‘யூ ரேன்’ கோட்டுக் காட்டு வாத்துக்களாகத் திரும்பிக் கரையேறினர்.

‘யாரும் கவனியாமல் நடவுங்கோ. எதிர்க்கரை தெரியுது. நாங்க சூடு பாயமுடியாத தூரத்தில் இருக்கிறம். கெதியா நடவுங்கோ...” என்றார் கணபதிப்பிள்ளை. இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் அவர் தனக்குத் தெரிந்த ஒரு போராளியைச் சந்தித்தார். தனது மனக் குறையைக் கொட்டித் தீர்த்தார்.

‘இங்க என்ன வசதி இருக்குது? நல்லதண்ணீர். மலசலகூடம். மருத்துவ வசதி எதுவுமில்லை. ஆமான சாப்பாடு இல்லை. கொஞ்ச இடத்திற்குள்ள இலட்சக் கணக்கானவர்களைக் குவியலா இருத்தியிருக்கிறியள். சாகிறுதுக்கே? பொருள்கள் கிடைப்பதில்லை கொலைப்பட்டினி தான். இங்கிருப்போருக்கு ஒரு நேரச்சாப்பாடு கிடைப்பதே அரிது.

நாங்கள் நாள் முழுவதும் பாங்கரில் தான் இருக்கிறம். செஷல் மழையாகப் பொழிந்து கொண்டிருக்கினம். நாளாந்தம் எவ்வளவு சடலங்கள் சரிகின்றன என்பது உமக்குத் தெரியுமா? எத்தனை இடம் மாறினம். எலும்பாகிவிட்டம். அரிசி எவருக்கும் கிடைப்பதில்லை. ஒரு கிலோ அரிசி 400, 500 ஆக உயர்ந்து இப்ப 2000 ஆகிவிட்டது. இருந்த நகை நடடுகள் எல்லாம் காலி. பவுன் 1000 ரூபாவுக்கும் வாங்குவாரில்லை. அந்தரிக்கிறம். தண்ணியும் ஆமான தில்லை. மஞ்சள் நிறமாக இருக் குது. வெறும் தேத்தண்ணி தான். சீனி கிலோ 3000 மாப்பவுடர் கிடைப்ப தில்லை. கிடைத்தாலும் 3000, 4000 ரூபா. பிள்ளைகளுக்கு ஆமான சாப்பாடு இல்லை. குடிசைக்குள் தேத்தண்ணி வைப்பம் செஷல் பொழியும் பங்கருக்கு ஓடுவம். செஷல் அடித்து முடிந்ததும் வந்து பார்த்தால் தேத்தண்ணி வைத்த முட்டி உடைந்திருக்கும்.” என கணபதிப்பிள்ளை குரலிட்டார்.

‘இங்க 3 இலட்சம் சனத்தைப் பிணையாக வைச்சிருக்கிறியள். கொல்லவா? போகவிடுங்களேன் அங்கால ஆமிப்பக்கம். அண்டைக்குத் தப்பி ஆமிப்பக்கம் போகப் பார்த்த சதாசிவத்தின்ரை மனிசியைச் சுட்டுப்போட்டியளாம்.

போகவிடுங்களேன். உங்களால் இனி ஏலாது. விட்டிட்டியள்... சுற்றி வளைச்சிட்டான்கள். ஆரை நம்பியிருக்கிறியளோ?" என்று கணபதிப்பிள்ளை சத்தமிட்டார்.

‘உங்களுக்கு ஒண்டும் விளங்காது...” என்றான் அந்தப் போராளி...

“இப்படிச் சொல்லிச் சொல்லியே ஏமாத்திட்டியள். இனி நிலைமை உங்களுக்குச் சாதகமாகவில்லை. சொல்லிப் போட்டன். ஏமாறப் போறியள். அண்டைக்குக் கண்முன் ஒரு சிறுவன் சிதறினான். நாளாந்தம் சாகினம்.” அவன் மௌனமாக இருந்தான்.

அவர்கள் நீரில் நடந்தனர். போராளிகள் அவர்களை நோக்கிச் சுட்டனர். இறுதி வரிசையில் வந்த இரண்டு மூன்று பேர் காயமடைந்து அலறியபடி கடல் நீரில் பொத்பொத்தெனச் சரிந்தனர்.

நந்திக்கடலைக் கடப்பது இலகுவல்ல இருப்பளவு நீரில் நடப்பது. விழுவது, எழும்புவது, முழுகுவது ஒருவரை ஒருவர் தாங்கிப்பிடிப்பது நடப்பது இலகுவல்ல.

இன்னமும் சொற்ப தூரமே அக்கரைக்கு இருந்தது. குழந்தையைக் காவிக்கொண்டு முன்னே மகேந்திரன்

நடந்தான். திடீரெனப் பறந்து வந்த ஷூல் ஒன்று அவர்கள் முன் விழுந்து பயங்கரமாக வெடித்தது. கணப்பொழுதில் முன்னே நடந்த இருவர் காணாமல் போயினர்.

‘ஐயோ...” என அன்னம் அலறினாள். அவள். அடி வயிறு பற்றியெரிந்தது.

அவள் குடும்பத்தில் எழுவர் இருந்தனர். அன்று நான்கு பேர் தான் எஞ்சியுள்ளனர். ஒரு மாதத்திற்கு முன் ஒரு நாள் மதியம் குடும்பத்துக்கு நடுவில் எதிர் பாராமல் விழுந்து வெடித்த ஷூல்லிற்கு பங்கரைவிட்டு வெளியே வந்து மூத்தவள் சுகந்தியும் கடைக்குட்டி சுரேனும் பலியானர். சிதறிய உடல்களைக் கூட்டி அள்ளிப் புதைத்தார்கள். படுகாயமடைந்த கணபதிப்பிள்ளை ஆஸ்பத்திரியில் நான்கு நாட்கள் படுக்கையிலிருந்து மீண்டார். இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் இரண்டாவது மகள் சுகன்யாவைப் பிடித்துப்போய்ப் பேராளியாக்க நான்கு பெண்கள் வெள்ளை வானில் வந்திறங்கினார்கள். அவர்களைக் கண்டதும் பிள்ளைகள் பாம்பைக் கண்ட எலிகளாகப் பயந்து பதுங்கினார்கள், அவர்களைக் கண்டதும் யமனை நேரில் கண்ட மாதிரி அவள் நடுங்கினாள். அவர்கள் இரண்டாவது மகளைப் ஓடித்தப்ப முயன்ற இரையை அமுக்குவது

போலப் பிடித்தார்கள். கடைசி நேரத்தில் அவள் ஒருத்தியின் காலைப் பிடித்து மீட்டாள்.

‘அவள் சின்னப்பிள்ளை. பதினைந்து வயதுதான் ஆகிறது. பிள்ளைத்தாச்சி... கர்ப்பம்... மூன்று மாதம்... புரியன் வேலைக்கு...’

‘அதுக்கிடையில் கலியாணம் செய்து வைச்சனியோ?’

“உங்கட அநியாயத்தில்... சாமர்த்தியப்பட்டு மறு மாதமே கட்டி வைச்சிட்டன்... நான் மட்டுமே?... இங்க எல்லாரும்... சின்ன வயசில கட்டிவிட்டினம்...”

“இப்ப விட்டுவிட்டுப் போறம் இனி இது சாட்டல்ல. சாமர்த்தாயப் படுமுன்னரும் இனிப்பிடிப்பம். அதுக்கு முதலே கலியாணம் கட்டி வையுங்க...”

அடுத்த மாதமே வெள்ளை வானொன்றில் யமகிங்கரர்களாக மூவர் வந்தனர். கதறக் கதற அவளின் மூன்றாவது மகனைப் பிடித்து வானில் ஏற்றினர். அந்த மூவரில் ஒருவன் காலில் அவள் விழுந்தாள்.

‘தம்பி... உன்ரை காலைப் பிடிக்கிறன். அவன் சின்னப்பிள்ளை. பதினாலும் வயது தான் நடக்குது. போராட்டத்துக்கு ஏத்த வயதில்லை.’

எட்டி உதைத்தான். அவள் நடு முற்றத்தில் எகிறி விழுந்தாள்.

‘போனை அங்கால... சொல்ல வந்திட்டா... போட்டுத் தள்ளிவிடுவன்... உன்ர மகனின்ர வயது அதெல் லாம் காணும். நாங்க சாகிறம் நீ பெத்திவைச்சிரு... ‘அவனை அள்ளிக் கொண்டு போனார்கள். ‘நாசமாப் போவியள்...” என மண் அள்ளித்திட்டினாள். வன்னியின் ஒவ்வொரு தாய்மாரின் திடம்டுக்கள் பலித்துப் போயினவா? அன்னத்தின் மகன் பின்னர் மணலாற்றுச் சண்டையில் பலியாகினான். இப்போது யார் பெற்ற பிள்ளைகளோ இருவர் அநியாயமாகக் கரைந்து போயினர்.

திரும்பிப் பார்த்தாள். அவன் தான். அவள் காலில் விழுந்து கெஞ்சியும் இரங்காது அவன் மகனை அள்ளிச் சென்றவன். அவர்களுடன் நல்ல பிள்ளையாக வருகிறான். அவனை எத்திவிட்டானே? எவ்வளவு கெஞ்சுதல் செய்தாள். ஒன்றையும் அவன் சட்டை பண்ணவிலலை அழுக்கவதில் கண்ணாகவிருந்திருக்கிறான். இன்று இந்த இக்கட்டான நிலையில் நல்ல பிள்ளையாக அவர்களுடன் வருகிறான். பாவி, பாவி, நல்லா இருப்பானா? நாசமாகப் போவான். இப்படி நடக்குமென எதிர்பார்த்தார்களா? துவக்கப் பிடித்ததும் உலகத்தைப் பிடித்த எண்ணம் இவன்

யார் பெற்ற பிள்ளையோ?

மாணிக்கனும் அவனை
அடையாளம் கண்டு கொண்டான்.
மனம் நாகத்தைக் கண்ட தவளையாகத்
திக்கிட்டது. அவளைப்போல எத்தனை
பேரோ? கணபதிப்பிள்ளையும்
மாணிக்கனைக் கண்டு கொண்டார்.
‘அங்கால வரட்டும் வடுவா... தப்பவா
போறார்...” எனக்கறுவிக் கொண்டார்.
‘என்ற பிள்ளையை அநியாயமாகப்
பலிகொடுத்தவன். எத்தனை பேரைப்
பலிகொடுத்தானோ?’

அவர்களை அக்கரையில் இராணுவ
வீரர்கள் வரவேற்றனர். அவர்களில்
பலர் நீரினுள் இறங்கி வந்தனர். தாய்ம
ாரிடம் இருந்த குழந்தைகளை வாங்கிக்
கொண்டனர். வயோதிபர்களைக்
கைத்தாங்கலாக நடத்திச் சென்றனர்.

அவர்களது பயம் இருந்தவிடம்
விட்டு அகன்றது. இப்படியான வரவேற்பை
இக்கரையில் இவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்
லை.

‘தப்பி விட்டோம்’ என
கணபதிப்பிள்ளையர் ஆறுதலாகப் பெரு
மூச்சுவிட்டார். இனந்தெரியாத நிம்மதி
ஏற்பட்டது. மனத்தை பாறாங்கல்லாக
அழுக்கிய வை இல்லாது போனது.
பாம்பின் வாயிலிருந்து தப்பிய தவளை
ஆனார்.

‘அப்பாடா...”

‘தப்பி வந்திட்டம்”

அவர்களுக்குப்

பருக

இராணுவத்தால்

பானம்

வழங்கப்பட்டது. மதிய உணவும்
தரப்பட்டது.

இராணுவ விசாரனை
ஆதரம்பமானது. குடும்பத்தர்கள்
தவிர்க்கப்பட்டனர். சந்தேகமான
வர்கள் துருவப்பட்டனர்.

‘நீ யார்? உம்முடைய ஐ.சி
எடு?” என்று ஒருவன் மாணிக்கனை
விசாரித்தான். மாணிக்கன்
தன் அடையாள அட்டையைக்
கொடுத்தான். அடையாள
அட்டையைப் பரிசோதித்த இராணுவம்
அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தது.
‘அம்பிட்டுவிட்டார்.’

‘நீ மட்டக்களப்பா. அப்ப நீ இங்க
தனி ஆள். எல்லரிசு யா?”

மாணிக்கனுக்கு உடல்
நடுங்கியது. தயங்கினான்.
பேச்சு வரத்திக்குழுக்காடினான்.
தொண்டைக்குள் கல் சிக்கிக்
கொண்டதோ? அவனுக்கு சமூகத்தில்
இருந்த செல்வாக்கென்ன? இப்போது
தான் தெரிகிறது. அந்தச் செல்வாக்கு
அவன் கரத்தில் இருந்த துப்பாக்கிக்குத்
தான் இருந்திருக்கிறது. துப்பாக்கி
இதுவரை ஆண்டிருக்கிறது.

‘அது சேர்... இவர்...” என
கணபதிப்பிள்ளை தொடங்கினார்.
அதற்குள் அன்னம் குறுக்கிட்டாள்:
‘அவர் எங்கட குடும்பம்.. கெஷல்
விழுந்து செத்துப் போன சுகந்தியின்
புரியன். ‘மாணிக்கன் நன்றியுடன்
அன்னத்தைதெய்வமாகப்பார்த்தான்.
இதுவரை தெய்வங்களை அவன் கால்
களால் மிதித்திருக்கிறான்.

‘அப்ப நீ இந்தக் குடும்பம்... போம்...”கணபதிப்பிள்ளை மனைவியைக் கோபத்துடன் பார்த்தார்.

‘ஆர் பெத்த பிள்ளையோ? பிழைத்தப் போகட்டுமப்பா... அவன் செய்த பாவம் அவனோட... நான் செய்த பாவம் என் பிள்ளையைப் பலியெடுத்து... அவன் தனக்கிட்ட ஏவலைச் செய்தான்...”

‘இவர் இப்ப தப்பினாலும். தலையாட்டிகளிட்ட தப்பமுடியாது... அவங்க இலேசில் விடமாட்டார்கள்... அன்னம். இவங்களின்ர ஆக்களே இப்ப தலையாட்டிகளாம்... இலேசில் தப்ப முடியாது... நல்ல காலம். நாங்க நெருங்காமல் விலகாமல் சூடுகாய்ந்திருக்கிறம். நெருங்கியிருந்தால் எங்களையும் காட்டிக் கொடுத்திருப்பான்கள். ஆரை நம்புறது?”

கணபதிப்பிள்ளை சொன்னதைப்போல தலையாட்டிகள் இரண்டின் முன்னால் மாணிக்கன் நிறுத்தப்பட்டான். கண்கள் மறைக்கப்பட்டிருந்தாலும்

அவர்களை இன்னார் என மாணிக்கன் இனங்கண்டு கொண்டான். பாம்பின் காலைப் பாம்பறியும். அவனுடன் கூடவே திரிந்தவர்கள். வெள்ளை வானில் அவனுடன் திரிந்து தாய் மார் கதறக்கதறப் பிள்ளைகளைப் பிடித்தவர்கள்.

வேணுவும் கோபியும். அன்று போராளிகள் பக்கம். இன்று இராணுவத்தின் பக்கக் காட்டிக்கொடுப்பவர்கள். என்ன நடக்கப்போகிறதென்பதை மாணிக்கன் புரிந்து கொண்டான். ஆனால் நடந்ததோ...?

‘இவன் எல்லரிசு அல்லன்...” என்பதாக வேணுவும் கோபியும் தலை அசைத்தனர். மாணிக்கன் அழுத்தொடங்கினான்.

டிஸ்கவரி புக் பேலஸ் (பி) லிட்

நீங்கள் எங்கள் வளர்ச்சிக் உதவுவதன் மூலம்

நாங்கள் உங்கள் வாசிப்பை எளிதாக்குகிறோம்

டிஸ்கவரி புக் பேலஸ் (பி) லிட் வைப்புநிதித் திட்டம்

ஐந்தாயிரம் (5000) வைப்புநிதி செலுத்துங்கள் ஆண்டு முழுவதும் பயன் பெறுங்கள்

1. உறுப்பினராகும் அனைவருக்கும் அடையாள அட்டை தரப்பட்டு ஆண்டு முழுவதும் எங்களிடம் உள்ள அனைத்துப் பதிப்பகங்களுடன் குழந்தைகளுக்கான தமிழ் - ஆங்கிலப் புத்தகங்களும் 20% தள்ளுபடி விலையில் ஒரு ஆண்டுக்கு அதிகப்பட்சம் ரூ. 10,000 வரை புத்தகங்களை வழங்குகிறோம்.
2. தங்களின் அடையாள அட்டைகொண்டுவரும் யாரிடமும் தக்க கழிவுடன் புத்தகம் வழங்கப்படும்
3. 20% கழிவுடன் இந்தியா முழுக்க குறைந்த கட்டணத்தில் புத்தகங்களை அனுப்பி வைக்கிறோம்
4. இரண்டு ஆண்டுக்குப் பிறகு எப்போது வேண்டுமானாலும் முழுவதும் புத்தகம் ரகவோ அல்லது ஒரு பாதி புத்தகமாகவும் மற்றொரு பாதி பணமாகவும் பெற்றுக்கொண்டோ வைப்புநிதி திட்டத்திலிருந்து விலகிக்கொள்ளலாம்.
5. ரூ. 25க்கு மிகாத விலையுள்ள நீங்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் ஏதேனும் ஓர் இலக்கிய தமிழ் மாத இதழை வைப்புத்தொகை காலம் முழுவதும் இலவசமாக பெறலாம்.

discoverybookpalace (p) ltd என்ற பெயரில் வரைவோலையாகவோ (DD) காசோலையாகவோ அனுப்புங்கள் அல்லது **ICICI Bank, A/C Name Discovery book palace Private Limited, A/C No. 007705014408 IFSC CODE - ICICI 0000077, KK Nagar West Branch, Chennai - 600 078** என்ற வங்கிக் கணக்கிலும் பணத்தைச் செலுத்திவிட்டு எங்களைத் தொடர்பு கொள்ளலாம்

விரைவில் சென்னை மயிலாப்பூரில் எமது இரண்டாவது கடையைத் தொடங்குகிறோம். மற்ற ஊர்களிலும் எமது நிறுவனத்தின் பெயரில் புத்தக்கடை தொடங்க ஆர்வமுள்ளவர்கள் எங்களைத் தொடர்புகொள்ளுங்கள்.

அனைத்து தொடர்புகளுக்கும் : டிஸ்கவரி புக் பேலஸ் (பி) லிட்

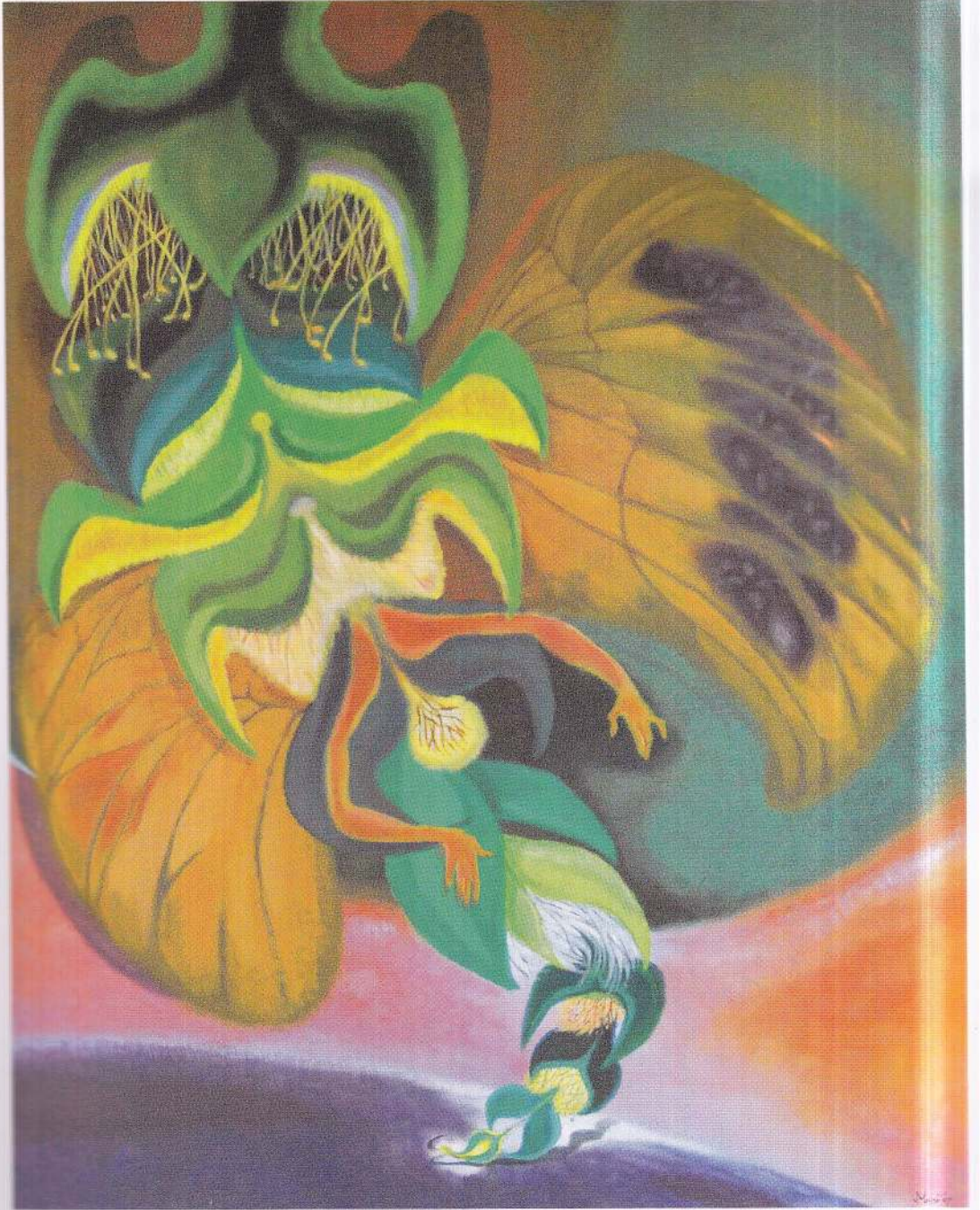
எண் - 6 மஹாவீர் காம்ப்ளாக்ஸ் முதல்மாடி, முனுசாமி சாலை, கே. கே. நகர் மேற்கு,

புதுச்சேரி விருந்தினர் இல்லம் அருகில், சென்னை - 600 078

பேசு : 919940446650, 91044 65157525.

Email : discoverybookpalace@gmail.com

Web : www.discoverybookpalace.com

ஓவியம் மணிவண்ணன்

www.poovarashi.com

பூவரசி இணையதளம்